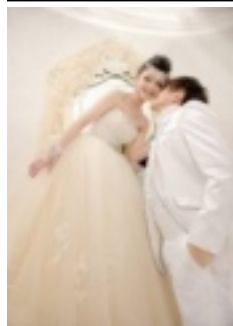

Bảo Bối May Mắn Ngủ Nhầm Giường

Contents

Bảo Bối May Mắn Ngủ Nhầm Giường	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3: Chương 3	24
4. Chương 4: Chương 4	30
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	50
8. Chương 8	59
9. Chương 9	69
10. Chương 10: Chương 10	79
11. Chương 11	90
12. Chương 12	99

Bảo Bối May Mắn Ngủ Nhầm Giường

Giới thiệu

Văn án của Di Di: Hẳn, chán ghét cuộc sống nơi Las Vegas sầm uất, âm thầm trốn sang Đài Bắc trốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-may-man-ngu-nham-giuong>

1. Chương 1: Chương 1

Phần 1 Trời đã về khuya, ánh sáng từ từ nhường lối àn đêm. Gió đem theo lá rụng trên lối đi bộ cuộn cuộn bay. Trên đường cái, đa số chủ quán đều đã nghỉ ngơi, chỉ còn số ít vẫn mở cửa. Ban đêm yên tĩnh, một câu chân chờ như muốn hỏi nơi tiệm cà phê sắp đóng cửa truyền ra.

__ Khẩu ca, này..... Là kho hàng sao?

— Người ở nơi này, muốn hay không thì tùy người! Không muốn thì cứ đến khách sạn cho tôi.

Tùy cho người nọ cần nhân, cửa sắt bị kéo xuống dưới, Hawke · Bart hai tay cho vào túi quần nhìn tiêm cà phê duy nhất còn mở cửa, không tiếng động cười khỏ. Thở dài, anh xoay người trở lại kho hàng, cởi áo khoác, cởi bỏ áo sơ mi, nằm dài trên giường. Chắc là cũng sẽ không quá khó ngủ.....

Sẽ không mới là lạ!

Một giờ sau, hai mắt anh vẫn không nhắm được, cuối cùng phải ngồi dậy. Giường xếp trên những thùng hàng, ở góc rơi ra một gói thuốc lá, anh rút ra một cây, lại tìm không thấy cái bật lửa.

— Có cần xui đến thế không?

Anh bắt chéo chân ngồi trên giường, hai tay gác đầu, nhú mày nhìn lên trần nhà màu xám. Hoài nghi đầu bị mình phá nát cho nên mới đại dột chạy tới nơi này. Nhưng thật sự anh đang cần tìm một nơi không ai biết. Là như thế nào? Nghỉ ngơi một chút sao? Đại khái là vậy đi, anh thật sự không biết, chỉ hiểu được cuộc sống bình thản nhằm chán làm cho anh muốn điên rồi, thế giới tựa hồ mất đi màu sắc, một mảnh u ám, vậy mà còn như muốn tiếp tục đi xuống, anh không thể hít thở. Anh phải làm chút gì đó để ngăn cản máu điên cuồng. Cái chủ ý tìm đến Khẩu ca quả không sai. Anh ngấm ngấm cái chỗ không lớn này, có lẽ ngày mai anh có thể nghĩ biện pháp làm nơi này trở nên thoải mái, mua bàn chải đánh răng, khăn mặt, một số thứ linh tinh, có lẽ thêm một cái gối...

Phanh —

Một tiếng vang lên làm cho giấc ngủ mới miễn cưỡng đi vào của Hawke một lần nữa bừng tỉnh, anh nhìn trần nhà, thanh âm kia lại vang lên.

Bang bang —

Cái gì vậy?!

Anh bò lên giường, mở đèn, tiếng vang kia lại đột nhiên ngừng. Nhú mày, anh nghiêng tai lắng nghe, nhưng trong đêm tối một mảnh yên lặng. Nhún vai, anh tắt đèn, nằm lên giường, ai ngờ anh mới nằm xuống, lại đột nhiên nghe được một tiếng cô gái thét chói tai.

Làm cái gì? Anh ngẩn ra, tiếng thét chói tai lại lại lần nữa truyền đến

— Cứu mạng a!

Cứu mạng? Ok, anh tin tưởng trình độ tiếng Trung của anh đủ để anh nhận ra chữ kia là cầu cứu.

Là cứu mạng!

Anh cả người nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến cửa, đập vỡ cửa sắt, hướng lên trên nhìn xem, chỉ có đèn lầu hai còn sáng. Tiếng thét của cô gái lại lần nữa vang lên. Anh không kịp suy nghĩ, lập tức chạy đến cầu thang, chạy đến bên phòng có tiếng thét chói tai đó.

— Uy, mở cửa! Mở cửa nhanh!

Tiếng thét chói tai đột nhiên dừng, anh cả kinh, sợ cô gặp chuyện không hay. Ngay lập tức đá văng cánh cửa.

Cửa vừa mở ra, Hawke lập tức vọt đi vào, một bóng người lao đến, anh cúi đầu, không nương tay một cước đá vào, người bay tới lập tức dùng tay đỡ, vẫn bay đi ra ngoài, cả người đánh lên vách tường, kêu ầm một tiếng, đập hư cả một cánh cửa sổ. Người nọ ngã xuống đất rên rỉ, Hawke lại ngăn cả người, là nữ!

— Không cần, cứu mạng a!

Phía sau lại truyền đến thét chói tai, anh nhanh chóng quay đầu lại, ngẩn ngơ, bởi vì thanh âm kia là từ trong TV truyền đến, màn hình TV thật sự lợi hại, âm thanh sống động như thật. Trong nháy mắt, anh đứng chôn chân tại chỗ, hoàn toàn không thể phản ứng, tiếng rên rỉ phía sau thẳng đến nhắc nhở chuyện ngu xuẩn anh vừa làm.

Ách..... anh có chút xấu hổ xoay người lại, tiến lại muốn đỡ cô.

— Thật có lỗi, tôi.....

— Đừng tới đây!

Cô tức giận trừng anh.

— Tôi muốn gọi điện thoại báo cảnh sát!

Báo cảnh sát? Đùa giỡn cái gì! Anh sưng sốt, lại tiến lên phía trước muốn giải thích.

— Tôi không phải...

— Đứng lại!

Cô kia rút về phía sau, mặt cảnh giác nói:

— Cục cảnh sát ngay tại phía trước, bọn họ lập tức sẽ đến đây!

— Đáng chết!

Âm thầm mắng một tiếng, anh dừng lại, hai tay hướng lên trên, làm bộ dạng đầu hàng, tỏ vẻ chính mình cũng không ác ý, mở miệng cười khổ:

— Hắc, cô hiểu lầm, tôi là bởi vì nghe được tiếng thét chói tai, cho nên mới.....

Cô nheo lại mắt, hồ nghi trừng anh, rồi mới toát ra một câu lên án:

— Anh tấn công tôi!

— Là cô tấn công tôi.

Hawke vẽ mặt vô tội.

— Tôi chỉ là tự vệ.

Cô khinh thường thét lớn một tiếng, đứng lên, mắt cá chân lại truyền đến một trận đau nhức, cả người thiếu chút nữa yếu đuối té xuống. Hawke thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy cô.

— Hắc, cô có sao không?

— Đáng chết, rất đau! Buông tay! Anh...

Cô đau kêu ra tiếng, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống dưới. Hawke sưng sốt, thể này mới phát hiện chính mình nổi hứng tử tế bắt tử lại khiến cô bị thương, anh chạy nhanh đến bên bàn chân bị thương của cô, ôm lấy thắt lưng, một tay ôm lấy cô đứng lên.

— Thật có lỗi, tôi thật sự không phải cố ý.

— Làm cái gì? Người ngu ngốc này! Thả tôi xuống ! Thả tôi ra.

Cô buồn bực gầm nhẹ.

— Tôi dìu cô đến ghế ngồi.

Thật không biết hôm nay là chuyện gì xảy ra, làm gì cũng không xong, Hawke thầm than, đem cô hướng đến sofa.

— Tôi thật sự không có ác ý, tôi ngủ ở dưới lầu, nghe được có cô gái kêu cứu mạng, nghĩ đến trên lầu phát sinh án mạng, lúc gõ cửa lại nghe thét chói tai cho nên mới xông tới.

Án mạng? Cô nhú mày hí mắt, cắn răng nói:

— Đó là tivi! Television! TV!

Hawke đem cô đi tới ghế sofa.

— Tôi hiện tại đã biết.

Cô trừng anh, rồi mới mở miệng:

— Anh nói, anh ngủ dưới lầu?

Hawke lại lần nữa cười khở

— Ủ!

Cô lại trừng anh, im lặng sau một lúc lâu, mới lại hỏi:

— Khẩu Thiên Ngang là gì của anh?

— Anh trai của tôi.

Hawke thấy cánh tay cô bắt đầu sưng đỏ đứng lên, nhin không được nói:

— Bệnh viện gần nhất ở đâu?

Phát hiện tầm mắt anh vẫn chăm chăm vào cánh tay của cô, cô liền kéo tay áo xuống, lãnh mặt nói:

— Tôi không cần gặp bác sĩ, anh tên gì?

— Hawke.

Anh giương mắt nhìn cô, phát hiện cô gái này rất xinh đẹp, bất giác lộ ra nụ cười mê người, giờ tay báo tên đầy đủ.

— Hawke · Bart.

Cô nhìn bàn tay to của anh liếc mắt một cái, lại đem tầm mắt về mặt anh, mặt không chút thay đổi nói

— Thật có lỗi tôi nói thẳng. Tôi nghĩ anh biết bị cánh cửa bị anh đá hiện giờ đang thế nào. Nếu anh không muốn bị nắm đến cục cảnh sát, tôi khuyên anh tốt nhất bây giờ nên trở về chỗ của anh.

Anh trên mặt vẫn giữ nụ cười mê người, thoải mái nói:

— Cô nhất định phải đi bệnh viện, tôi biết lực đạo của mình, nếu tôi bỏ đi, chỉ sợ tôi vì lương tâm bất an mà không ngủ được. Huống hồ, tôi nghĩ cô không thời gian báo cảnh sát, đúng không?

Cảnh cục nếu đúng theo như lời cô gần như vậy, cô lại báo, hiện tại cảnh sát cũng sớm nên chạy tới rồi. Hawke mỉm cười nhìn cô gái này một lần nữa nheo lại mắt, giống như con mèo nhỏ bị bỏ, cô còn không kịp làm khó dễ, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hét.

— Không được nhúc nhích, tôi là cảnh sát, giờ tay lên!

Nụ cười của Hawke chết đứng, chỉ thấy kia cô gái nhú mày, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh.

— Giờ tay lên!

Phía sau viên cảnh sát lại lần nữa cảnh cáo. Hawke chậm rãi giờ lên, nhìn nụ cười của cô. Quái lạ, tuy rằng biết cô là ở cười nhạo anh, anh lại cảm thấy cô so với lúc này lại đẹp hơn một chút.

— Ấu Dương tiểu thư, cô có sao không?

Tên kia viên cảnh bước tới. Cô liền nghiêm mặt khi Lâm cảnh quan tiến lại, đột nhiên trở nên có chút câu nệ nói:

— Không sao!

— Tôi ở dưới lầu nhìn thấy cửa sổ nhà cô bị phá, người này là ai? Anh quấy rầy cô sao?

Lâm cảnh quan nhìn cô hỏi. Hawke nhướng mày, không vội giải thích, chờ xem cô gái này trả lời như thế nào. Cô liếc anh một cái.

— Không có, chính là hiểu lầm.

— Hiểu lầm?

Lâm cảnh quan nhăn mặt, quay đầu nhìn xem cánh cửa bị phá, lại nhìn cô một cái, hoài nghi hỏi

— Cô chắc chắn?

— Ừm.

Cô gật đầu, nhẹ nhàng băng quơ giải thích

— Anh là em trai của Khấu ca, tôi vừa không cẩn thận đánh vỡ cửa sổ, anh ở dưới lầu nghe được, nghĩ có chuyện gì, cho nên đi lên nhìn xem.

— Em trai Khấu Thiên Ngang?

Lâm cảnh quan nghe vậy sững sốt, người này là người ngoại quốc? Làm sao có thể là em trai Khấu Thiên Ngang?

— Xin chào!

Hawke nhếch khóe miệng, quay đầu chào hỏi tên kia viên cảnh.

— Tôi là Hawke.

— Chứng minh của anh đâu?

— Ở dưới lầu.

Hawke cười cười, bất đắc dĩ nói

— Tôi không kịp có thời gian lấy.

— Dưới lầu?

Cô gái ngồi ở trên sofa mở miệng bổ sung

— Anh ấy nói anh ấy ngủ dưới lầu.

Lâm cảnh quan nhìn xem Hawke, nhìn nhìn lại cô, mới nói:

— Tốt lắm, chúng tôi xuống dưới lầu nhìn xem.

— Chân tôi bị thương.

Cô chỉ chỉ chân chính mình, mặt không chút thay đổi nói. Lâm cảnh quan không nói thêm gì, chỉ nói.

— Đi, đi xuống.

Hawke âm thầm thở dài, bất đắc dĩ xoay người, đi xuống lầu. Trở lại tiệm cà phê, Hawke thẳng đi đến kho hàng, xuất ra chứng minh cho anh xem. Lâm cảnh quan mở ra xem xem, đối chiếu anh cùng ảnh chụp trong chứng minh, rồi mới đi đến quầy bar cầm lấy điện thoại, liên lạc Bạch Vân, xác định thật sự là em trai Khấu Thiên Ngang, mới đem chứng minh trả lại cho anh.

— Thật có lỗi, anh sao không giống với anh trai mình?

— Cha tôi kết hôn quá nhiều lần.

Hawke cất chứng minh, tiễn anh ra cửa, nhin không được mở miệng hỏi:

— Anh có biết bệnh viện gần nhất ở đây không?

Lâm cảnh quan mặt nhăn nhu mày.

— Làm sao vậy, anh có gì sao?

— Không phải.

Anh ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu hai bị phá.

— Tôi nghĩ cô cần đến bệnh viện.

— À, chân của cô!

Lâm cảnh quan hiểu ý

— Phía trước hai trăm mét quẹo phải.

Chợt nghe được cửa truyền đến tiếng vang, cô vội vàng ngẩng đầu, rồi mới nhú mào.

— Anh lên đây làm gì?

— Mang cô đi bệnh viện.

Mim cười, hướng cô đi đến.

— Không cần.

Cô lạnh lùng, đem tay áo vừa mới xắn lên nhanh chóng kéo xuống. Hawke sớm nhìn đến cánh tay sưng đỏ của cô, ngượng cười, sắc mặt trắng bệch. Trời ơi, anh hy vọng tay cô không bị anh đá gãy!

— Tay cô bị gãy?

— Không có.

Cô vẽ mặt hồ hững. Anh liền ngồi xổm trước sofa, tay nắm lấy tay cô, cô vội né, nhưng lại bị thương không thể né tránh, bị anh nắm lấy, nhưng lần anh vô cùng nhẹ nhàng, nắm lấy cổ tay cô, làm cho cô không thể rút lại, rồi mới xắn tay áo của cô lên, rửa một tiếng

— Shit! Tay cô bị gãy rồi!

Cô nhếch môi, không rên một tiếng.

— Tôi đời này không đánh con gái.

— Chẳng phải đã làm rồi sao?.

Cô châm chọc nói. Anh trừng cô, thật không dám tin cô gái này biết rõ tay mình gãy, còn kiên trì không tới bệnh viện. Nhịn xuống để không mắng cô, anh ôm lấy cô đi ra ngoài.

— Này! Anh làm cái gì vậy?

Cô đánh mặt, kháng nghị kêu một tiếng.

— Hawke, tôi gọi là Hawke.

Anh ngoài cười nhưng trong không cười lặp lại tên mình, ôm cô xuống lầu, khuôn mặt tuấn tú có chút tái nhợt.

— Cô muốn la thét nào cũng được, nhưng cô nhất định phải tới bệnh viện.

Cô im lặng, bởi sớm vì đau hành hạ mà mồ hôi lạnh chảy ròng.

— Đáng chết, phải tới bệnh viện!

Xuống tới cầu thang, cô ngấm người đàn ông ngoại quốc trước mặt, mắt xanh, tóc vàng rồi mới nhìn đường cái vắng tênh.

— Anh tính ôm tôi đi đến bệnh viện?

Xem trên người anh toàn trang phục hàng hiệu, cô mở miệng, tuy rằng thể trạng anh thoát nhìn cũng không tệ lắm, nhưng cô cũng không cho rằng anh có thể ẵm cô đi đến bệnh viện. Đêm đã khuya, trên đường không có lấy một bóng xe.

— Xem ra đây là phương pháp duy nhất.

Hawke trầm than, cười cười tự giễu, bước đi về phía trước.

— Anh tốt nhất đừng đem tôi bỏ giữa đường.

Cô không tin nhiệm cảnh cáo anh. Anh nghe vậy nhếch miệng cười.

— Tôi sẽ không!

Cô hừ một tiếng, không đáp lời. Anh nhìn cô một cái, nhịn không được hỏi

— Cô lúc này vì sao không nói lời nói thật?

— Nói thật? Nói cái gì thật? Nói anh không phân biệt được tiếng phát ra từ TV, nghe được thét chói tai nghĩ đến trên lầu đã xảy ra án mạng, cho nên phá hư cửa của tôi, xông tới đem tôi đá bay sao

Cô hừ một tiếng.

— Anh cho là loại sự tình này ai sẽ tin?

— Ách..... Cũng là.....

Anh xấu hổ cười cười, tiếp tục đi phía trước đi, Bỗng một hương thơm không biết mùi hoa nào theo gió mà đến. Anh đi về phía trước, mùi kia càng đậm, qua ngã tư đường khi, anh thấy được kia mấy đóa ở dưới ánh trăng nở rộ. Cành lá vương quá đầu tường, phát ra nồng đậm mùi.

— Đó là cái gì hoa?

Anh tò mò mở miệng. Nghe được câu hỏi của anh, cô giương mắt nhìn đóa thuần trắng nở rộ kia

— Hoa quỳnh.

— Hoa quỳnh?

Anh sửng sốt,

— Phù dung sớm nở tối tàn hoa quỳnh?

Anh đang nói thành ngữ sao? Cô nhú mày, không trả lời, chỉ nhắc nhở anh

— Đèn xanh.

— Tôi chưa thấy qua loại này hoa

Anh nói, hai mắt nhìn chăm chú.

— Đây! Mau qua đường!

Cô không kiên nhẫn lấy tay khuỷu tay thúc vào ngực anh.

— Tên của tôi không là Đây, tên tôi là Hawke.

Anh cười quay đầu, nghe lời bước về phía trước, vẫn nhìn không được hỏi

— Loại này hoa thật là chỉ nở một đêm sao?

— Không biết.

— Cô tên là gì?

Anh đột nhiên nói sang chuyện khác, làm cho cô một lần nữa cứng họng.

— Âu Dương?

Anh nhớ rõ hình như là tên này, anh vừa nghe được tên kia viên cảnh kêu cô như vậy. Cô mày lại nhú lại

— Đó là họ.

— Tên đâu?

Trầm mặc một hồi lâu, cô mới mở miệng

— Ninh Ninh, Ninh của yên tĩnh.

— Cho nên tên đầy đủ là Âu Dương Ninh Ninh?

Cô không để ý anh, chỉ nói

— Phía trước quẹo phải

— Ninh Ninh Âu Dương?

Thấy cô không trả lời, anh cố ý nhíu mày hỏi lại. Đang đau vì tay bị thương, Âu Dương Ninh Ninh cắn bản không trả lời vấn đề của anh, mặt không chút thay đổi nhìn phòng cấp cứu phía trước. Anh chợt phát hiện trên trán cô chảy ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tựa hồ càng thêm tái nhợt. Phát hiện tay cô khả năng so với tưởng tượng còn đau đớn hơn, Hawke bước nhanh hơn.

— Thật có lỗi, cố chịu một chút, sắp đến bệnh viện rồi!

Cô liếc mắt một cái, không nói thêm gì. Đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu, cô vẫn không mở miệng, để mặc anh theo y tá ẵm cô đến giường bệnh, rồi mới đi đăng ký. Lí lịch của cô anh một chút cũng không biết, cho nên lại cùng y tá đi rồi trở về. Âu Dương Ninh Ninh lấy ra chứng minh đưa cho y tá. Không biết bao nhiêu lâu, bác sĩ đến, xử lý xong chân của cô rồi lại xem xét cánh tay của cô. Khuỷu tay cùng các đốt ngón tay bị trật. Cũng không có gãy xương, bác sĩ nhanh chóng bẻ lại, cô đau đến nhíu mày. Hawke ở một bên chăm chú ngắm nhìn, ra điều áy náy. Bác sĩ đặt tay cô vào băng đeo.

— Khuỷu tay các đốt ngón tay trật khớp hai tuần mới có thể khỏi hẳn, tốt nhất không nên cử động đến này cánh tay, nhớ rõ phải tái khám.

Cô thử xuống giường, mắt cá chân còn đau, nhưng vẫn có thể đi. Cầm đơn thuốc cùng hóa đơn, cô một mình đi đến phía trước quầy.

— Cô có thể đi rồi sao? Xác định? Có cần tôi giúp không?

Hawke thấy thế, đi theo bên người cô.

— Người này thật nói nhiều!

Ninh Ninh nhíu mày, không để ý đến anh, tiếp tục đi về phía trước quầy, đem hóa đơn để trên quầy, mở bóp lấy tiền.

— Để tôi!

Anh lập tức mở bóp, lấy tiền. Thu ngân nhận tiền, chần chờ nhìn anh, rồi mới đem tiền để trước mặt anh, chậm rãi mở miệng nói.

— Tiên sinh, thật có lỗi, chúng tôi không thu Đô la Mỹ.

Hawke sửng sốt, mới phát hiện trong bóp mình chỉ toàn Đô la Mỹ. Âu Dương Ninh Ninh thở dài, xem thường, lấy tiền mình ra thanh toán rồi đi đến bên kia lấy thuốc. Hawke theo cô, xấu hổ cười cười. Ninh Ninh không rên một tiếng cầm thuốc rồi mới đi ra ngoài, hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của anh. Nhìn bóng dáng của cô, Hawke hai tay cắm vào túi quần, thở dài, bất đắc dĩ lại lần nữa đuổi kịp. Ai, thực không hiểu được chính mình hôm nay gặp vận gì

— Hello, có cái gì tôi có thể làm cho cô?

Đi trên đường lớn, Hawke thử cứu lấy hình tượng của chính mình ở trong mắt cô đang bên bờ vực nguy ngập.

— Có a!

Cô dừng lại nhìn anh mỉm cười.

— Sao?

Anh mỉm cười, im lặng chờ. Ai ngờ vẻ mặt tươi cười của cô trong nháy mắt biến mất, thốt ra một câu lạnh lùng

— Cách tôi xa một chút.

Nụ cười của Hawke lần nữa đông cứng trên mặt, nhìn cô tiếp tục đi phía trước đi, anh không can tâm lại đuổi theo, cố gắng lộ ra vẻ mặt anh tuấn cùng nụ cười mê người.

— Tôi thật có lỗi.

— Thật có lỗi? Anh thật có lỗi?

Cô ở ngã tư đường dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, liếc mắt nhìn anh.

— Ừ!

— Có bao nhiêu thật có lỗi?

— Rất nhiều.

Anh cố gắng duy trì nụ cười, bày ra bộ dáng thành khẩn vô tội của anh.

— Ít nhất cho tôi đền bù lại một chút...

— Ngu xuẩn.

Cô nhúm mày nói tiếp. Anh xấu hổ cười cười. Đèn xanh sáng, Ninh Ninh nhìn anh, sau một lúc lâu không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi mở miệng.

— Tôi đói bụng.

— Ăn?

Anh ngây người.

— Rất đói bụng.

Cô lại mở miệng, hai mắt chớp chớp nhìn anh.

— Cho nên?

Anh thật sự không hiểu lắm ý tứ của cô.

— Tôi muốn ăn mì Ý.

Cô chậm rãi mở miệng, nói xong không đợi anh liên tiếp tục đi phía trước đi. Hawke vẽ mặt kinh ngạc đứng tại chỗ. Cô muốn ăn mì Ý? Trẻ như vậy làm sao có mì Ý? Bảo anh đi đâu mà tìm mì Ý? Thấy cô càng đi càng xa, anh vội vàng chạy đi lên, cười khổ hỏi:

— Nhất định phải mì Ý?

— Nhất định phải mì Ý.

Cô không quay đầu lại nói.

— Không thể đổi khác?

— Tôi hiện tại muốn ăn mì Ý.

— Nếu tôi làm ra cô liền tha thứ cho tôi?

Trở lại tiệm cà phê Bạch Vân, Âu Dương Ninh Ninh ngừng lại ở thang lầu, quay đầu nhìn anh, sau một lúc lâu mới nói:

— Tôi sẽ lo lắng.

Cho nên ý tứ nói đúng là, nếu anh không làm ra, liền ngay cả lo lắng đều miễn? Nhìn cô xoay người lên lầu, anh đưa tay làm bù nhù đám tóc vàng, thở dài.

— Mì Ý? Hiện tại muốn đi đâu tìm mì Ý?

Anh ngẩn ngẩn tiệm cà phê Bạch Vân, rồi mới nhúm mày thở dài. Không được, nếu sáng sớm bốn năm giờ, anh chạy đi tìm Khẩu ca, thì chắc canh chưa kịp mở miệng đã bị đá ra cửa.

— Có lẽ anh sẽ tự làm?

Dù sao tài liệu trong cửa hàng đều có, tối hôm qua anh có nhìn đến Khẩu ca làm. Chắc là sẽ không khó? Anh xem Khẩu ca cùng phụ bếp làm đều rất thoải mái, hai ba phút là có ngay một đĩa, loại này này nọ sẽ không khó đâu? Bất quá chính là mì Ý thôi, cho vào nước nấu, vớt lên, thêm chút phô mai, bơ, hương liệu,

thịt hun khói, đem cho vào lò nướng. Thế là xong. Đơn giản thế mà, làm khó được anh mới là lạ. Giương mắt nhìn ngọn đèn ở lầu hai, khước miệng Hawke nhếch lên, quyết định tự làm mỳ Ý.

Nghe được tiếng đập cửa, ngồi ở máy tính tiền công tác, Âu Dương Ninh Ninh quay đầu lại liền thấy anh chàng tóc vàng đứng ở ngoài cửa phòng ngủ, không khỏi nhũn mày.

— Cửa không khóa...

Anh dày mặt mỉm cười.

— Cho nên tôi tự vào.

Vô nghĩa, cửa bị anh đá văng làm gì mà khóa được nữa. Cô nheo mắt nhìn anh, rồi mới phát hiện trên tay anh đang cầm một đĩa, mùi thơm như là đồ ăn.

— Đó là cái gì?

— Mỳ Ý.

Anh bước tới, cho cô xem. Nhìn đĩa đồ ăn lộn xộn vàng nhạt trên tay anh, cô nhìn không được lặp lại lời anh

— Mỳ Ý?

— Đúng, mỳ Ý!

Anh đem để bên bàn máy tính của cô.

— Vừa nướng xong.

Nói thật, cô không dự đoán được anh thật sự làm ra... mỳ Ý. Tuy rằng thoạt nhìn thật sự không quá giống, bất quá ngửi mùi cũng có năm phần giống. Liếc mắt một cái, Ninh Ninh buông bút, cầm đĩa thức ăn trên bàn. Đúng là mỳ sợi, nó thoạt nhìn có điểm giống, nghe mùi càng giống, lại có thêm mùi bơ. Cô thật sự rất đói bụng, không ăn gì từ buổi chiều ngày hôm qua, cô nghĩ gần mười hai giờ chưa có gì trong bụng. Thoáng chần chờ một chút, cô nĩa lấy mỳ Ý, đưa vào miệng.

— Thế nào?

Anh chờ mong hỏi. Ninh Ninh ăn vài nĩa, chậm rãi đem mỳ sợi nuốt vào bụng, mặt không chút thay đổi nhìn anh, mở miệng nói

— Khó ăn.

— Sao?

Anh ngây ngốc nhìn cô tiếp tục ăn, không khỏi vẻ mặt mờ mịt.

— Thật sao?

— Đúng, rất khó ăn.

Cô lạnh lùng lặp lại, vẫn đem mỳ sợi đưa vào miệng.

— Kia.....cô vì sao còn vẫn ăn?

Hawke thật sự không hiểu lắm.

— Anh ăn thử không?

— Ách!

Ninh Ninh lấy một nĩa mỳ đưa đến trước mặt Hawke.

— Nha!

Hawke nhìn mỳ sợi đưa đến trước mắt, lại nhìn cô gái không chút biểu tình rồi mới hé miệng, ăn mỳ sợi — Trong nháy mắt, anh thiếu chút nữa tất cả mỳ sợi phun ra.

— Oh my God!

Anh trừng cô, đại khái nhìn ba giây, cuối cùng vẫn là nhìn được chạy vào nhà vệ sinh đem cái thứ mềm không ra mềm cứng không ra cứng, hương vị ghê tởm, kỳ quái cấp tốc phun ra.

— Anh thật sự không phải là đầu bếp.

Cô đứng ở cửa phòng tắm, dùng tay phải cầm nĩa, tay trái tuy rằng bị bó bột, cổ tay vẫn còn có thể cầm đĩa thức ăn, vừa ăn vừa phê bình.

— Mỳ sợi có chút cứng như sợi dây thun, có chút mềm mại như phao cứu sinh, bơ bỏ quá nhiều, muối cũng thêm nhiều lắm, còn có, thịt hun khói nướng quá cháy...

Anh quay đầu, thấy cô vẫn còn ăn, không khỏi ngạc nhiên mở miệng:

— Cô sao vẫn còn ăn?

— Tôi rất đói bụng.

Cô tựa vào khung cửa, mặt không chút thay đổi nói. Hawke nghe vậy cũng ngậm miệng, nửa ngày nói không ra lời.

— Ăn xong rồi.

Cô mắt cũng không chớp nói, đem đĩa trả lại cho anh, rồi mới xoay người trở lại máy tính tiền ngồi xuống, cũng không quay đầu

— Đi ra ngoài nhớ đóng cửa.

— Cửa hỏng rồi.

Nhìn đĩa mỳ trống không trên tay, anh không biết nên nói cái gì, chỉ có thể mờ mịt mở miệng nhắc nhở cô.

— Tôi biết nó hỏng rồi, tôi không muốn anhi khóa cửa, chỉ cần đóng lại là tốt rồi.

Cô cầm lấy bút vẽ bản đồ, một lần nữa mở hồ sơ, tiếp tục làm công việc còn dang dở. Có chút mê hoặc ngồi nhìn máy tính tiền, lại liếc anh một cái rồi lại chuyển nhìn vào máy tính. Hawke hơn nửa ngày đều không thể phản ứng, chỉ có thể đứng ngây ngốc. Không biết qua bao lâu, anh mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt buồn bực bưng đĩa xuống dưới lầu.

— Cô lại làm cái gì đấy?

Dụi mắt, Âu Dương Ninh Ninh còn buồn ngủ đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt khó chịu. Cô vừa mới ngủ được hai tiếng, đã bị âm thanh ồn ào đánh thức, khiến cho cô đầu một trận đau, cảm tức đi ra muốn nhìn tên vương bát đản nào tạo ra âm thanh như thế, ai ngờ lại là tên vương bát đản này.

— Cửa sổ của cô hư rồi.

— Tôi biết chúng nó hư rồi!

Cô đen mặt, lạnh giọng nói.

— Tôi là hỏi anh lại đây làm cái gì?

— Như vậy không tốt lắm.

Hawke khoái trá mỉm cười, chỉ chỉ công nhân phía sau đang sửa cửa,

— Tôi nghĩ nếu cửa sổ là do tôi plàm hư, nên tìm người đến sửa nó.

Cô hí mắt cắn răng nói

— Anh có thể chờ thêm một chút không? Đúng ngay lúc tôi đang ngủ.

— Đã đến giữa trưa, tôi đến đánh thức cô.

Anh chỉ chỉ bàn ăn vừa mới dọn lên ở phòng khách.

— Tôi giúp cô đưa cơm trưa đến.

— Tôi bây giờ không đói, có thể nhịn. Hơn là chịu ăn thêm đồ ăn của anh nấu lần nữa.

Cô lãnh mặt, hướng đến công nhân đang sửa cửa.

— Còn bao lâu?

— Cửa sổ đã đổi tốt lắm, còn cửa chính thôi.

Công nhân thấy sắc mặt cô không tốt, vội vàng trả lời. Ninh Ninh nghe vậy, mặt vẫn là rất lạnh, không nói thêm nữa, xoay người đi vào phòng.

— Làm xong rồi về đi, nhớ khóa cửa. Chìa khóa đưa cho chủ tiệm cà phê dưới lầu, buổi tối tôi sẽ xuống lấy.

Cô gái này thật sự là không thừa chút mặt mũi nào cho anh.

— Kia không phải tôi nấu.

Thấy cô phải về phòng, Hawke liền ngăn cô lại, miêng cứng cười nói.

— Là Khấu ca làm cho.

— Khấu ca làm cho?

Ninh Ninh dừng lại, nhìn bàn thức ăn, thức ăn được bao bằng giấy bạc.

— Đó là cái gì?

— Thịt dê nướng tỏi kiểu Hy Lạp.

Hawke đi qua, mở ra, một cỗ nồng đậm mùi thịt nướng xông vào mũi. Ninh Ninh đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, chỉ cảm thấy nước bọt không ngừng tiết ra. Rau xà lách, ốc đồng nướng, bánh mì hương tỏi, nấm nùng canh chiên bơ, thịt dê nướng tỏi kiểu Hy Lạp, bánh ngọt hạt dẻ, còn có một chai rượu 85 năm, cô giương mắt nhìn anh. Hawke cười cười.

— Xem như bù lại đĩa mỳ Ý tối hôm qua.

— Anh à, cửa xong rồi.

— Công nhân đem cái chìa khóa giao cho Hawke.

— Cảm ơn.

Hawke mỉm cười, tiễn công nhân ra cửa, trở lại chỉ thấy Ninh Ninh đã muốn cầm lấy đĩa ăn salad. Anh ở một bên ngồi xuống, rót rượu.

— Tôi không uống rượu.

Ninh Ninh đưa một miếng vào miệng. Hawke trong lòng thầm than một tiếng, trên mặt vẫn tươi cười tao nhã, buông chai rượu.

— Đổi hồng trà hoặc cà phê không?

Ninh Ninh nhìn anh liếc mắt một cái, ăn salad, trả lời.

— Không cần, tôi uống nước là tốt rồi.

— Ăn ngon không?

Xem cô ăn rất ngon, anh nhin không được mở miệng hỏi.

— Rất ngon.

Cô nói ngắn gọn, lấy bánh mì tỏi, chấm vào nùng canh đưa vào miệng, nhin không được lại ngắm anh liếc mắt một cái, bồi thêm một câu.

— Các anh thật sự là anh em sao?

Cô sao lại thành thực thế chứ. Hawke cười khỏ, ăn phần salad của mình.

— Cứ cho là vậy đi!

— Có ý gì?

Ninh Ninh nhú mày xem anh, anh em chính là anh em, không phải sẽ không là, cái gì mà cứ cho vậy đi.

— Khẩu ca là con của cha tôi, bất quá chúng tôi đều là con trong giá thú, cho nên trên danh nghĩa, xem như anh em đi.

Cô dừng lại ăn cái gì động tác, trừng anh, nhất thời nghe không hiểu anh đang nói gì. Hawke nghiêng ly rượu, đưa trước ngọn đèn quan sát, rồi mới nhẹ nhàng lắc lắc, ngửi lấy mùi rượu, nhấp môi một cái, đem rượu giữ trong miệng, rồi mới nhú mày, chậm rãi làm cho rượu từ từ chảy vào yết hầu, ra dáng thật vừa lòng. Anh liền tiếp làm động tác làm cho Âu Dương Ninh Ninh suýt chút choáng váng. Người này thật kì quái.

— Ừm... ừm!

Ho nhẹ một tiếng, Ninh Ninh kéo hoàn hồn trí, nhú mày hỏi.

— Anh vừa nói cái gì? Các anh là con trong giá thú, cũng cha người sinh?

— Ừ!

Anh lười biếng trả lời, nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm sánh trong ly rượu. Ninh Ninh tò mò muốn hỏi tiếp, trong đầu cảnh báo đột nhiên vang lên.

— Đừng động vào chuyện người khác!

— Đây là việc nhà người ta, Âu Dương Ninh Ninh, đừng động vào!

Cảnh báo trong đầu vang lên, cô quyết định nghe theo nó, nuốt câu hỏi xuống đến hầu, một lần nữa cúi đầu ăn nùng canh cùng bánh của cô. Buông ly rượu, Hawke cầm lấy dao nĩa ăn một miếng thịt dê.

— Ai, Khẩu ca nấu đúng là ngon không chỗ chê.

Mở miệng khen một câu, anh khoe mắt lại ngắm đến cô gái kia không chỉ lấy bánh mì chấm canh ăn, còn lấy bánh đi chấm ốc đồng nướng.

— Như vậy ngon lắm sao?

Anh tò mò hỏi.

— Ừ!

Ninh Ninh mắt cũng không chớp nói, sau khi đem ốc đồng nướng ăn luôn, dùng bánh mì chấm sạch nước sốt còn sót, rồi mới đem bánh bỏ vào miệng, còn luyện tiếc liếm ngón tay không cẩn thận dính nước. Hawke luôn luôn chú trọng lễ nghi bàn ăn, anh chưa từng có hành động như vậy, nhưng thấy bộ dáng này của cô, anh nhin không được lấy bánh mì chấm nước sốt ốc đồng nướng, chần chờ ăn một miếng.

— Ăn..... Thật sự thực không sai.....

Anh nhú mày, lại ăn một miếng, không biết bao nhiêu lâu, anh liền ăn xong hết giỏ bánh.. Ninh Ninh nhìn bộ dạng lần đầu thử qua của anh, chỉ cảm thấy người này rất quái lạ, không để ý nhiều tới anh, cô tiếp tục ăn đồ ăn của cô.

— Tôi no rồi!

Cô bỏ lại một câu liền đi vào trong phòng.

— Anh lát nữa đi ra ngoài nhớ khóa cửa.

Hawke ngẩn ngơ. Không thể nào? Cô cứ bỏ anh như thế. (Di Di: sự thật phũ phàng ah~)

— Đúng rồi.

Ninh Ninh vào phòng sau như là nghĩ đến cái gì, lại đi ra, mặt không chút thay đổi nói.

— Cảm ơn anh đã chiêu đãi.

Hawke chưa kịp há mồm đáp thì cửa đã đóng sầm lại. Có chút há hốc mồm nhìn cửa phòng đóng chặt kia, anh bắt đầu hoài nghi mị lực của chính mình. Kỳ quái, là anh biến dạng? Hay là con mắt của người nơi đây có vấn đề?

Anh ầm ỨC cúi đầu ăn thịt dê, tầm mắt lại nhìn thẳng vào cái chìa khóa trên bàn.

— Để anh khóa cửa? Cô tin tưởng anh thế sao?

2. Chương 2

— Khẩu ca.

— Gì?

— Cô gái trên lầu kia làm cái gì?

— Không biết.

— Không biết?

— Anh không có hỏi qua.

Lau chén thủy tinh, Khẩu Thiên Ngang không yên lòng trả lời.

— Cô chưa nói qua.

Hawke nhìn vẻ mặt của anh trai, biết trong tình trạng này hỏi cũng chẳng được gì, thầm thở dài, giương mắt nhìn vị khách nữ đang nói chuyện phiếm, không biết anh trai cùng Bạch Vân cuối cùng là chuyện gì xảy ra. Hai ngày qua, thái độ anh trai rất quái lạ, không phải nhăn mặt, cũng chính là thần thờ. Mà cô gái ấy ngọt ngào ở đâu? Ở mặt ngoài thoát nhìn cũng bình thường, nhưng cũng thừa dịp Khẩu ca không chú ý, giương mắt nhìn anh. Khi Khẩu ca hoàn hồn thì lại giả vờ ngó đi. Nhìn xem, lại tới nữa kia. Khẩu ca về mặt khó chịu trừng cô, mày rậm trông càng sâu, sợ lại bị vạ lây, anh liền chuẩn bị ra ngoài.

Ai, anh đến đây là để nghỉ ngơi ngắm cảnh nha, nhưng mà đến đây đã ba ngày, anh toàn ở kho hàng, ngủ giường xếp, đi qua đi lại cũng chỉ có tiệm cà phê cùng lầu hai. Thật sự là..... Một ngày nghỉ cho ra cũng không có. Nhếch khóe miệng cười khổ, anh đi về hướng công viên.

Giữa trưa hè, công viên là nơi mát mẻ nhất, tốp năm tốp ba ông lão chơi cờ, pha trà nói chuyện phiếm, thoát nhìn cũng là rất ưu nhân.

— Đừng lộn xộn! Mày đúng là ngu ngốc!

Một tiếng mắng theo cây đỡ quỳên cối truyền đến.

— Đáng chết, đừng nhúc nhích!

Âm thanh này nghe qua rất quen thuộc! Hawke quay đầu lại, không thấy người đâu, đã thấy đến một đôi chân thon dài, trắng ngần rủ xuống ở nhánh cây diệp hạ.

— Shit!

Âm thanh kia lại rửa một câu, rồi đôi chân dài theo thân cây tiến lên. Anh tò mò đi qua cây đỡ quỳên đến trước cây kia. Chưa thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy một người từ phía trên rớt xuống. Anh giật mình, phản xạ đón lấy, lại bởi vì bị đè lên mà nằm lẩn ra, đau đến nhe răng trợn mắt. Người nọ, chính là cô gái ở lầu hai. Phát hiện chính mình không có lấy một chút đau đớn, cô sợ trắng mặt, có chút kinh hồn chưa định ngẩng đầu.

— Hi!

Anh nằm dài trên mặt đất, nhìn cô cười khở. Cô trừng mắt nhìn, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn không thể lý giải anh vì sao anh có mặt tại đây, rồi mới đáp ứng

— Anh sao lại ở đây?

— Đúng lúc thôi!

Anh tiếp tục cười khở, ánh mắt trời xuyên qua tán cây diệp, anh nhìn trên cây ở đó không có người.

— Cô mới vừa nói chuyện cùng ai?

— Lưu manh

Cô vuốt tóc về phía sau, mắt vẫn nhìn anh.

— Gì?

Anh nghe câu trả lời của cô xong, vẻ mặt mờ mịt.

— Meo meo –

Một tiếng mèo kêu trả lời vấn đề của anh. Cô nhanh chóng ôm lấy con mèo đưa đến trước mặt anh

— Đây!

— Nó tên lưu manh?

— Ừ!

Phía bên cạnh một cụ già đưa mắt tò mò nhìn, cuối cùng làm cho Âu Dương Ninh Ninh phát hiện tư thế hai người có chút ái muội, cô liền đem con mèo quăng trên ngực anh, đứng lên, phủ phủ đầu gối.

— Thú cưng của cô sao?

Anh bắt lấy con mèo đang dụi dụi vào áo sơ mi của anh, định đứng lên, lưng lại truyền đến một trận co rút đau đớn.

— Không phải.

Thấy anh gương mặt nhăn nhúm, cô vươn tới, giúp anh đứng lên.

— Kế bên nhà.

Anh cầm tay cô, chịu đau, đứng lên.

— Không phải.

— Vậy?

— Khách trọ.

— Sao?

Ninh Ninh bắt lấy con mèo trên tay anh, mở miệng giải thích.

— Nó là khách trọ, năm trước đã đến nhà tôi. Con mèo này khi đến chỉ nhỏ bằng bàn tay, ai ngờ được mới nửa năm liền lớn như vậy chỉ, hơn nữa lại dạy bảo không được, quả thực là ngu ngốc mà.

— Vừa nãy có chuyện gì?

Hawke ngẩng đầu hỏi.

— Đại khái là... lần đầu tiên trèo cây, lên rồi không xuống được.

— Ai? Cô hay là mèo?

Anh cố tình chọc, đổi lấy cái liếc mắt của Ninh Ninh, cô muốn cãi lại, lại phát hiện anh đang xoa bả vai. Trong lúc nhất thời, một chút áy náy xuất hiện, cô nhú nhú mày, đem lời muốn cãi nuốt xuống, xoay người sửa lời nói.

— Đi thôi.

— Đi đâu?

Cô đi phía trước, không quay đầu lại nói.

— Bệnh viện.

— Gì?

Không phải cố ý, nhưng hai mắt anh vẫn nhìn không được nhìn đôi chân thon dài trắng muốt của cô, cứ thế tâm thần lạc đi đâu, không nghe được cô nói cái gì.

Cô dừng lại, nhíu mày quay đầu, lắc lắc tóc trái đang băng bột, lạnh lùng nói

— Tôi phải đi đổi thuốc.

— À!

Anh nháy mắt mấy cái, mỉm cười gật đầu. Thấy anh không phản ứng nữa, cô quay đầu tiếp tục đi về phía trước, Hawke đi theo phía sau cô, từ đầu tới đuôi hai mắt đều nhìn vào chân cô. Ngoan ngoãn, chân cô gái này..... Lần trước cô mặc quần dài, hơn nữa lại là buổi tối, anh không phát hiện cô có một đôi chân mê người như vậy. Hawke nhìn lấy phong cảnh đẹp phía trước, khoe miệng nhếch lên một chút, tâm tình sung sướng. Thật là..... Cảnh đẹp ý vui.....

Đi ra bệnh viện, Hawke có chút nghi hoặc gói thuốc, phát hiện cô cũng không phải thật sự muốn tới đổi thuốc. Đặc biệt thầy thuốc vừa thấy đến cô liền lải nhải nửa ngày, tựa hồ cô mấy ngày nay cũng chưa đến tái khám. Cô không nói một tiếng, ngay cả giải thích đều lười, im lặng nghe thầy thuốc mắng. Còn anh không có ý khám bệnh lại bị một cô y tá kéo đến bên giường muốn cởi áo kiểm tra. Sau một trận hỗn loạn, anh mới phát hiện là Ninh Ninh nói anh bị thương. Quả thật là có, trên vai trên lưng, có một chút vết bầm. Anh phải tốn biết bao thời gian mới có thể nói cô ý tá buông tha để anh mặc lại áo. Con mèo trong lòng lại leo lên vai anh, anh bắt nó kéo xuống, nó lại cố bám vào đầu vai anh. Anh gãi cổ nó một cái, mèo nhỏ phát ra tiếng meo meo. Anh mỉm cười, xem ra mèo của cô so với cô còn dễ dàng lấy lòng hơn.

Theo Ninh Ninh trở về nhà cô, vừa vào cửa, không khí ngột ngạt truyền đến, cô cầm lấy trên bàn điều khiển từ xa, mở máy lạnh. Nhưng máy lạnh lại phát ra tiếng khò khè như lão già bị ho hen, cô bỏ lại điều khiển từ xa, đi qua đứng trên ghế, dùng sức gõ nó hai cái, rồi mới lại khởi động lần nữa. Lần này nó phát ra tiếng còn lớn hơn.

— Ông trời ơi, máy lạnh kia chắc có ít nhất hai mươi năm tuổi.

Ninh Ninh mở tủ lạnh tối thui, đem bia đưa cho Hawke. Anh còn tưởng rằng tủ lạnh cũng hư nhưng bia lại rất lạnh. Cô lại quay đầu, tìm kiếm trong tủ lạnh. Cuối cùng không chịu nổi cái tủ lạnh tối thui kia, lôi ra đưa đến trên góc vó vài cái, đèn bên trong lập tức sáng lên. Cô lấy từ tủ lạnh ra một gói, mèo nhỏ từ vai anh lập tức phóng xuống, chạy thẳng đến bên chân cô dụi dụi.

— Mèo ngốc.

Ninh Ninh hừ một tiếng, đi đến phòng bếp, lấy một ít thịt bò đem bỏ vào bát. Mèo nhỏ vừa thấy đồ ăn, chạy đến ăn ngấu nghiến, rất giống ba ngày ba đêm chưa ăn cơm. Hawke mở nắp lon bia, ngồi xuống sofa, vô ý nhìn đến bàn ăn cơm phía trước chỉ có ba chân. Nó không ngã xuống là vì Ninh Ninh dùng gậy gỗ chống lại. Lần trước bởi vì anh ngồi ở bên kia, cho nên mới không phát hiện. Nhìn quanh nhà phát hiện nhà cô có rất nhiều đồ cổ. Chúng nó đã muốn hỏng rồi, như là tivi của cô, cái bàn, tủ lạnh. Ngay cả sofa anh đang ngồi, đều có vết mèo cào nát. Uống thêm một ngụm bia, anh tiếp tục đánh giá tường có chút loang lổ, cùng chụp đèn trên trần như muốn rớt xuống. Nó thật là lung lay sắp đổ, một nửa đỉnh ốc đã rớt ra, cho nên chụp đèn nghiêng hẳn 45 độ, chỉ cần có chút chấn động, nó sẽ rơi xuống ngay, Hawke đành bèn ngồi sát vào ghế, sợ chụp đèn kia vô tình rơi trúng đầu anh. Chẳng trách hôm trước cửa bị hư Ninh Ninh cũng không có vẽ gì khẩn trương. Xem cô lấy xô con bát nước rồi chính mình cũng uống một ly nước. Hawke nhìn không được tò mò mở miệng.

— Nhà cô có cái gì không hư không?

Cô uống một viên thuốc, lạnh lùng nhìn anh nói.

— Có.

— Cái gì?

— Cửa.

Hawke sặc lên một trận. Ninh Ninh đi tới, rút khăn giấy trên bàn đem cho anh. Cửa? Đó là chẳng phải do mấy ngày trước anh sai người thay sao? Âu Dương Ninh Ninh nhìn khắp nơi.

— Còn có máy tính cùng giường. Cửa ở phía kia, uống xong bia thì về đi.

Cô đem túi rác vừa phân loại đến chân anh.

— Đem túi rác này bỏ luôn.

Cô liền xoay người trở lại phòng ngủ, đóng cửa, khóa lại. Anh nghe được tiếng khóa cửa khóa, tự nhiên mảy ra ý nghĩ muốn thay khóa cửa phòng ngủ của cô. Nhìn xuống bao rác bên chân mình, Hawke bất giác cười khổ. Đồ rác? Từ khi sinh ra đời anh có bao nhiêu lần đi đổ rác rồi? Ba lần? Hai lần? Lại ngẫm mấy túi rác kia, anh tiếp tục cười khổ. Có lẽ..... Một lần đi?

Máy lạnh tiếp tục phát ra tiếng khò khè, anh uống bia nhìn nó, nói thật, tuy rằng nó nhìn giống như một ông già nhưng mà thổi gió cũng rất lạnh. Anh không tự giác ách xì 1 cái, liên tục vài ngày không ngủ, hiện tại anh chỉ cảm thấy buồn ngủ. Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, nhìn lại đồng hồ trên tường, mới ba giờ chiều, anh nằm ở sofa một lát chắc cô cũng không để ý tới. Ngáp một cái, Hawke buông lon bia, nhanh chóng nằm xuống. Chỉ ngủ một lát thôi. Anh nhắm mắt lại, điều chỉnh tư thế tốt, anh bắt đầu tiến vào mộng đẹp.

Mới đi ra khỏi phòng, Âu Dương Ninh Ninh liền thấy trên sofa một người cùng một mèo nằm ngủ ngon lành. Hawke nằm trên sofa, con mèo lại nằm cuộn tròn trên bụng anh, một người một mèo say sưa ngủ.

— Có lắm hay không?

Ninh Ninh nhú mày lăm lăm, muốn đánh thức anh nhưng đến sofa lại nhìn thấy mắt anh như con gấu trúc. Kỳ quái, cô nhớ rõ mắt anh đâu thế này. Anh ở dưới lầu chắc không ngủ được. Ngồi xếp bằng trên bàn, cô nhìn gương mặt anh rồi đánh giá. Đại khái là không ngủ, cô nhớ rõ dưới lầu chỉ có giường xếp, nhìn anh quần áo hàng hiệu biết chắc anh là cái loại đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, muốn anh ngủ giường xếp giống như là lấy mạng anh. Cô khẽ cười, hừ nhẹ một tiếng, Lưu Manh tựa hồ nhận thấy được có người, mở một con mắt, nhìn thấy Ninh Ninh, nhận thấy dáng ngủ kì quái của mình, liền sửa lại tư thế tiếp tục ngủ.

Mèo ngốc.

Cô nhếch môi khinh thường, nhưng nhìn một mèo một người phối hợp ngủ ngon lành chỉ thấy tức cười. Lại liếc nhìn gương mặt tuần tú của anh, tởm cô bỗng ngứa ngáy. Liền đi vào phòng, đem giấy bút vẽ ra, một lần nữa xếp bằng ngồi ở trên bàn, bắt đầu vẽ bức tranh một người một mèo. Nhưng vẽ chưa được bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy này khuôn mặt có điểm quen mặt. Nhìn bức vẽ trên tởm, cô ngừng lại, không thể nhúc nhích.

Đáng chết! Cô nhận ra được khuôn mặt này! Cô trước kia thực sự có vẽ qua. Nheo mắt nhìn sofa, nhìn người đàn ông ngủ say như lợn chết, Âu Dương Ninh Ninh nhú mày, rồi mới nhảy xuống cái bàn, vọt vào trong phòng mở ra tủ quần áo, tìm kiếm bức vẽ năm xưa. Cô ngồi chồm hổm, lật xem lại một quyển sổ ghi chép, không thấy. Không thể nào, cô nhất định đã vẽ qua. Ninh Ninh với tởm lấy đồng poster trong hộc tủ. Không thể nào? Ninh Ninh nheo lại mắt, âm thầm lăm lăm, cô biết trong đó là gì. Đó là lần cô thay một nhà xuất bản tiểu thuyết vẽ hình người làm bia.

Mà nếu quả cô nhớ không lầm, người mẫu kia là nữ mà. Người mẫu năm đó tạo ra chấn động lớn, không có họ, chỉ có tên, trừ bỏ tên lí lịch không có gì. Gọi cảm cũng thuần khiết hòa hợp trên người cô, hấp dẫn trăm ngàn ánh mắt. Một loạt quảng cáo mỹ phẩm do cô đóng trở nên cháy hàng. Cô xuất hiện đột ngột, biến mất cũng như thế, khiến thế giới còn bàn tán đến ngày nay. Có nhiều người say mê cô thậm chí ra giá cao để chiếm được cô.

Người mẫu Casa Lina. Trên người cô vừa có sự thuần khiết của thiên sứ vừa có sự gợi cảm của ác ma. Dù biết là không có khả năng, Ninh Ninh vẫn lấy tấm poster ra. Giữa tấm poster là Casa Lina nhưng cô vẫn là nhện không được mắng một câu thô tục.

— Shit!

Trùng mắt nhìn vào người trong tấm poster, cô thì thảo mắng, vì sợ chính mình nhận sai, cô mang poster trở lại phòng khách đối chiếu. Đáng chết, trừ phi cô mù, người đang ngủ trên sofa cùng người trong tấm poster này có cùng gương mặt.

Anh vì sao có cùng khuôn mặt với Casa Lina? Không có khả năng là mẹ anh, cô gái này rất trẻ, hình như so ra tuổi của người mẫu đó cùng anh cũng xấp xỉ nhau.

— Em gái anh?

Ninh Ninh nhú mày, cô không có nghe Khẩu Thiên Ngang có em gái. Cô liền bấm số gọi.

— Tiệm Bạch Vân cà phê nghe!

— Bạch Vân?

— Sao?

— Khẩu Thiên Ngang có em gái không?

— Không biết, em đợi chút.

Một lát sau, điện thoại đổi thành Khẩu Thiên Ngang tiếp.

— Sao?

— Anh có em gái không?

Ninh Ninh nhìn người đàn ông nằm trên sofa, vẫn đang say sưa ngủ như heo chết.

— Không có.

Cô ngừng một giây.

— Em trai Hawke của anh có em gái không?

Anh dừng một chút, mới trả lời.

— Không có.

Khẩu Thiên Ngang ngữ điệu có chút kì lạ, làm cho cô không chút suy nghĩ, đột nhiên liền toát ra một câu.

— Casa Lina là ai?

Anh lần này ngừng càng lâu hơn, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói.

— Em nên hỏi Hawke.

Ninh Ninh nhú mày, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe anh nói thêm một câu.

— Hawke đang ở chỗ em sao?

Nhìn Hawke rất giống mấy ngày mấy đêm không ngủ, cô tạm dừng một chút, dùng chân đá đá vào cánh tay anh, anh một chút phản ứng cũng không có, vẫn say sưa nằm ngáy.

— Không có.

Khẩu Thiên Ngang trầm mặc một hồi lâu, mới nói.

— Nếu em thấy Hawke, gọi anh nhanh trở về.

— Ok, bye bye!

Cô tùy tiện trả lời rồi vội cúp máy. Vào phòng lấy vài cuốn truyện tranh, ngồi xếp bằng ở phía bên kia ghế sofa— chờ anh tỉnh lại!

Bảy giờ..... Tám giờ..... Chín giờ..... Hawke vẫn ngủ ngon lành, Ninh Ninh đã đọc xong hết bộ truyện tranh, ngẩng nhìn người đang ông đang ngủ, nôn nóng của cô dần dần kéo lên. Anh sao vẫn còn ngủ? Cô một tay chống cằm nhìn anh, rồi mới đến bên sofa, trở lại phòng cầm mấy thứ đem ra ngồi làm việc.

Mười điểm..... Mười một điểm..... Mười hai điểm..... Rạng sáng một chút, Hawke cuối cùng bởi vì xoay người té khỏi sofa mà tỉnh táo lại.

— Ngủ no rồi?

Ninh Ninh cất giọng.

— À!

Hawke căn bản vẫn chưa tỉnh lắm, nhìn thấy gương mặt lạnh tởm của cô, cũng lập tức tỉnh hơn phân nửa, Hawke đứng lên, xấu hổ cười cười.

— Hi.....

Ninh Ninh mắt cũng không chớp nhìn anh.

— Anh có biết hiện tại là mấy giờ không?

Không cần xem, anh cũng biết bên ngoài trời đã gần sáng

— Năm giờ rồi sao?

Ninh Ninh cố ý dùng bút chỉ vào tấm poster Casa Lina trên tường, lạnh lùng nói.

— Sớm hơn một chút.

Anh quay đầu liếc liếc mắt một cái, cổ có chút mỏi mỏi, tiếp tục cười, hướng cửa đi đi ra.

— Thật có lỗi, tôi chỉ muốn ngủ một chút, tôi lập tức đi xuống...

Ấu Dương Ninh Ninh còn đang thắc mắc vì sao anh đối với tấm poster kia không có phản ứng, lại thấy anh đi đến một nửa đột nhiên cứng đờ, như là bị điện giật, rồi anh mới nghi hoặc quay lại đầu tường mắt nhìn vào tấm poster, động tác cứng ngắt như máy móc bị gỉ sét. Tiếp theo đó, anh hốt hoảng bối rối lùi về phía sau, lại bị cái bàn vướng chân làm cho té ngã.

— Shit! Đáng giận! Đáng chết!

Hawke liên tiếp mắng, lại vấp cái bàn đập vào sofa, sofa ngã ngửa ra sao, đồng tap chí trên sofa bay tứ tung. Ngồi trên mặt đất, Hawke trừng mắt nhìn chụp đèn trần nhà, không biết mình có may mắn đến nỗi khiến nó rớt xuống cùng góp vui không?

— Casa Lina?

Hawke nghe tiếng cứng đờ, nhanh chóng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt trừng cô.

— Casa Lina?

Hawke nghe tiếng cứng đờ, nhanh chóng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt trừng cô.

— Quả thật rất xinh đẹp.

Ninh Ninh mỉm cười. Hawke há mồm muốn nói, lại không biết nên nói cái gì, đành phải tiếp tục im lặng.

— Đúng rồi, phải dùng từ nào để miêu tả cô trong poster trên?

Ninh Ninh cười lớn, hơi hơi nhướn mày.

— Tuyệt thế mỹ nhân.

Hawke sắc mặt càng trắng nhưng vẫn cố kiên định.

— Cô nhận lầm rồi, tôi không phải!

Không phải? Cô đâu có nói người trên poster là anh, anh đang giấu đầu lòi đuôi. Ninh Ninh liếc mắt một cái, rồi mới nhìn poster một lát, chậm rãi cầm cái gương để sẵn trên bàn, đưa đến soi mặt anh. Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của mình trong gương, anh hoảng sợ, lui về sau đập phải đồng tap chí suýt chút té ngã.

— Không phải anh sao?

Ninh Ninh tươi cười mở miệng.

— Cô!

Hawke cuống quýt lấy tay sờ mặt mình, quả nhiên có phấn trên mặt, làm cho anh nhin không được mắng một câu thô tục:

— Shit!

Hawke tức giận trừng cô, lấy tay áo lau hết phấn trên mặt.

— Cô làm cái gì quỷ đây?

— Tôi muốn xác nhận một chút.

Ninh Ninh nhún vai, đem gương đặt lại trên bàn trà, thông thả đi vào phòng. Rồi như sực nhớ cái gì, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, chỉ vào đồng lộn xộn nói.

— Anh dọn dẹp lại đi!

— Sao?

Không biết vì sao, Hawke đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô không có ý tốt, nhảy qua khỏi đồng tap chí lộn xộn, xông lên trước chặn cho cô không thể đóng cửa.

— Cô!

— Như thế nào?

Nhìn vẻ tức giận của Hawke, Ninh Ninh ngoài cười nhưng trong không cười chiêm ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn.

— Tôi? Sao? Thế nào?

— Cô! Tôi!

Anh há mồm mở miệng, nhìn vẻ khiêu khích của cô, anh đâm vào cửa một cái, mắng một câu.

— Shit!

Cô nhú mày, không chút để ý nói.

— Từ ngữ dùng để chửi người của người cần phải cải tiến.

Hawke á khẩu không trả lời được trừng cô. Ninh Ninh khẽ hừ một tiếng, cũng không đóng cửa, trực tiếp xoay người vào trong phòng, đi đến máy tính tiền ngồi xuống. Mắt thấy Ninh Ninh mở máy tính, lấy ra hồ sơ, một chút cũng không nghĩ để ý đến anh, Hawke không khỏi nôn nóng đứng lên, nhưng cô kiên quyết không quay đầu lại, hoàn toàn xem anh không tồn tại. Sau một lúc lâu, Hawke cuối cùng không chịu nổi đứng lên.

— Cô rốt cuộc muốn như thế nào?

Cô giống không nghe, tiếp tục nhìn màn hình làm việc, không nói một tiếng. Cô không để ý khiến Hawke càng hèm tức giận, đưa tay tắt nguồn máy tính của cô. Ninh Ninh cứng đờ, nhìn màn hình đen thui, rồi mới lấy tay mở nguồn điện, tiếp tục làm việc, cũng không nhìn anh cái nào. Anh tắt. Cô mở. Anh tắt. Cô mở. Tay anh vừa đi đến một nữa, đã bị cô lấy bút đâm vào xương ngón tay, anh bị đau rút tay về, tay kia không cam tâm lại chỉ về phía trước nắm chặt tay cô.

— Buông tay!

— Không!

— Buông tay!

— Không!

Cũng không biết vì sao, hai người cứ như trẻ con lên ba cãi cọ. Có lầm hay không, đây là nhà cô nha! Một bàn tay đâu không lại hai bàn tay của anh, Ninh Ninh tức giận lấy chân đá một phát, Hawke vì né tránh lui xuống. Bởi vì bàn tay vẫn nắm tay cô, kết quả kéo theo cô đứng lên. Cũng bởi vì trọng tâm của cô mất đi, chới với té xuống, Hawke nhất thời cũng mất đi phản ứng.

— Cái tên ngu ngốc này!

— Cẩn thận!

Hawke giật mình, sợ cô ngã xuống, kéo cô về phía mình, ôm chặt lấy rồi chuẩn bị tinh thần đón một trận đau nhức khác. Nhưng lần này lại không đau.

Hawke sững sốt, rồi mới phát hiện mình ngã vào giường. Hawke ôm Ninh Ninh, nhìn trần nhà, nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ đúng lúc này, anh đột nhiên nghe được một tiếng động lạ.

— Không thể nào? Không thể nào?

Ý nghĩ trong đầu mới xuất hiện, một giây sau, giường lại phát ra tiếng đồ rầm. Giường... sập. Bụi bay tứ tung, xung quanh im lặng, chỉ có tiếng máy tính trong đêm tối vang nho nhỏ.

— Tôi nghĩ... giường của cô vốn rất tốt mà.

Hawke nhú mồm mở miệng.

— Nó vốn.....

Ninh Ninh ngồi dậy, hí mắt trừng anh, nghiêng răng nghiêng lợi. Hawke cười khổ, lẩm bẩm.

— Thật có lỗi.

— Anh....

Ninh Ninh tức giận liên tiếp mắng ra từ ngữ bất nhã, tiếng Anh, Pháp Văn, Đức, thậm chí ngay cả Tây Ban Nha cũng đều lấy ra. Hawke nhin không được mở miệng.

— Con gái không nên biết những chữ này.

Kết quả câu này đổi lấy việc cô nắm anh áo, thêm kích động càng dùng nhiều tiếng nước khác mà mắng. Anh cảm thấy thú vị, thứ nhất là cô hiểu được tiếng nước ngoài như thế, thứ hai là anh nghe đều hiểu hết. Có lẽ anh nên cảm tạ hồi nhỏ cha đã bắt anh học hành.

Nhìn trần nhà, anh bất đắc dĩ cười, cam chịu nghe cô mắng. Ai ngờ cô như là đã mở miệng là không sao dừng lại, càng mắng càng kích động. Đúng lúc này, một mùi khét truyền đến, anh tò mò ngẩng đầu tìm kiếm phát ra từ đâu. Cô như bất mãn, xoay mặt anh trở về, chỉ vào mũi anh tiếp tục chửi ầm lên.

— Thật có lỗi, tôi...

— Người câm miệng! Người có biết đồ đạc trong nhà ta, đều là do ta tự tay cố gắng làm việc kiếm tiền mua về, cho dù chúng nó không tốt, cũng là ta...

Cô chỉ mũi của mình, quát.

— Là tôi tự tay mua.

— Không phải...

Hawke vừa định mở miệng đã bị cô chặn lại. Cô hỏn hển mắng

— Anh là đại thiếu gia, hiểu được ý nghĩa của việc tự mình kiếm tiền sao? Người có tự mình kiếm cơm ăn chưa? Người có biết một ngày cần bao nhiêu tiền sinh hoạt không? Một chiếc giường giá bao nhiêu không?

Người có ta tốn biết bao công sức mới tìm được phòng này không? Người có biết ta làm biết bao lâu mới đủ tiền mua những thứ này không? Kết quả người vừa xuất hiện mọi thứ đều hư hỏng.

— Chúng nó vốn hỏng rồi.

Hawke nhin không được dùng tốc độ nhanh nhất mở miệng biện hộ.

— Anh biết cái gì?

Cô túm lấy áo anh, nổi trận lôi đình nói.

— Cho dù chúng nó có xấu xí cũng là của tôi! Của tôi! Ta thích phá hư thì sao? Anh quản được sao? Huống chi nếu anh không phá hư, chúng nó đều còn có thể dùng được! Những công tử như anh, ngoài ăn ngủ chơi bời, anh còn có thể làm cái gì...

Ninh Ninh không có ý muốn ngừng, xem Hawke giống như phế vật, lại không cho anh nói chuyện. Tình huống lại càng ngày càng nghiêm trọng, Hawke nhú mày, duỗi tay ra, kéo cô lật xuống, cúi đầu hôn.

Ninh Ninh trừng lớn mắt, cô giãy dụa, lại bị anh xoay người ngăn chặn. Cô liền tìm được cơ hội muốn cắn anh, anh lại như là sớm đoán được, buông cô ra nhếch miệng cười.

— Không phải ta muốn ngắt lời cô ...

Hawke dương dương tự đắc khoe miệng, vẻ mặt vô tội chỉ chỉ máy tính màn hình.

— Tôi nghĩ màn hình của cô bị cháy rồi.

Ninh Ninh sửng sốt, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại. Cô tức giận đẩy anh một cái, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường, vọt tới màn hình toát ra khói đen, giật lấy dây điện. Rồi mới chạy đến phòng khách, lấy bình chữa cháy phun lên màn hình.

Sau một trận hỗn loạn. Để bình chữa lửa xuống, Âu Dương Ninh Ninh nhìn công cụ dùng để kiếm tiền ăn cơm, đều bị tuyết trắng sở bao trùm, cô chỉ cảm thấy trong đầu một mảng mông lung. Thấy cô như người mất hồn, Hawke tưởng mở miệng an ủi cô, lại không biết nên nói cái gì.

— Đi ra ngoài!

Cô mờ mịt nhìn máy tính, màn hình, máy in cùng bàn phím, giọng nói mông manh, cũng không quay đầu lại mở miệng.

— Tôi!

Đứng ở bên giường Hawke vịn phần bắt an.

— Đi ra ngoài.

Cô không nghe anh nói, quả quyết đuổi anh đi.

— Thật có lỗi!

— Đi ra ngoài!

Cô tiếp tục lặp lại ba chữ kia, lạnh giọng nói. Biết mình nói gì cũng uống công, anh cũng hiểu được nên chờ cô hết giận, nhìn bóng dáng cô uể oải, anh xoay người đi ra ngoài. Tiếng chuông di động vang lên. Ninh Ninh lấy điện thoại từ túi quần ra, mờ mịt lên tiếng trả lời

— Sao? Em... Không có cách nào..... Em biết..... Nhưng máy tính của em vừa cháy rồi...

Hawke đi đến phòng khách, liếc mắt nhìn poster trên tường, Casa Lina mắt lạnh nhìn anh, khoe miệng nhếch lên nụ cười, phảng phất như chế giễu sự ngu ngốc của anh. Chết tiệt, nếu không phải vì tấm poster này, anh cũng sẽ không – Quên đi, giờ đã muộn rồi. Thấy cô ở trong phòng nghe điện thoại, anh sửa lại sơ pha cùng bàn tam chân. Rất nhanh sau đó, anh lại nghe tiếng khóc nức nở. Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào phòng, chỉ thấy cô ngồi quỵ xuống đất, đầu vùi vào bình chữa lửa, tể hai vai gầy hơi hơi run rẩy. Cổ họng căng thẳng, anh lại là một trận áy náy. Đáng chết, anh thật không biết chính mình vừa mới suy nghĩ cái gì, bất quá chỉ là poster mà thôi, anh trước kia chẳng phải là Casa Lina hay sao?

Âm thanh dứt quãng của tiếng khóc nức nở truyền đến, anh đứng ở tại chỗ do dự một hồi lâu, mới lấy hộp khăn giấy ở phòng khách, đi đến người cô ngồi xồm xuống.

— Này!

Anh nhẹ chạm vào cánh tay của cô.

— Tránh ra!

— Này!

Anh lấy khăn giấy đưa cho cô.

— Tránh ra!

— Ít nhất đưa bình chữa lửa cho tôi.

Anh không đi, ngược lại ngồi xuống, khuyên nhủ.

— Cô như vậy khóc, sẽ hít vào nhiều khí độc.

Cô vẫn vùi đầu khóc. Anh kiên nhẫn chờ. Sau một lúc lâu, cô mới buông bình chữa lửa ra, anh để nó ra ngoài, lại thấy cô gương mặt tràn đầy nước mắt, mắt lại đỏ hoe. Theo thói quen vươn tay, anh ôm lấy cô an ủi. Cô không kháng nghị, vùi đầu tiếp tục khóc. Anh vỗ nhẹ lưng của cô, thấp giọng nói.

— Thật có lỗi, tôi không phải cố ý.

Cô vẫn không có phản ứng, vẫn là khóc.

— Chờ trời sáng, tôi sẽ mua lại cho cô.

Lần này cô có điểm phản ứng, tuy rằng vẫn là đang khóc, lại mở miệng, chính là bởi vì mặt cô chôn ở trong lòng anh, một chữ cũng không nghe được.

— Cái gì?

Cô ngẩng đầu, hai mắt sáng lên như thỏ nhỏ.

— Máy tính mới.

— Ừ!

— Còn có màn hình?

— Ừ.

Hawke gật đầu. Cô hỏi lại.

— Máy in? Bàn phím?

— Ừ.

— Còn giường?

Cô được voi lại muốn đòi tiên, thanh âm khàn khàn nói.

— Ừ, toàn bộ.

— Toàn bộ?

— Ừ, toàn bộ.

Ninh Ninh nhìn anh, rồi mới rút khăn, lau lau nước mũi cùng nước mắt. Hawke có điểm sững sốt, chỉ thấy cô cầm lấy di động, nhấn vài số.

— Trần tử sao? Là em, Ninh Ninh. Máy tính của em ngày mai sẽ có, cho nên dự án cuối tuần vẫn có thể giao cho chị. Hả, tiếng em khàn khàn sao? Nha, không có, có thể là mới ăn cay. Hả, không thành vấn đề, chị ngày mai đem nhân vật gửi mail cho em. Cứ như vậy,bye!

Tiếng nói khàn khàn là vì ăn cay? Cô gái này cũng quá quá kiên cường? Nói không khóc sẽ không khóc, nói dối ngay cả mắt cũng không chớp cái nào, nếu không phải mũi cô vẫn đang hồng toàn bộ, khóe mắt còn vương vài giọt long lanh, anh thật sự hoài nghi cô vừa mới đóng kịch.

— Cô rốt cuộc là làm cái gì?

Cô hít hít cái mũi, nhìn anh một cái.

— Vẽ.

3. Chương 3: Chương 3

— Vẽ?

Hawke mới phát hiện poster kia là hình vẽ, không phải là ảnh chụp. Theo Ninh Ninh đi qua mấy con phố, qua đường lớn, lại đi rồi mấy cái phố, một mùi hôi nồng nặc dâng lên, Hawke phát hiện cô dẫn anh khu đây người dưới chân cầu vượt. Nơi đây có rất nhiều cửa hàng nhỏ, đông đúc chật ních người, hơn nữa mười người thì có đến tám người là nam, không khí lý tràn ngập mùi hôi. Hawke tưởng đã đã đánh mất Ninh Ninh, may mắn anh cao hơn so với người khác. Cuối cùng đã thấy cô tiến vào trong một cửa hàng, anh vất vả đến được cửa hàng kia thì cô đã kêu anh trả tiền, rồi đưa hai túi đồ cho anh cầm, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh lại tiến vào một cửa hàng khác. Cô đi một hồi, đồ trên tay anh cũng càng ngày càng cao, cuối cùng Hawke đem ví tiền đưa cho cô luôn, chấp nhận làm công nhân khuôn vác.

— Anh ơi, mua đĩa đi anh?

Một chàng trai chừng mười tám tuổi kéo tay anh lại.

— Đĩa gì?

Anh đỡ lấy cái thùng suýt từ trên tay đổ xuống, có chút mờ mịt hỏi.

— Cái gì vậy?

— Rất đẹp! Một mảnh nha!

— Không cần!

Chàng trai kia nói còn chưa nói xong, Ninh Ninh không biết từ đâu lại chui đi ra, mặt không chút thay đổi kéo anh liền đi phía trước đi.

— Anh đừng có dừng lại, hôm nay tôi phải đi rất nhiều nơi.

— Đĩa lúc nãy phim gì thế?

Hawke tò mò hỏi.

— Phim XXX.

Ninh Ninh vẫn tiếp tục đi, chỉ chỉ vào tiệm DVD trước mặt.

— Bên trong đó bán một nửa là phim này.

— Cô đã xem qua?

— Ừ!

Không dự đoán được câu trả lời thẳng như ruột ngựa của Ninh Ninh, Hawke trừng mắt nhìn cô, kinh ngạc bật cười. Trời ạ, cô gái này thật sự là sáng khoái.

Nửa giờ sau, hai người ra khỏi khu cầu vượt, đi đến nơi trưng bày giường.

— Cái này thì sao?

— Khá đắt!

— Còn cái này?

— Rất đắt!

— Cái này?

— Cực kì đắt!

Liên tục đi hết mấy cửa hàng, Ninh Ninh mỗi lần vào cửa liền trực tiếp hỏi giá trước, căn bản không cần xem giường, mặc cho người bán hàng nói đến toạc môi, cô chỉ cần vừa thấy giá tiền, lập tức quay đầu bước đi, một chút cơ hội cũng không cho.

Tuy rằng Hawke không cảm thấy mấy loại giường này đắt. Nhưng lần này anh im lặng không nói nửa lời, ngoan ngoãn theo cô từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, từ trưa đến chiều, nhà nhà lên đèn nhưng cô vẫn chưa tìm được vừa cái giường vừa lòng. Ngay khi, Hawke nghĩ đến chuyện Ninh Ninh sẽ về sửa lại cái giường kia thì cô đột nhiên dừng lại nhìn vào bên trong cửa hàng. Hawke theo tầm mắt của cô nhìn lại, không khỏi nhú mày. Giường lớn trắng như tuyết, không có nhiều họa tiết, như làn mây trắng mềm mại, thuần khiết, làm cho người ta vừa thấy đã muốn nằm xuống ngủ ba ngày ba đêm. Mới nghĩ như vậy, Âu Dương Ninh Ninh đã đi vào cửa hàng, đi tới bên chiếc giường đang được trưng bày, sờ sờ mặt giường mềm mại.

— Giường quả thật rất êm

Hawke tò mò đuối kíp, đặt mông ngồi vào giường.

— Này, đừng ngồi lên giường của người ta.

Cô nhú mày, muốn anh đứng lên, nhưng lại không giấu được vẻ cũng muốn ngồi thử.

— Có gì không được? Giường làm ra là để người ta ngồi, người ta nằm.

Miệng anh bất giác lộ ra nụ cười mê hoặc.

— Chúng ta mua cái này đi!

— Hai vị thật sự rất có mắt nhìn đồ...

Cô nhân viên thấy khách quý tới cửa liền mỉm cười ra chào đón. Sau khi nhìn thấy vị khách ngoại quốc đẹp trai anh tuấn, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa đã quên chính mình nên nói cái gì.

— À, giường này của chúng tôi là do thợ thủ công làm ra, có hệ thống thông khí đặc biệt, cạnh giường kết cấu rất độc đáo, bề mặt giường là tơ tằm cùng với lông dê, cho nên đặc biệt mềm mại thoải mái, hai vị có thể thử nằm nhìn xem.

Nằm? Ninh Ninh sững sốt, còn không có tới kịp phản ứng, Hawke vừa nghe nằm liền nằm xuống. Ngoắc tay vẫy Ninh Ninh một cái.

— Đến đây! Giường thật sự rất êm.

Ninh Ninh chậm rãi ngồi xuống bên giường, chần chờ một chút, rồi mới nằm xuống. Giường này quả thật rất êm. Cô híp lại mắt, nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy muốn ngủ. Cô lại chợt nhớ đến bảng giá, hình như là 1980 Đài tệ (~1.387.000 D), tuy rằng rất đắt, nhưng cô thật sự cảm thấy giường này nằm lên thật thoải mái.....

— Giảm giá thì còn lại bao nhiêu?

— 17.800 (~12.470.000 D)

Cô nhân viên tươi cười nói.

— Ừ!

Ninh Ninh gật gù, mí mắt hình như hoàn toàn muốn khép lại.

— Cô thấy sao? Quyết định mua giường này ha!

Thấy cô sắp ngủ, Hawke, mỉm cười nhìn cô.

— Ừ!..... Tốt..... Tùy anh!

Ninh Ninh lại ngáp một cái, mí mắt hoàn toàn khép lại.

— Ok, tôi lấy cái này!

Hawke mỉm cười, lấy ra thẻ tín dụng đưa cho cô nhân viên. Ngay khi cô nhân viên vui vẻ cầm thẻ tính dụng đi tính tiền, Ninh Ninh phút chốc mở ra mắt, hỏi lại cô nhân viên.

— Cô lúc nãy nói bao nhiêu tiền?

— 17.800 Đài tệ.

Hawke đem hai tay gối lên sau đầu, thỏa mãn một lần nữa nằm xuống, giúp cô nhân viên trả lời. Ai, thật tốt, anh đã lâu không được ngủ trên giường.

— Cái gì?

Ninh Ninh kêu sợ hãi ra tiếng, lập tức nhảy dựng lên, vọt tới giường cúi người nhìn. Đáng chết! Cô nhìn thiếu một số 0!

— Chúng tôi không mua.

Ninh Ninh nhanh chóng rút về thẻ tín dụng trong tay cô nhân viên, nhảy xuống giường liền đi ra ngoài. Làm gì vậy? Hawke bị hành động của cô làm hoảng sợ, nắm lấy eo kéo cô về trên giường.

— Cô đi đâu vậy?

— Về nhà.

— Làm sao vậy?

Cô nhếch môi, không nói một lời, chỉ nhìn cô nhân viên ở một bên đang lo lắng không biết chính mình làm sai cái gì. Hawke hiểu ý, mỉm cười, nhìn cô nhân viên nói.

— Xin lỗi, cô có thể cho chúng tôi bàn bạc lại một chút?

— Được ạ!

Thấy Hawke cười với mình, cô nhân viên nhất thời đỏ mặt tim đập thành thịch, xoay người rời đi khi, suýt chút đụng vào bàn trà.

— Người đi rồi! Cuối cùng là sao?

Thấy cô nhân viên thật sự đã đi xa, Ninh Ninh mới hạ giọng cắn răng nói.

— Có lầm hay không? Giường thế này mà đến 19.800? Giảm giá còn 17.800. Giết tôi còn có vẻ mau hơn!

Hawke buồn cười nhìn cô, cũng học theo cô cố ý đè thấp âm lượng.

— Người trả tiền là tôi, không phải cô.

— Không phải là vấn đề này. Mà là...

— Cô không thích giường này sao?

Anh kéo cô nằm ngòai lại trên giường, nhếch miệng cười.

— Cô xem giường nằm rất êm, vận động mạnh cũng không phát ra âm thanh.

— Vấn đề không phải cái này. Mà là nó rất đắt. Nằm trên cái giường giá 19.800 đài tệ, chỉ có người thần kinh hoặc kẻ có tiền.

— Cô nói người có tiền sao giống như tiền là một loại bệnh vậy?

Hawke tiến đến bên cô tai, cười nhỏ giọng nói.

— Người có tiền thì không phải, người có tiền mà tiêu xài hoang phí mới đúng.

Trùng anh liếc mắt một cái, cô xích người ra một chút, không nghĩ anh nằm sát mình đến vậy.

— Cô có biết con người trải qua 1/3 cuộc sống là ở trên giường không?

Anh ngừng một chút, cười nói

— Cô nghĩ lại xem, nếu thời gian chúng ta phần lớn đều nằm trên giường...

Hawke lơ đãng, chính là mỉm cười, hít sâu một cái, chậm rãi nói.

— Mua cái giường tốt một chút coi như là đầu tư cho công việc.

Ninh Ninh nhú mày, anh nói không sai. Cô làm việc vất vả, nhiều khi cũng nên đối xử tốt với mình một chút nhưng mua cái giường này quả là rất phí. Tuy rằng có người trả tiền cho cô nhưng cô cũng là người tốt nha! Không muốn lợi dụng người khác.

Trộm nhìn Ninh Ninh một cái, thấy cô nhú mày trầm mặc, Hawke biết cô có chút phân vân, tiếp tục nói.

— Bằng không như vậy, chúng ta làm một thương lượng đi!

— Thương lượng?

— Tôi đã ghét phải ngủ giường xếp trong kho lắm rồi nhưng tôi vẫn còn muốn ở đây vài ngày. Dù sao tôi cũng sáng làm chiều ngủ, cô lại sáng làm tối ngủ. Chúng ta mua cái giường này về. Tối tôi nằm ngủ, cô làm việc, sáng tôi đi, cô lại ngủ. Coi như cô cho tôi thuê giường đi!

— Anh ngủ không được thì đi vào khách sạn mà ngủ. Đồ thần kinh!

— Tôi không thể.

— Anh cười khổ.

— Vì sao?

— Bởi vì...

Anh nói xong dừng một chút, mới thừa nhận nói.

— Là Casa Lina.

Liếc mắt nhìn anh, Ninh Ninh nhú mày. Nếu anh không nói có lẽ cô cũng quên chuyện này.

— Anh sợ có người nhận ra anh là Casa Lina?

— Ừm!

Ninh Ninh nhìn anh, lại là một trận trầm mặc, rồi mới mới nói.

— Tôi không quen cùng người khác ở chung giường.

— Chỉ có vài ngày mà thôi, hướng chỉ công việc của cô không cần dùng đến giường.

— Tôi không thích khi làm việc có người bên cạnh.

Cô nhìn trần nhà, lẩm bẩm.

— Nhà cô có hai phòng. Đem giường đặt ở một phòng, phòng kia để làm việc.

— Ý của tôi là... tôi không thích trong nhà có người.

— Tôi ngủ rất say cô yên tâm.

Không phải ngủ say, là mà ngủ như chết. Nghĩ đến cảnh anh cùng Lưu Manh ngủ, Ninh Ninh nhếch môi mỉm cười. Nói thực ra, cho anh ở nhờ vài ngày đổi được nguyên cái giường 17.800 Đài tệ quả thật rất hời. Thấy cô không nói, Hawke biết cô ở lo lắng, lại nói.

— Tôi cam đoan sẽ không làm ồn đến cô.

Cô tiếp tục trầm mặc.

— Giống như Lưu Manh.

Anh lại bổ sung.

— Chỉ là ngủ thôi?

— Chỉ là ngủ!

Anh kéo kéo khoe miệng nói giỡn.

— Cô nếu không tin, đem tôi trói lại cũng được.

— Thôi khỏi!

— Cho nên ý của cô là?

Cô nhin không được ngáp một cái.

— Thế nào?

Anh thúc giục. Quên đi, cô lười suy nghĩ.

— Tùy anh! Dù sao cũng là tiền của anh.

— Ninh Ninh?

Anh cùng cô thân lắm sao? Dám kêu tên cô như thế? Ninh Ninh có chút khó chịu mở miệng.

— Như thế nào?

— Cô đưa thẻ tín dụng tôi mới trả tiền được.

Anh mỉm cười, ý bảo cô buông thẻ tín dụng trong tay ra. Mười bảy vạn nha.....Cô trừng anh, rồi mới không cam lòng đưa thẻ tín dụng cho anh, nhìn anh gọi cô nhân viên đến tính tiền, cô thở dài, xoay người ôm gối đầu. Tuy rằng miệng đồng ý rồi nhưng cô vẫn là cảm thấy đau lòng. 17.000 Đài tệ nha! Thật là tiếc muốn đứt ruột. Ai.... Cô nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ vô ý thức dụi dụi vào gối mềm mại, dưới đáy lòng lại thở dài. cầm thẻ tín dụng đưa cho cô nhân viên, Hawke vừa quay đầu lại, lại phát hiện Ninh Ninh vẻ mặt mệt mỏi, tựa hồ đang ngủ.

— Ninh Ninh?

— Sao?

Cô thì thào lên tiếng trả lời. Hawke khoe miệng nhếch lên, cô sáng giờ chưa ngủ, bây giờ muốn ngủ là điều hiển nhiên. Muốn cho cô nghỉ ngơi một chút, anh không nỡ kêu cô, chính mình cũng một lần nữa nằm xuống, một tay chống đỡ khuôn mặt tuần tú, nghiêng người xem cô. Cô gái này thật là giường đang trưng bày cũng dám ngủ. Bình thường mặt cô lúc nào cũng rất lạnh lùng, không nghĩ tới cô đang ngủ lại có vẻ đáng yêu như trẻ con... Cô gái này, đáng vẻ ngọt ngào nhưng tính tình lại quá lạnh lùng. Anh ách xì một cái, mắt cũng muốn nhắm lại.

— Anh à!

Cô nhân viên cầm hóa đơn cùng thẻ tín dụng tới đã thấy hai vị khách nằm ngủ trên giường. Cô ngậy người một chút, không biết nên làm cái gì, đành phải đi quay lại tìm chủ cửa hàng.

— Tôi mở tiệm chục năm nay, cho tới bây giờ mới thấy chuyện này.

Ông chủ cười khê, khoát tay áo.

— Đừng đánh thức họ. Xem ra họ thật sự mệt mỏi lắm mới có thể ngủ như vậy. Để họ ngủ đi coi như là quảng cáo. Trong cửa hàng hơi lạnh, lấy chăn đem ra cho họ, đừng làm khách bị lạnh.

— Làm quảng cáo?

Cô nhân viên nhìn hai vị khách đang ngủ trên giường. Nữ xinh đẹp, nam tuần tú, hai người nằm bên cạnh nhau ngủ thật sự khiến người ta cảm thấy thật thoải mái. Nhún vai, cô xoay người đi lấy chăn. Cô gái trên giường vì lạnh mà nép sát vào lòng của chàng trai kia. Hình ảnh này muốn bao nhiêu lãng mạn liền có bấy nhiêu. Đắp chăn ngang người hai người, cô mới xoay người, liền thấy ngoài tủ kính đã có vài vị khách

tò mò, còn có một đôi nam nữ đã muồn vào cửa hàng. Cô hai mắt sáng ngời, nhìn đôi tình nhân quảng cái cười một cái rồi ra cửa nghênh đón hai vị khách mới. Xem ra, hôm nay sẽ bán buôn rất tốt.

— Trời ạ, cô muồn đào đất mà trốn xuống!

— Không tẹ đến vậy đâu?

Ninh Ninh quay đầu nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hawke, mới phát hiện mình đem suy nghĩ trong lòng nói ra hết.

— Chỉ là ngủ quên trên giường thôi!

Cô trừng anh, muồn đá anh một cái nhưng cuối cùng lại quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

— Ông chủ còn tặng chúng ta bộ mền gối.

Cô bước nhanh hơn, anh vẫn ở ngay phía sau. Ý chân dài hơn suốt ngày đuổi kịp cô. Ninh Ninh tức giận bỏ chạy. Hawke thấy thế, cũng chạy theo, rất nhanh đuổi được cô, nắm tay cô kéo lại.

— Này!

— Đáng ghét! Đau! Buông tay ra!

Phát hiện mình kéo làm tay cô đau, anh vội vàng buông tay, cô lại thừa dịp dùng tay kia đánh vào bụng anh rồi xoay người tiếp tục chạy.

— Shit!

Anh mắng một tiếng, nhin đau chạy đuổi theo cô.

— Ninh Ninh!

Sợ cô lại bỏ chạy, anh đem cô ép chặt trên tường, hai tay kiềm chặt hai tay bé nhỏ của cô vội vàng mở miệng.

— Tôi không phải cố ý. Nghe tôi giải thích! OK?

Ninh Ninh không giẫy dụa nữa nhưng vẫn tức giận.

— Buông!

— Đáng chết!

Anh âm thầm rửa một tiếng, giải thích.

— Vừa nãy trong cửa hàng, cô ngủ quên...

— Sao anh không gọi tôi dậy?

— Tôi thấy cô mệt mà ngủ quên, muồn cho cô ngủ nhiều một chút.

Hawke cười khổ.

— Ai biết được chính tôi cũng ngủ quên. Tôi thừa nhận tôi có tỉnh lại nhưng giường kia thật sự thoải mái, cô thật sự ngủ rất ngon...

Anh vẻ mặt vô tội nhìn cô.

— Tôi nghĩ dù sao chúng ta cũng đã ngủ hai tiếng, ngủ chút nữa chắc cũng không sao...

Cô nheo lại mắt.

— Cho nên anh không thềm gọi tôi dậy để người khác nhìn.

— Tôi cũng có ở trên giường.

Anh nhếch miệng nhắc nhở cô.

— Ông chủ đã giảm giá cho chúng ta còn 15.800

Cô trừng anh, một trận trăm mắc.

— 15.800?

Cô vẫn là trừng anh, tiếp tục trăm mắc.

— Tôi nghĩ cô nghe thấy sẽ rất vui.

Cô tiếp tục trừng anh, rồi mới mặt không chút thay đổi nói.

— Anh thấy tôi có thể làm diễn viên không?

Anh ngẩn ngơ, còn không kịp phản ứng, Ninh Ninh đã bật cười.

Thình thịch!

— Tôi này giờ giỡn thôi!

Cô cười nói.

Thình thịch!

Anh chỉ ngậy ngốc nhìn cô rồi mới phát hiện thình thịch kỳ quái kia chính là tiếng tim mình đang đập.

— Anh thật ngốc!

Thấy Hawke không có phản ứng, ánh mắt kỳ lạ vẫn chăm chú nhìn cô, mặt Ninh Ninh thoáng chốc ửng hồng. Anh vẫn chăm chú nhìn cô, như là không có nghe cô nói chuyện. Ninh Ninh bị anh nhìn khiến mặt đỏ ửng lên tim thì đập không ngừng. Cảm giác được thân thể anh đang ép lấy mình, cô cả người nóng lên, không được tự nhiên nói.

— Này!

Không hề báo động trước, anh cúi người hôn cô. Ninh Ninh trừng lớn mắt, lần thứ hai, lần thứ hai chỉ chưa đầy hai mươi bốn tiếng. Người này thật quá đáng! Tuy rằng, cô phát hiện anh hôn mình nhưng không có cách nào ghét anh. Nói thật, cảm giác này lại khá dễ chịu.

— Shit!

Hawke đau kêu một tiếng, lùi ra, trừng mắt nhìn cô.

— Cô đá chân tôi?

— Không được sao?

Ninh Ninh một chút áy náy cũng không.

— Cô đối với người muốn hôn cô đều như vậy sao?

— Tôi đối với người cưỡng hôn tôi đều như thế!

Ninh Ninh hừ một tiếng, quay đầu bước đi nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tự dưng đỏ hơn. Trên thực tế, nếu muốn đá một người đàn ông cô sẽ đá ngay vào nơi anh ta yếu ớt nhất cho hắn biết mùi. Nhưng đối với Hawke cô chỉ là đá chân. Chuyện này tuyệt đối không để anh biết.

4. Chương 4: Chương 4

Trời về chiều, chạy hai vòng vận động ở công viên trở về, Hawke từ từ bước lên lầu hai. Lưu Manh vừa thấy anh đến, liền đến bên chân anh dụi dụi, anh đi đến tủ lạnh, cầm theo tô cơm của Lưu Manh, rồi ngồi xồm xuống đồ thức ăn ra tô cho nó. Sau đó, anh mới đi tới phòng tắm tắm rửa. Từ phòng tắm đi ra, anh phát hiện cửa phòng chính không đóng, anh tò mò đi vào xem. Ninh Ninh nằm trên giường mềm mại ngủ say. Lưu Manh ăn no, gấp cửa mở, liền theo anh đi vào phòng, anh nhanh chóng túm lấy nó.

— Ninh Ninh đang ngủ, người mà đánh thức cô ấy, ta sẽ cho người nếm mùi.

Hawke cảnh cáo. Mèo nhỏ vẽ mặt vô tội chớp chớp mắt nhìn anh. Ninh Ninh trên giường nhúc nhích, anh giật mình. Rồi lại thấy cô dựa đầu vào gối ngủ tiếp. Anh nhẹ nhàng thở ra, cười mình tự nhiên khản trương. Nhìn cô ngủ say, anh nhíu mày. Sao lại khác như thế? Cô khi đang ngủ, thật sự giống thiên thần, lúc tỉnh lại, tính tình có thể đem so sánh với tiểu ác ma. Tính tình không tốt, nhưng là một tiểu ác ma biết giữ lời hứa. Cô quả thật cho anh ngủ cùng giường dù đối với nụ hôn ngoài ý muốn vẫn rất khó chịu. Nhưng cô vẫn giữ đúng lời hứa. Tuy rằng cô bắt anh mỗi ngày phải đổ rác, chăm sóc mèo, mua đồ ăn, đóng tiền điện, đóng tiền nước, đóng tiền điện thoại,...

Nếu cô gái này thật sự muốn lợi dụng anh, cô đã đem giải thưởng trên mạng cho ai kiếm được Casa Lina uy hiếp anh. Nếu không thì giờ cái tay bị thương của cô, nhắc nhở anh đã từng làm chuyện gì. Cho nên anh mỗi ngày ngoan ngoãn chiều theo cô, đơn giản là ban ngày cô chủ nhỏ này buồn ngủ, cô sẽ không thích đang ngủ giữa chừng lại bị cái ý nghĩ phải đổ rác, ăn, đóng tiền này nọ mà thức giấc. Anh từng thử giữa trưa gọi cô dậy vì muốn cô đi bệnh viện tái khám. Anh phải gọi đến một tiếng cô mới chịu tỉnh, mắng anh một trận rồi cả ngày đều xụ mặt.

Tối hôm đó, điệu nhạc mắng người vang suốt một đêm, anh dường như nguyên đêm không ngủ được. Từ đó về sau, anh không dám chưa đến giờ đã đánh thức cô dậy, đem cả thời gian tái khám trễ lại một chút. Cảm tạ thượng đế, đất nước này buổi tối cũng có phòng khám bệnh. Sau đó anh còn phát hiện, Ninh Ninh khi ngủ dậy, huyết áp rất thấp. Cho dù là trước khi ngủ đã ăn rồi nhưng khi ngủ dậy cũng phải có thức ăn do Khấu ca làm cho cô ăn thì may ra vẽ mặt cô tươi hơn một chút. Cô thực sự thích ăn, chỉ cần có đồ ăn ngon, hết thấy đều vui vẻ

Mấy ngày hôm trước, anh dẫn cô đi tái khám lần cuối. Bác sĩ nói tay cô đã phục hồi như cũ, anh thở phào cảm thấy tội mình giảm nhẹ một chút. Nhưng vì đã thành thói quen, anh ngày ngày vẫn giúp cô đổ rác, chăm sóc mèo. Mỗi ngày buổi sáng, cô đi ăn sáng trở về rồi mới gọi anh rời giường, cô lên giường ngủ, anh qua công viên vận động đi dạo, trở về sau khi giúp Khấu ca mở tiệm sẽ ngồi nói chuyện với khách. Buổi chiều, anh chạy bộ hai vòng ở công viên xong trở về tắm rửa, đi xuống giúp cô lấy bữa tối rồi mới kêu cô rời giường. Hai người cùng nhau ăn cơm, có đôi khi anh đem cơm đi lên, có đôi khi cô đi xuống lầu ăn. Sau khi anh phụ đóng cửa hàng rồi mới lên lầu ngủ, cô sẽ ngồi ở máy tính làm việc tới sáng.

Cô không biết mơ thấy cái gì, đang ngủ thở dài, khóe miệng lại hơi hơi cong lên. Đưa tay chạm vào má cô, anh sững sốt, mới phát hiện chính mình không biết từ khi nào ngồi xuống bên giường, biết rõ phải nhanh rút tay về, tránh làm cô thức giấc nhưng bàn tay ở trên mặt cô lại luyến tiếc da thịt mềm mại không muốn rời. Cô lại khẽ thở dài, mặt dụi dụi vào tay anh, giống như một con mèo nhỏ. Ông trời.....Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ hé ra. Anh ngẩn người. Bỗng một tiếng kêu của Lưu Manh làm giật mình.

— Meo meo!

— Này! Đừng kêu...

Anh rút tay về, che lấy miệng Lưu Manh, nhanh chóng ôm nó ra khỏi phòng. Đóng cửa lại, anh bỏ Lưu Manh ra, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào tấm poster Casa Lina trên tường. Anh có dạng con gái nào chưa thấy qua, anh còn tưởng rằng anh từ lúc làm người mẫu đã thấy qua hết tất cả dạng con gái trên đời. Ai lại biết được hiện tại chỉ nhìn cô mà lại khiến tim anh đập không ngừng. Kỳ lạ là, cô là người duy nhất dám ăn to nói lớn trước mặt anh, bắt anh làm cái này cái kia. Hoàn toàn đem biến thành nam osin. Dịu dàng? Không có. Xinh đẹp? Anh đã gặp qua cô gái xinh đẹp hơn. Vậy mà anh lại cứ có một ý muốn, tháo bỏ hết quần áo của cô, cùng cô dây dưa trên giường lớn mềm mại kia. Chẳng lẽ anh có khuynh hướng tự ngược?

Nhếch khóe môi, anh tự cười mình. Có lẽ là do đôi chân thon dài tuyệt đẹp của cô. Di động vang lên một tiếng, đột nhiên kéo hồi thần trí của anh, anh bắt máy.

— Tôi đây!

Nghe được đối phương liên tiếp nói không ngừng, anh nhíu mày

— Lộ Khắc, chức vụ anh là gì anh quên rồi sao?

— Đúng, chính là quản lí.

Anh cầm lấy tô của Lưu Manh cầm đến vòi nước, rửa sạch

— Quản lí! Chính là quản lí! Tôi hàng tháng bỏ ra số tiền lớn thuê anh không phải là không có nguyên nhân. Tôi biết tôi là giám đốc nhưng không có tôi ở đó, anh có thể tự quyết định mọi chuyện mà.

Nghe Lộ Khắc cứ nói không ngừng, Hawke thở dài.

— Đúng! Anh muốn bán thì cứ bán. Cho dù anh làm công ty sục đổ cũng được. Tôi đang làm gì sao?

Đưa tô nước mới xuống sàn cho Lưu Manh, anh trả lời.

— Cho mèo uống nước!

— Cái gì? Cho mèo uống nước!

Tiếng hét từ trong điện thoại tràn ra. Sau đó là một tràng tiếng mắng người, Hawke nhú mày. Tắt điện thoại. Di động một lần nữa vang lên. Anh lại nhấn nút tắt. Di động lại vang lên. Anh lại ấn nút tắt. Di động lại vang, lúc này đối phương im lặng, anh mới vỗ vỗ đầu Lưu Manh, mỉm cười nói.

— Tôi muốn nhắc nhở anh bây giờ tôi đang nghỉ ngơi.

— Tôi khi nào sao? Không biết.

Đối phương lại im lặng.

— Đúng rồi! Buổi sáng tôi có gửi mail cho anh, anh nhận được chưa?

Hawke dùng cổ cầm điện thoại, lấy rác ở phòng khách cùng phòng bếp, theo lời dạy của Ninh Ninh ngồi phân loại rác

— Đúng! Khẩu ca muốn kết hôn. Không, tôi không phải nói giỡn, người giúp ta chuẩn bị thật tốt. Thời gian? Chủ nhật. Lộ khắc, có một số loại hàng tôi chưa từng nghe qua. Nếu lúc đó tôi không thấy hàng chuyển đến, anh có thể chuẩn bị lên đường.

Di động lại lần nữa truyền đến một trận rít gào, Hawke ấn nút tắt điện thoại.

.....

Giáo đường nhỏ trên núi. Sau giáo đường là một khoảng trời trong mây trắng. Chú rể cùng cô dâu, thoát nhìn giống nam nữ chính trong phim thần tượng. Hôn lễ này thật lãng mạn. Không giống như một nơi bị thiếu gia nhà giàu phá hủy. Ninh Ninh biết hôn lễ này do Hawke chuẩn bị, chẳng thấy anh làm gì cả mà hôn lễ vẫn rất hoành tráng. Đúng là người có tiền có khác. Nhìn Bạch Vân mặc áo cưới trắng như tuyết, Âu Dương Ninh Ninh liếc Hawke đang đứng bên cạnh một cái. Cô nhận ra chiếc áo cưới kia, cô đã vẽ qua, toàn thế giới chỉ có một. Đó là áo cưới do một nhà thiết kế nổi tiếng vì hâm mộ Casa Lina đã thiết kế dành tặng riêng.

— Sao anh biết dáng người của Bạch Vân?

Cô nhỏ giọng hỏi, biết anh nhất định đem áo cưới kia sửa lại size.

— Khẩu ca.

Anh tiến đến cô bên tai nhỏ giọng nói.

— Cô xem họ có giống giai nhân và quái vật không?

Cô nhin không được cười khế, lại liếc mắt nhìn anh, anh đang nhìn hướng về phía Bạch Vân cùng Khẩu Thiên Ngang. Tuy rằng miệng nói đùa nhưng cô biết anh đang cười vui vẻ chúc phúc cho hạnh phúc của anh trai. Được rồi, cô thừa nhận, có lẽ anh chàng này không phải là đại thiếu gia được cưng chiều sinh hư. Nhiều ngày như vậy, cô nhận ra công tử con nhà giàu này có tiền nhưng không kiêu ngạo, tính tình lại tốt, còn biết nghe lời cô phân loại rác, cô thật sự không biết nên cho anh vào loại người nào. Bối cảnh trường thành của cô khiến cô gặp không ít đàn ông. Nhưng đa số đàn ông đều bị người xung quanh làm hư, bằng không thì rất kiêu ngạo, rất tham lam, rất tự đại, rất ngu xuẩn. Đương nhiên, không thể nói thế giới này không có đàn ông tốt nhưng giống như cô vẫn thường nghe. Đàn ông tốt thì chắc sắp chết còn không thì chưa sinh còn lại là gay, đã gần kết hôn hay là đã cưới vợ. Nhìn xem Khẩu ca cũng là người đàn ông tốt đã

có vợ. Cho nên..... Lại liếc người đàn ông bên cạnh, cô nhẩn mặt... Anh chàng này thiệt là không biết nên xếp vào loại người nào.

Phía trước cha sứ sau khi chúc phúc, Bạch Vân cùng Khấu Thiên Ngang đang trao đổi nhẩn cười.

Nhưng có thể cô chưa hiểu hết anh, nói không chừng người đàn ông này ở Lasvegas có rất nhiều tình nhân, anh vừa có tiền vừa có tài thế này. Đàn ông có tiền sẽ sinh hư, đây đã là định luật. Huống chi, anh không chỉ có tiền mà còn đẹp trai hơn người. Nếu anh bên ngoài không có tình nhân thì đó mới là vấn đề. Cho dù là như vậy, kia cũng không là chuyện của cô. Bấm lăm một hồi, Ninh Ninh mới ngó ra rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì. Được rồi, anh là em trai của Khấu ca, Bạch Vân là bạn của cô, Khấu ca lại cưới Bạch Vân, miễn cưỡng mà nói anh cũng chính là bạn của cô. Hoặc là..... Khách trọ?

Phía trước, Khấu ca cúi đầu hôn Bạch Vân, hai người cười đến hạnh phúc. Ninh Ninh lòng chợt căng thẳng, cô không hiểu được cái gì gọi là tình yêu. Thật sự sẽ có kết thúc hạnh phúc sao? Cô từ đó đến giờ chưa biết được. Cho tới giờ... Bàn tay nắm lấy tay cô, cô giật mình cúi xuống, tay anh đang nắm tay cô. Không biết vì lí do gì cô không rút tay lại, để mặc cho anh nắm. Cô thật sự hi vọng, công chúa cùng hoàng tử ngày nào cũng sẽ vui vẻ hạnh phúc.....

__ Đây! Ninh Ninh chờ chút!

Vừa muốn rời khỏi phòng tiệc, Ninh Ninh đã bị người gọi lại, cô quay đầu, thấy bạn trung học của Bạch Vân, trực giác kêu cô bỏ của chạy lấy người, đáng tiếc cô gái kia chân cũng rất dài, cô biết mình sẽ không chạy lại cô, cho nên đành phải chấp nhận.

__ Chuyện gì?

__ Em trai của Khấu Thiên Ngang uống say. Tôi nhớ cô ở trong tiệm Bạch Vân café, phiền cô đưa anh ấy về giúp.

Cô trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, rất muốn nói là không được. Chợt cô phát hiện ra Hawke, anh không biết khi nào chạy đến phía trước, bắt lấy Microphone bắt đầu cất giọng oanh vàng như vịt.

__ Tên này... ngu ngốc!

Cô chết đứng tại chỗ ba giây, mới quyết định tiến lên, bắt lấy anh kéo xuống trước khi anh làm trò cười cho thiên hạ.

__ Hi, ngọt ngào!

Anh vừa thấy đến cô liền mỉm cười, hai tay ôm lấy cô vào lòng.

__ Tôi không phải ngọt ngào!

Cô nghiêng người tránh anh, kéo lấy tay anh đi ra ngoài.

__ Đây, ngọt ngào, em muốn dẫn anh đi đâu?

Anh bước đi loạn choạng, trên môi không ngừng nở ra nụ cười. Cô thật không dám tin anh lại uống say đến vậy. Ninh Ninh kéo anh tới cửa, nhứ mày hỏi cô gái xinh đẹp kia.

__ Anh ấy rốt cuộc uống bao nhiêu rồi?

__ Một chai!

Cô gái xinh đẹp mỉm cười.

__ Một chai mà say đến thế sao?

Ông trời ơi, người đàn ông này bắt đầu cởi quần áo.

__ Cao lương!

Cô gái mở miệng bổ sung, ý cười càng sâu. Ninh Ninh mở miệng mắng một chuỗi thô tục, không phải bởi vì cô gái mỉm cười, là vì anh đang ới.

Về tới nhà, Hawke liền lăn lên giường ngủ.

— Con heo này!

Trùng mắt nhìn người đàn ông ngủ trên giường, định cho anh như thế ngủ đến sáng, nhưng nghĩ đến mùi anh ối sẽ lưu lại trong phòng đến sáng mai, cô bực mình, giúp anh cởi bỏ quần áo. Đáng ghét, cứ coi như là mèo tiểu tiện hay là mèo ối đi. Chợt cô phát hiện trên bụng anh có một vết sẹo, cô liền kéo áo anh xuống, sắc mặt trắng bệch.

— Anh ta sao lại bị thương thế này?

Không biết cô nhìn vết thương của anh bao lâu, đến khi Lưu Manh chạm tay cô một cái, cô mới lấy lại tinh thần, tiếp tục thoát anh quần áo. Vết thương đã cũ. Cô đem anh áo sômi cho vào máy giặt, vết sẹo lớn thế này cô lần đầu mới thấy qua nên có chút hoảng sợ. Cô cảm thấy anh bị một vết thương thế này, sống được đã là một kì tích. Khó trách ngày đó ở bệnh viện, anh có chết cũng không cho cô y tá cởi áo của anh, cô còn thấy kì lạ, rõ ràng anh bình thường ở tiệm cà phê liếc mắt đưa tình với biết bao cô gái, làm sao có thể giữ áo như giữ trinh tiết. Thì ra là bởi vì trên người anh có vết sẹo, nghĩ đến vết sẹo kia, cô liền run người. Người đàn ông anh tuần lại có vết sẹo thế này. Cô vẫn đứng ở cửa nhìn anh, nghi ngờ ông trời có lộn thế nào không mà để một người đàn ông đẹp đẽ như thế chịu một vết sẹo khủng bố này. Trên giường Hawke rùng mình một cái, cô đi lên lấy chăn đắp cho anh, che đi anh vết sẹo xấu xí trên người nhưng cô biết nó vẫn còn đang nơi đó.

Hai giờ khuya. Từ phòng Hawke phát ra tiếng kì lạ. Ninh Ninh ngừng bút, nhú mào. Thanh âm lại im bất cô hoài nghi là chính mình nghe nhầm thế là tiếp tục nhìn màn hình làm việc. Một âm thanh khác lại vang lên, cô trùng mắt nhìn màn hình hai giây, bắt đầu nghe được lời vô nghĩa từ anh, đứt quãng, bất an. Cô liền buong bút, chạy đến bên phòng. Cô phát hiện anh đang gặp ác mộng, thân người co rúm, trán đầy mồ hôi.

— Tỉnh lại, Hawke!

Cô lấy tay lay anh dậy, cố đánh thức anh.

— Không!

Anh bị nhốt trong ác mộng, run rẩy.

— Hawke, tỉnh lại!

Cô vỗ nhẹ mặt anh.

— Vì..... Cái gì..... Vì sao?

Anh đột nhiên trở nên hung ác, bắt lấy tay cô, đổ mặt tía tai gào lên. Ninh Ninh hoảng sợ, nhưng anh vẫn không tỉnh, cả người kịch liệt run lên, bờ môi thoát ra những tiếng nói tuyệt vọng.

— Vì cái gì..... Nếu không cần tôi..... Vì sao lại sinh ra tôi?

Cô muốn lùi lại, anh lại nhanh tay bắt cô lại tiếp tục rống lên

— Tránh ra! Buong ! Đừng động vào tôi! Dù sao tôi là dư thừa! Tôi sẽ không cảm ơn các người đâu!

Không có biện pháp, anh không chịu buong tay, lại sợ anh nói ra càng nhiều làm cho cô sẽ nhin không được suy nghĩ tùm lum, cô liền tát anh một cái. Hawke bị đánh đầu nghiêng hẳn sang một bên nhưng lúc này anh đã mở mắt, hai mắt xanh lam, trống rỗng mà mờ mịt.

— Tỉnh rồi sao?

— Chuyện gì?

— Anh gặp ác mộng.

Anh im lặng nhìn cô, không nói một lời. Đáng chết, không phải bị cô đánh hóa ngu rồi chứ? Ninh Ninh chau mày, hỏi lại.

— Anh biết tôi là ai không?

Anh có chút chần chờ vươn tay, chạm vào của mặt cô. Cô muốn lùi lại nhưng vẻ mặt của anh lại khiến cô không thể làm được.

— Ninh Ninh?

— Ừ!

Khóe môi anh khẽ cong lên.

— Cô rất giống thiên thần.

— Sao?

Cô hoài nghi đầu anh có vấn đề. Cô vừa tát anh một cái, anh lại bảo cô giống thiên thần. Anh cười khê ra tiếng, tiếng cười lại vẫn như cũ khàn khàn.

— Nếu anh tỉnh rồi buông tay ra đi!

Cô mở miệng nhắc nhở. Anh không có trả lời, cũng không có buông tay.

— Hawke?

Anh biết mình phải buông cô ra, nhưng anh không làm được. Vẻ mặt của anh lại khiến cô nghĩ mình đang nhấn tâm vút bỏ anh. Ninh Ninh cổ họng căng thẳng, trong đầu một tiếng thét lên bảo cô đừng động vào chuyện người khác nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương của anh cô lại không kiềm được lòng. Anh dùng đôi mắt nhìn sâu vào cô, tội nghiệp, lấp lánh nước. Đáng chết! Cô không thích thứ cứng làm nũng! Anh cũng không phải là thứ cứng anh thậm chí cao cô một cái đầu, nhưng vẻ mặt hiện tại của anh, rõ ràng giống như là thứ cứng bị cô đập vào mông một cái.

Quên đi! Đáng giận, cô sau này nhất định sẽ hối hận. Ninh Ninh thở dài bảo anh.

— Nằm nhích qua một chút.

Anh nằm xích ra. Ninh Ninh ở anh bên người nằm xuống, anh thuận thể đem cô ôm vào lòng.

— Đây!

Cô phát ra kháng nghị, giương mắt nhìn mi.

— Làm ơn!

Anh thấp giọng mở miệng thỉnh cầu. Cô nhếch môi một lúc lâu, mới nói.

— Anh dám làm gì xằng bậy, tôi sẽ thiên anh!

— Không thành vấn đề!

Hawke đem mặt chôn ở gáy cô, cười. Cảm giác được đầu vai ả ướt, Ninh Ninh biết rõ mình sẽ hối hận nhưng vẫn không có cách nào đẩy anh ra. Cô không một tiếng an ủi, làm cho cổ họng anh cứng ngắt, sau một lúc lâu mới có biện pháp mở miệng.

— Cảm ơn!

Cô trầm mặc một hồi lâu, mới nói.

— Không có gì!

Đồng hồ trên bàn phát ra tiếng kêu nhỏ nhỏ. Anh nhìn nó, không dám một lần nữa đi vào giấc ngủ, chỉ có thể bắt buộc chính mình phải thức. Vẫn nghĩ là anh đã sớm quên đi đoạn trí nhớ kia, không ngờ chúng nó lại xông ra. Có lẽ anh không nên quá mức kinh ngạc, dù sao nếu anh dám thừa nhận, chúng nó cho tới bây giờ vẫn không rời đi, chúng nó thủy chung đều ở nơi này, đây dựa anh, như vết sẹo ghê tởm trên người anh.

— Bà ấy không cần đứa nhỏ..... Bà ấy không cần người..... Bà ấy căn bản không cần người.....

Lời nói mỉa mai lượn lờ quanh tai, anh cố bắt chúng bay biến. Ninh Ninh phát ra tiếng rên khẽ, anh nghe thấy liền trợn mắt, phát hiện mình đã siết chặt lấy cô, anh thả lỏng lực đạo, đôi mày thanh tú của cô mới bắt đầu giãn ra. Nhìn cô ngủ say, anh biết mình thiếu cô một cái nhân tình, anh hiểu được yêu cầu của anh

thực quá đáng nhưng là cô thậm chí không hỏi nguyên nhân, lại đồng ý cho anh ôm lấy. Cô gái này tuy ăn nói chua ngoa nhưng lòng lại trắng như đậu hũ. Hô hấp của cô đều đều, đầu gối lên cánh tay anh, anh biết sáng mai tay hắn sẽ cứng đờ nhưng vẫn không muốn buông ra. Ngửi thấy trên người cô mùi xà phòng thơm ngát, anh chậm rãi trầm tĩnh lại. Cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Lưu Manh chui qua khe hở của cửa phòng, nhảy lên giường, tiến lại phía hai người. Há miệng ngáp một cái, nằm dài trên giường rồi mới cùng chủ nhân cuộn tròn mình lại tiến vào mộng đẹp.

5. Chương 5

Tỉnh lại, khuôn mặt tuần tú đang ngủ đập vào mắt, Ninh Ninh trừng mắt nhìn, rồi mới nhớ tới chuyện đã xảy ra. Cô không thích đối với tình cảnh của người đàn ông này cảm thấy đau lòng, ý nghĩ kia thật sự rất phiền toái. Cô thích cuộc sống hiện tại, mỗi ngày ở nhà vẽ tranh minh họa kiếm tiền, đối bụng đi mua đồ ăn, mệt mỏi liền lên giường ngủ, một tháng chỉ cần đi ra ngoài vài lần đến siêu thị mua nhu yếu phẩm, trừ phi có chuyện gì xảy ra, hoạt động của cô thậm chí không vượt qua con số năm.

Cô thích cuộc sống đơn giản như vậy, cô không muốn có điều gì thay đổi, nuôi một con mèo đã là cực hạn đối với cô. Một người đàn ông? Không, cô tuyệt đối không cần. Ánh mặt trời chiếu qua khe cửa, dừng ở gương mặt anh tuần cùng mái tóc vàng ánh. Người đàn ông này thật sự tuần mỹ làm cho người ta ghen tị. Anh nói cô giống thiên thần, nếu thực sự thiên thần, cô thấy anh còn giống hơn, tóc vàng mắt xanh, chỉ không có cánh mà thôi. Đôi cánh máu trắng, còn rớt xuống vài sợi mềm mại. Hình ảnh sống động hiện lên trong mắt, cô tưởng tượng trên người anh có đôi cánh lớn máu trắng, trên tay còn cầm thức ăn ngon vừa đi vừa ăn, nhin không được cười lên một tiếng.

__ Tôi phải trả bao nhiêu tiền mới mua được suy nghĩ của cô lúc này!

Nghe được tiếng anh khàn khàn, mới phát hiện đôi mắt xanh lam của anh không biết khi nào đã mở, cô ngẩn ra, che dấu ngưỡng ngừng nói.

__ Bao nhiêu cũng không đủ.

Anh mỉm cười.

__ Bao nhiêu sẽ đủ?

__ Một ngày.

Anh sững sốt. Cô mới nói ra đã thấy hối hận nhưng không thể thu hồi, đành phải tiếp tục nói.

__ Theo giúp tôi một ngày.

Anh chỉ ngây ngốc nhìn cô.

__ Thế nào? Không muốn biết sao?

Cô đi ngồi dậy, hờ hững nói.

__ Không trả nổi sao?

__ Đợi chút!

Anh lấy tay kéo cô lại.

__ Tôi sẽ trả!

Cô âm thầm thở dài, mở miệng nói

__ Vậy buông tay, đi rửa mặt đánh răng nhanh đi, hôm nay đã qua một nửa.

Không biết vì sao anh buông tay ra, lại nhìn cô ngây ngô cười đứng lên.

__ Đồ ngốc!

Cô trừng mắt liếc anh một cái.

— Đáng giận.

Thầm mắng một câu, cô xoay người, vội vàng vào trong phòng tắm rửa mặt. Không bao lâu sau cô nghe được phòng tắm trong phòng khách cũng truyền đến tiếng nước.

— Đây là đâu?

— Vườn bách thú.

— Đây là đâu?

— Viện bảo tàng.

— Còn đây?

— Chợ đêm.

Dù sao tiệm Bạch Vân cũng nghỉ ba ngày, cô đi ra mua đồ ăn nên thuận tiện dẫn anh đi xung quanh, dù sao cô cũng đã lâu không có đi dạo phố. Cô chính là tội nghiệp anh mà thôi. Đương nhiên chính là bởi vì như thế, tuyệt đối không có nguyên nhân khác!

— Ông chủ thêm một chén.

Ngồi ở quán ăn vặt chợ đêm, Hawke giơ tay gọi lớn ông chủ. Ninh Ninh nhìn năm chén trên bàn, không hiểu vì sao anh lại có thể ăn hết. Đặc biệt anh vừa mới ăn hai chén sườn chua ngọt, một giỏ bánh ba, ba xâu cá viên, hai xâu đậu hũ,...

— Món này ngon lắm, cô không ăn tiếp sao?

Anh nhìn cô, vẻ mặt hưng phấn.

— Ủ! Tôi ăn không nổi, anh ăn đi!

Nhìn cái chén ông chủ vừa đưa đến sạch trơn, phát hiện anh muốn kêu một chén, cô lập tức kéo tay anh xuống, ngăn cản anh.

— Đủ rồi! Anh định anh cho chết sao?

Kéo anh ra khỏi cửa hàng, cô vội vàng đi ra khỏi khu ăn uống, anh lại ngừng ở quán nhỏ hiếu kì.

— Cái này là cái gì?

— Đậu chiên.

Ông chủ liền tươi cười trả lời. Anh nhìn muốn chảy nước miếng, cô buồn bực thở dài một tiếng. Biết anh không ăn sẽ không cam lòng, cô đồng ý cho anh mua thêm vài món, anh mới bằng lòng ngoan ngoãn cùng cô rời đi. Nào là bánh chiên, kem, kẹo hồ lô.

— Anh ăn nhiều thế sao không mập?

Cô trước kia vẫn nghĩ người ngoại quốc không dám nếm thử đồ ăn kì lạ, như là chao, cá viên chiên hay linh tinh gì đó nhưng anh hiển nhiên cũng không để ý, anh sẽ ăn trước một miếng, thử xem hương vị, rồi mới ăn ngấu nghiến.

— Tôi mỗi ngày đều tập thể dục.

Anh ăn một viên kẹo hồ lô, cười vui vẻ.

— Tôi thích chợ đêm Đài Loan, còn có đồ ăn vặt.

Ninh Ninh nhìn anh một cái, cô biết người chung quanh đều nhìn không được quay đầu nhìn anh, người đàn ông này thật sự là bộ dạng rất tuần tú, cho dù là ở chợ đêm đông nghẹt người, cho dù là trang phục giản dị, chỉ là áo thun với quần bò của Khấu ca nhưng gương mặt vẫn rất hút anh nhìn. Anh lại còn tươi cười thân thiện với mọi người, càng khiến người khác tò mò nhìn anh.

— Anh chưa từng dạo phố?

Xem vẻ mặt hưng phấn của anh, cô nhin không được mở miệng.

— Không có.

— Không có?

Cô sững sốt, dừng lại nhìn anh.

— Đúng, không có!

Phát hiện cô dừng lại, anh cũng dừng lại.

— Làm sao vậy?

— Sao anh lại chưa từng dạo phố?

Anh nhún vai, mỉm cười.

— Lúc nhỏ cha quản rất nghiêm, lớn lên vì công việc, cho nên không nghĩ tới.

Cô nhúu mày.

— Anh cũng không đi dạo phố mua này nọ?

— Này nọ?

— Thì thứ anh muốn mua đó. Quần áo, đồng hồ, CD, báo chí,...

Anh mắt cũng không chớp nói.

— Chad sẽ mua giúp.

— Chad?

Cô lại là ngẩn ngơ.

— Quần gia. Chúng tôi cần gì đều nói với Chad, Chad sẽ sai người mua về.

Anh giải thích.

— Vì sao?

— Vì an toàn.

Anh nhếch khóe môi, tự giễu nói.

— Nhà của tôi bất hạnh có nhiều tiền.

Trầm mặc nhìn anh, Ninh Ninh không tự giác lại nhúu mày.

— Có gì vui sao?

Cô mở miệng hỏi.

— Cái gì?

— Đồ rác.

Cô lại muốn cắn lưỡi chính mình nhưng xem ra lần này vẫn là chậm một bước, đáng chết.

— Đuổi theo xe đồ rác.

Anh cười nói.

Chợ đêm đông nghẹt người, cô bị anh kéo đi khắp nơi. Tuy rằng chân đã sớm đau nhức, Ninh Ninh lại không đành lòng bắt anh ngừng lại. Dù sao người đàn ông này đã nói mình chưa từng dạo phố, cô còn có thể thế nào? Đặc biệt cô không bao lâu lại phát hiện anh không chỉ không dạo phố, nhiều chuyện khác anh cho tới bây giờ chưa làm qua. Như là ăn quán ven đường, như là mua quần áo, như là trả giá.. Anh chơi thật sự rất vui vẻ, cô phải nhắc nhở anh cái này không cần, cái kia không cần thiết nhưng anh vẫn mua về. Cô còn đang suy nghĩ anh có bệnh thích trả giá.

— Không được!

— Ninh Ninh!

— Không được.

— Ông chủ bán cho chúng ta với nửa giá.

— Không được.

— Tôi muốn mua cho cháu tôi!

Anh vẽ mặt đáng thương không nhéo với cô.

— No!

Cô nheo lại mắt, cảnh cáo anh.

— Nhìn của miệng tôi, tôi nói NO!

Anh lại bày ra vẻ mặt vô tội của chó con.

Ninh Ninh cuối cùng thở dài, chấp nhận cho Hawke mua cả đồng đồ. Sau khi đi hết chợ anh đã gom được nguyên thùng hàng. Cuối cùng Ninh Ninh cùng Hawke đi về bằng xe buýt. Chỗ ngồi đã kín chỉ còn hai chỗ. Một chỗ cho Ninh Ninh ngồi, chỗ còn lại để thùng đồ Hawke mua. Còn Hawke thì đứng dựa vào cột sắt.

— Tôi nghĩ người Mỹ không thích chuột.

— Hai nhóc con ở nhà không nghĩ con chuột phát ra màu xanh xanh đỏ đỏ này là chuột.

Anh cười nói.

— Chứ là gì?

Cô liếc mắt một cái

— Kia không phải con chuột mà là bảo bối thần kỳ.

— Cũng là chuột thôi!

— Nhưng mà chúng nó rất đang yêu.

Anh đưa tay vỗ nhẹ cái thùng, vẽ mặt cười tươi như trẻ con. Thấy anh đứng cô liền nhích người qua một chút chờ chỗ cho anh ngồi. Có lẽ là bởi vì quá mệt mỏi, anh ngồi xuống không bao lâu liền buồn ngủ. Thế là một cái đầu màu vàng nhắm ngay vai cô mà dựa.

— Làm cái gì?

Nhắm lại mi, cô vươn tay đưa anh đầu hướng bên kia thôi. Anh dựa vào thùng đồ nằm yên một lát thì xe chuyển hướng, lại ngã trở về. Cô lại đẩy đầu anh qua kia, xe lại chuyển hướng, kết quả anh thiếu chút nữa anh bị chúi về phía trước, cô phản xạ bắt lấy tay anh, anh tỉnh lại.

— Ngồi vững nào!

— Sorry!

Anh lẩm bẩm nhích sát lại cô..Không bao lâu, anh lại ngủ, cô lại đẩy đầu anh ra, tầm mắt lại chạm thấy anh soát về phía trước. Anh soát về không đồng ý mặt nhăn mày, vẽ mặt giống như cô đẩy anh như vậy quả thật rất xấu. Làm ơn! Người này đầu nặng phải chết, thời tiết lại nóng như vậy, anh cũng không phải là người thân của cô, cô làm sao có thể cho anh dựa vào? Hừ! Hai tay ôm ngực nhìn cảnh ngoài cửa sổ, đầu của anh lại ngã trở về. Đáng giận..... Âm thầm rửa một câu, cô lại nhìn xuống không đẩy đầu anh ra nữa. Hừ nhẹ một tiếng, Âu Dương Ninh Ninh nhìn cái đầu gác trên vai mình. Quên đi, coi như là làm việc tốt. Phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng dịch chuyển, bất giác cô cũng dựa vào anh đầu, khép lại mắt. Anh tóc vàng, có mùi hương đầu gội của cô. Hoa hồng nha, anh cũng dám dùng. Khỏe miệng không tự giác cong lên, cô dựa vào cái đầu màu vàng thơm mùi hoa hồng của côchạm rãi tiến vào mộng đẹp.

Kết quả, hai người cùng ngủ say, tới trạm mới bị anh soát vé đánh thức. Đứng ở trạm chờ cô gọi cho taxi. Biết thế đã không đi xe buýt đi taxi tốt hơn không. Ai, thật là chuyện đời khó đoán.

— Ninh Ninh!

— Ăn trước đi, lát tôi ăn sau!

Nghe giọng cô, Hawke liền nhú mày lại, đem cơm đặt trước bàn cô, chỉ chỉ tay, hấp dẫn sự chú ý của cô.

— Buổi sáng cô cũng nói như vậy.

— Anh phiền quá đi!

Ninh Ninh khó chịu, muốn mở miệng mắng người, lại nhìn thấy mặt anh nghiêm ra, cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm túc thế này, anh luôn luôn thường cười hì hì.

— Đi ăn cơm!

Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, không dám nhìn vào đôi mắt xanh lam của anh, Ninh Ninh cúi đầu nhìn tới bàn cơm.

— Ăn chút gì đi! Công việc không thừa cơ cô đi ăn mà bỏ đi đâu.

Anh kéo một cái ghế ngồi xuống.

— Ăn cơm đi! Tôi sẽ không làm phiền cô nữa.

Nhìn mặt anh cương quyết nếu cô không ăn anh sẽ không đi, Ninh Ninh mới buông bút vẽ, cầm đũa ăn cơm. Hawke nhìn cô ăn, mới nhẹ nhàng thở ra. Đồ ăn buổi sáng anh mua vẫn còn trên bàn, cô không hề đụng qua. Cô gái này thích ăn như vậy, sao cả ngày một miếng cũng không ăn. Anh kích động đẩy cửa vào phòng, thấy cô mãi mê làm việc, anh bây giờ mới hiểu vì sao Bạch Vân lại cứ bảo anh nhắc cô ăn cơm. Nếu không như vậy, cô chắc chết đói.

— Bản vẽ của cô khi nào giao?

Anh một tay gác lên ghế, một tay chống cằm, nhìn cô ăn, chăm chú nhìn vào hốc mắt sâu của cô có chút tức giận.

— Ngày mai!

— Cô thường phải như vậy sao?

Anh biết cô hai ngày đã không ngủ, nghi ngờ không biết làm sao cô có thể sống.

— Thỉnh thoảng.

Cô liếc nhìn anh một cái, thấy anh vẫn chăm chăm nhìn mình, không khỏi nhú mày.

— Anh không có làm gì nữa sao?

— Không có.

Hawke vẫn chăm chú nhìn cô. Cô dường như không để ý đến chính mình, tóc tai bù xù, vẻ mặt còn buồn ngủ, mặc áo thun cùng quần đùi đã có thể ra đường. Những cô gái anh biết, không trang điểm sẽ không chịu ra đường. So với họ, cô đúng là lười thôi lết thết. Nhưng cô gái này không phải lúc nào cũng như thế, hôn đi đám cưới Bạch Vân cùng anh Hai, vẻ ngoài lập tức thay đổi, thậm chí có thể nói là xinh đẹp.

— Trên đầu tôi có gì sao?

Người này cứ nhìn cô chăm chăm, khiến cô có chút không tự nhiên.

— Không có. Rất ít người dùng điệu bộ giống cô nói chuyện với tôi.

— Vì anh là người có tiền.

Cô lạnh lùng hất nước lạnh vào mặt anh. Hawke dở khóc dở cười nhìn cô, tự giễu nói.

— Tôi còn tưởng là do tôi đẹp trai.

Cô liếc mắt nhìn anh, ngẩn ngơ hạ kết luận.

— Chiều riết sinh hư.

— Thì ra là thế.

Miệng anh giác nhếch lên, cuối cùng biết vì sao mình lại thích cô gái này. Bởi vì chỉ có duy nhất mình cô không dùng cách đặc biệt đối xử với anh. Cô sẽ không bới vì anh có tiền, sẽ không bới vì anh đẹp trai, cũng sẽ không bới vì anh nổi tiếng, dùng một loại khác đối xử với anh, cô không hâm mộ anh, không nịnh nọt anh, cô thực..... tự nhiên.

— Em thật đáng yêu.

Anh cười nói. Ninh Ninh sửng sốt, trong nháy mắt đã đỏ mặt

— Bệnh thần kinh.

Không ngờ cô chỉ vì một câu đơn giản như thế mà đỏ mặt, anh lại cười lớn.

— Thật đáng yêu.

— Đáng ghét!

Cô đỏ mặt, vừa giận lại vừa xấu hổ khay thức ăn đã ăn xong đẩy về cho anh, đuổi anh đi ra ngoài.

— Tôi còn phải làm việc, anh rảnh rồi thì xuống dưới nhà rửa chén đi, đừng ở đây nói nhăng nói cuội.

— Tôi nói thật.

Anh vừa nói vừa cười.

— Dem những lời ngọt ngào đi mà nói với các cô gái xinh đẹp dưới tiệm café. Tôi còn phải làm bản vẽ, không rảnh làm người luyện tập cho anh.

Ninh Ninh đẩy anh ra cửa phòng, đem cửa đóng lại, lại nghe thấy tiếng anh nhẹ nhàng cười. Cô nào ngồi trở lại máy tính ghế, than thở nói.

— Đồ lưu manh, đáng ghét!

— Meo meo!

Mèo con nằm dài ở cửa sổ, ngẩng đầu lên tiếng.

— Xin lỗi, tao không có nói mày!

Cô nhìn nó, lăm bắm giải thích.

Mèo con ngáp một cái, tiếp tục lấy đuôi gác làm gối, nằm ườn xuống ngủ tiếp.

Thật vất vả mới vẽ xong bản vẽ, cô choáng váng đầu đi đến bên giường, lại thấy Hawke đang ngủ say.

— Đứng lên, tôi muốn ngủ.

Cô gọi anh, muốn gọi anh rời giường nhưng là anh chỉ động đậy người một cái rồi lại tiếp tục ngủ.

— Hawke!

Cô lại gọi anh, anh vẫn là không có phản ứng. Đau đầu nhìn người đàn ông ngủ như heo trên giường, cô biết một khi anh đã ngủ sẽ rất khó đánh thức, cô lại ba ngày không ngủ rồi, không còn sức đâu mà lôi kéo anh dậy. Quên đi! Giường lớn như vậy, hiện tại đã khuya, cho dù gọi anh rời giường, anh cũng sẽ phải đi tìm nơi khác ngủ. Huống chi cô cũng đã cùng anh ngủ qua rồi, người này nếu thật muốn có ý đồ với cô, sẽ không chờ tới bây giờ. Nhìn anh ngủ say, Ninh Ninh chỉ cảm thấy vô lực, cô nằm phía bên kia giường, kéo cái chăn của anh đắp ngang người, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hawke giật mình tỉnh lại. Xe tải nửa đêm chạy qua sao? Hay ngoài cửa sổ có người đánh nhau? Đầu ai đang dựa vào ngực anh? Hay là lòng bàn tay anh lại sờ được một vật gì đó rất tròn mềm.

Cái gì?

Nhìn Ninh Ninh ngủ say bên cạnh, anh lại lần nữa nghi ngờ vẻ đẹp trai cùng nam tính của mình, hay là anh thoát nhìn không có lấy một chút uy hiếp? Hay là cô gái này không xem anh là đàn ông? Mặc kệ lý do là gì, cô gạt phăng vẻ nam tính của anh là chuyện có thật. Cô đang ngủ nhẹ nhàng hô hấp, bàn tay nhỏ đặt trên ngực anh. Hawke gương mặt có chút nhăn nhó, hao tổn biết bao nhiêu sức lực, mới chống lại được việc xoay người đem cô đặt dưới thân trực tiếp ăn sạch. Nhưng tại sao anh vẫn không ăn cô???

Nếu cô gái này tự mình lên giường, một chút cảnh giác đối với anh cũng không có, anh còn cần gì phải khách khí. Đúng vậy, trừ phi anh cảm thấy cần rút lương tâm. Nhìn trần nhà cũ, Hawke bắt đầu cười khổ. Kỳ quái, anh này vẫn là không muốn...

Lần đầu tiên có thể cùng một cô gái ở cùng một chỗ như thế, thoải mái nói chuyện với nhau, vui vẻ nói chuyện phiếm, cô nói chuyện luôn từ từ, tuyệt không vội cùng anh khách khí. Đa số con gái sẽ đều giống cô cùng anh lên giường nhưng con gái bình thường đều mang vẻ mặt khát vọng, tinh thần sáng láng, trên người mặc áo ngủ gợi cảm của Victoria's Secret, chứ không phải một đôi mắt đen như cú mèo, áo thun trắng in hình hoạt hình trước ngực. Cho nên, có lẽ anh phải đưa tay chạm lấy đôi ngực tròn của cô sau lớp áo thun. Anh điên rồi mới có thể làm như vậy! Tuy rằng anh không muốn cởi bỏ nội y của cô, cùng cô triển miên một chỗ nhưng trời biết, loại điểm phúc tự động bay tới này không ngày nào cũng có. Ghé vào trên người anh, Ninh Ninh đột nhiên vô ý thức cọ xát một chút, cổ áo tuột xuống, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực màu trắng sữa, chạm vào bàn tay của anh.

Anh thét lớn một tiếng, trong đầu nháy mắt xuất hiện các loại cảnh xuân tươi đẹp. Ông trời..... Này thật sự rất... Làm ơn, thượng đế yêu quý, ông không cần phải kiểm tra lương tâm đạo đức của anh bây giờ đâu? Anh trừng bộ ngực sữa trong bàn tay anh, lương tâm cùng dục vọng không ngừng giằng dụa. Rồi bỗng nhiên cô khẽ thở dài, xoay rời khỏi ngực anh, cánh tay của cô kẹp lấy cổ tay anh, anh không thể không cùng cô xoay người, sợ sẽ làm cô thức giấc, anh liền ôm lấy người cô.

Nhưng tư thế này càng thêm làm cho anh bối rối, cô là đưa lưng về phía anh, lại dán chặt lấy người anh từ đầu đến chân. Mồ hôi trên trán chảy ra, ba giây suy nghĩ bắt đầu...Đến khi anh lấy lại tinh thần thì bàn tay anh đã tự giác xoa nắn bộ ngực của cô, tay kia thì tham lam chạm vào bên trong quần đùi của cô, anh liếm hôn chiếc cổ trắng như tuyết của cô.

Cô đang ngủ rên rỉ ra tiếng, thân thể mềm mại ở trong lòng anh run rẩy vặn vẹo. Lửa ở đáy mắt thiêu đốt được cả đồng cỏ, cô không biết khi nào mình lại xoay người về phía anh, hay là chính anh đem cô xoay người lại? Anh không xác định được, làn môi nóng như lửa hôn lấy cái miệng nhỏ của cô, cướp đi vị ngọt trong đó, triển miên, cô thở gấp, lấy lại tinh thần tỉnh lại.

— Hawke?

Cô môi đỏ mọng hé mở, vẻ mặt có chút mê ly.

— Sao?

Anh chưa hoàn hồn, bàn tay vẫn trên người cô, hai mắt nóng như lửa nhìn cô, một lòng thầm nghĩ muốn chiếm lấy hết vị ngọt của cô.

— Anh tốt nhất là đang nằm mơ.

Ninh Ninh thở gấp, hai tay để trong ngực anh, gương mặt đỏ ửng, cảnh cáo anh.

— Tôi nói rồi, anh làm vậy, tôi sẽ liền thiên anh.

— A!

Được rồi, có lẽ cô không ngọt ngào như thế. Cảnh cáo của cô làm cho anh tỉnh táo lại, nếu anh lúc này không thể xác định cô tỉnh hay chưa thì bây giờ đã có thể. Đáng giận, cô gái này vì lại lý trí như vậy? Nhìn môi đỏ mọng ướt át của cô, ánh mắt có chút mê loạn, anh biết cô cũng muốn, nếu là anh tiếp tục, cô chắc chắn không thể kháng cự nhưng anh chưa từng có trải qua việc như thế mà không có sự tình nguyện từ đối phương. Anh muốn người đến với anh phải là cam tâm tình nguyện trao cho anh.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Anh có thể cảm giác được cô dồn dập tim đập, cũng có thể cảm giác được sự dịu dàng cẩn thận của cô, hương vị ngọt ngào mềm mại, còn có.... sự bất an trong ánh mắt yếu ớt của

cô. Anh cúi người, cô khăn trương cứng đờ, anh hôn lên trán cô một cái.

— Xin lỗi!

Anh khẽ vuốt của cô mặt, ngó nhìn cô lằm bằm nói.

— Tôi ngủ quên!

— Vậy bây giờ anh rời đi sao?

— Dĩ nhiên!

Nói xong anh xoay người đứng lên, ra khỏi phòng.

— Anh đi đâu?

Cô theo ngồi dậy, thấy anh ra cửa, không chút suy nghĩ liền thốt ra. Lời vừa ra khỏi miệng, Ninh Ninh rửa thắm một câu đáng chết, lại muốn cắn ngay cái lưỡi của mình.

— Cô nhớ tôi sao?

Anh ở cửa dừng lại, cười cười quay đầu, vẻ mặt lưu manh. Cô xấu hổ liền lấy gối quăng vào người anh.

— Anh mơ đi! Tôi chỉ vì muốn kêu anh thức dậy mới lên giường thôi!

— Tôi biết.

Hawke chụp lấy cái gối, vẻ mặt nhận lệnh, tự giễu cười nói.

— Tôi ra xô pha ngủ.

Anh vừa nói vừa xoay người, thuận tiện đóng cửa lại, sợ lại cô gái trong phòng nhìn thêm cái nữa anh sẽ không nhịn nổi. Nằm trên xô pha, nhìn chăm chăm vào tấm hình Casa Lina trên tường. Thực thê thắm, trước kia hàng tá cô gái thích anh, anh luôn trốn tránh, hiện tại anh cuối cùng lại thích một cô gái, lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn. Không biết có được tính là báo ứng hay không? Anh nghĩ cô và anh chỉ là bạn bè. Có lẽ khi anh có thời gian rảnh sẽ về đây thăm Khấu ca thuận tiện thăm cô. Anh biết khi mình trở về, nhất định sẽ nhớ cô gái hung dữ, nhỏ mọn này cùng đôi chân thon dài. Thở dài, anh nằm trên xô pha lẩn qua lộn lại, thử tìm một tư thế thoải mái nhưng cả một đêm, anh vẫn không thể không nghĩ đến hình ảnh cùng cô dây dưa trên giường lớn. Thế là, một đêm chưa ngủ, đau đớn vẫn như cũ.

Trong ngăn đá, một cái điện thoại di động đang reo. Âu Dương Ninh Ninh đóng tủ lạnh lại, mở ra, nó vẫn đang reo. Cô trừng nó, làm sao thứ này lại xuất hiện ở đây.

— Linh linh linh linh linh –

Nó lại reo lên, Ninh Ninh thoáng chút sợ hãi, trông nó cứ như người ngoài hành tinh xuất hiện.

— Linh linh linh linh linh –

Nó tiếp tục reo, Ninh Ninh trừng nó một cái rồi bắt máy.

— Alo?

Đối phương im lặng một chút, rồi mới mở miệng nói một câu tiếng Anh.

— Hawke?

— Anh ấy không có ở đây.

— Cô dùng tiếng Anh trả lời.

— Cô là ai?

Ninh Ninh nhú mày, nhìn trần nhà, suy nghĩ một chút, mới nói.

— Chủ cho thuê nhà.

Người trong điện thoại lại ngừng hai giây, mới nói.

— Phiên cô khi Hawke trở về nói anh ấy gọi cho tôi.

— Anh tên gì?

— Lộ Khắc.

Cô viết lại trên tờ stick note dán lên tủ lạnh. Cô cầm di động cùng kem đi lại phòng khách, ngồi trên vông ăn kem, thuận tiện ghi lại lời người đó dặn, đợi anh mang bữa sáng lên. Di động lại vang, cô đi ra cửa phòng, đem nó quăng cho anh. Anh nhận di động, buông bữa sáng. Ninh Ninh ngồi trên sô pha, đem hũ kem đã ăn sạch quăng vào thùng rác, mở lấy đồ ăn sáng, một bên sai khiến nói.

— Giúp tôi lấy tờ báo cũ, ở dưới chân bàn..

Anh một tay cầm điện thoại, khom người lấy báo đưa cho cô. Ninh Ninh cầm tờ báo để trên bàn rồi mới lấy sandwich, trứng, pate, bắt đầu ăn. Anh ấn nút nghe điện thoại, nhìn cô im lặng chăm chú nếm thử món ngon trước mắt anh chột nheo mày, rất nhanh tiếp tục nghe điện thoại. Cô nhin không được trộm ngấm anh, chỉ thấy anh ngồi ở trên sô pha, đối với đồ ăn vặt trên bàn làm như không thấy vẻ mặt có chút giật mình, không biết suy nghĩ cái gì. Cô lấy ổ bánh mì, xé làm đôi có lẽ nên chữa lại cho anh một chút. Lại liếc mắt nhìn anh, anh vẫn duy trì tư thế sững sờ.

— Này!

Cô mở miệng gọi anh.

— Có chuyện gì?

Anh phục hồi tinh thần lại.

— Cha anh có khỏe không?

Anh hơi hơi sững sốt, không dự đoán được cô hỏi chuyện này. Ninh Ninh chỉ chỉ điện thoại của anh.

— Đừng nói là cha anh bệnh tim tái phát nha!

Anh tạm dừng một chút, mới gật đầu.

— Cho nên, anh phải trở về?

— Ừ.

Anh nhếch môi, tâm tình lại vô cùng trầm trọng.

— Chừng nào về?

— Ngày mai.

6. Chương 6

— Rầm!

Một tiếng vang từ trên lầu truyền xuống, Hawke sững sốt, có chút lo lắng.

— Chuyện gì vậy?

Khấu Thiên Ngang trở về quầy bar, nhúu mày nhìn lên trên.

— Không biết.

Bạch Văn nhún vai.

— Tôi đi lên xem thử.

Bỏ lại câu này, Hawke vội vàng đứng dậy, lên lầu xem xét.

— Vừa mở cửa, anh liền thấy Ninh Ninh ngồi bệt dưới phòng khách, một bên là chiếc ghế ngã ngửa, một bên là bóng đèn vỡ.

— Cô có sao không?

Anh đi ra phía trước, tránh những mảnh vỡ bóng đèn, ngồi xuống bên cạnh cô.

— Tôi đang thay bóng đèn, chỉ tại con mèo ngu ngốc kia hại tôi mất thăng bằng.

Cô đứng lên, tức giận mắng con mèo béo tròn biết mình đã làm sai chui vào gầm bàn run run.

— Cô có bị thương không?

Anh đứng lên muốn đỡ cô. Cô xoay người, tránh đi tay anh, đi vào phòng bếp lấy cái ki.

— Không có.

Không biết vì sao, Hawke đột thấy trong lòng tự dưng không vui.

— Muốn thay bóng đèn sao không gọi tôi?

— Anh sẽ sao?

Lời nói của cô mang vẻ châm chọc, Hawke nhú mồm.

— Chỉ là bóng đèn, tôi nghĩ chuyện này cũng không khó. Với lại tôi cao hơn cô.

— Đúng, không khó khăn.

Cô xoay người đổ đồng thủy tinh trên sàn lãnh đạm nói.

— Cho nên tôi tự mình làm.

Vẻ mặt dừng đứng của cô không hiểu sao lại chọc giận anh, Hawke đuổi tay ra, bắt lấy cánh tay của cô.

— Cô làm sao vậy?

— Làm sao gì?

Cô vẫn giữ vẻ mặt không chút thay đổi, ngữ khí lạnh lùng, thản nhiên. Anh nhếch môi, tức giận trừng cô, cô gái này lúc trước chuyện vãn chuyện vờ đều réo tên anh, bây giờ tự nhiên lại tự mình thay bóng đèn? Anh biết chuyện này rất kì lạ nhưng anh không thể khắc chế cảm thấy..... Khó chịu.

— Không có gì làm sao?

Âu Dương Ninh Ninh giương mắt, vẫn là vẻ mặt đạm mạc.

— Không có việc gì thì buông tay, tôi còn phải đi giao bản vẽ.

— Tôi đi với cô!

— Không cần. Anh ngày mai còn phải về sớm, tranh thủ thời gian mà sửa soạn hành lí.

— Tôi đi với cô.

Anh hai tay cầm vào túi tiền, nở nụ cười, đáy mắt đã có sự kiên quyết. Cô trầm mặc, trong nháy mắt, Hawke còn tưởng rằng cô sẽ tức giận, anh cơ hồ có thể thấy sự tức giận trong mắt cô đang giờ nhanh vuốt.

— Chúng ta làm bạn bè đi!

Anh lại tươi cười, mở miệng hỏi nói. Cô trừng anh, đáy mắt tức giận, môi đỏ mọng hơi hơi giật giật, nhưng không có biện pháp nói ra lời từ chối. Tuy rằng anh đang cười, đôi mắt xanh lam kia lại mang sự bất an cùng u buồn như đêm tối.

— Ninh Ninh?

— Vô nghĩa.

— Là đồng ý đúng không?

Hawke nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, hiểu được đây đáp án đồng ý của cô, anh tươi cười đột nhiên ôm cô vào trong lòng, hôn lên trán cô.

— Vậy thì đừng khách khí với tôi được không?

— Anh đừng có được voi đòi tiên.

Cô đỏ mặt đẩy ra anh, đưa tay lau lau chùi chùi trán mình, làm ra vẻ chán ghét. Có làm hay không? Người khác muốn còn không được, cô lại xem anh như vi khuẩn! Hawke cười khổ đáng thương.

— Cho tôi một chút mặt mũi ok?

— Mặt mũi?

Ninh Ninh hừ một tiếng, cầm lấy CD trên bàn bỏ vào túi, xoay người đi ra cửa.

— Nụ hôn này của anh đáng bao nhiêu tiền?

— Của tôi sao?

Anh đi theo phía sacô u, về mặt vô tội trả lời.

— Nghe nói rất đắt.

— Anh đi rồi, nó lại càng đáng giá hơn.

Cô không quay đầu lại nói. Hawke cười to ra tiếng, lại ôm lấy cô nói.

— Cô biết không? Tôi thật sự thích cô, cô nếu rảnh đến nước Mỹ, nhất định phải tới tìm tôi.

— Tìm anh làm cái gì?

Ninh Ninh tức giận xuống lầu, đứng trước trạm xe buýt.

— Anh muốn giới thiệu người yêu cho tôi sao?

— Người yêu?

Anh sững sốt.

— Đúng vậy, phải là đàn ông có cơ bụng sáu múi, cơ thể bóng loáng, mạnh mẽ, cơ ngực còn có thể nhảy lên nhảy xuống.

— Không thể nào? Cô thích loại đàn ông này sao?

— Vì sao không thể, người có cơ bắp sẽ khiến tôi có cảm giác an toàn.

Không biết vì sao, anh ngực đột nhiên lại buồn bực.

— Cái dạng này...

Anh mới mở miệng, chợt nghe đến tiếng cười của cô, mới hiểu được chính mình bị đùa giỡn. Anh nhú mày.

— Người yêu, được? Còn muốn sáng bóng? Có cơ bắp sáu múi? Thì ra cô thích như thế. Ok tôi sẽ nhớ đến.

— Đừng quên còn có cơ ngực nhảy lên.

Cô cười bổ sung.

— Không thành vấn đề.

Anh về mặt đứng đắn, rồi mới chợt cười ra tiếng. Ninh Ninh quay đầu nhìn anh, ánh mặt trời chói mắt, tóc vàng lam mắt anh cũng chói sáng trong nắng. Trong nháy mắt, cô hiểu cả đời cô sẽ nhớ rõ hình ảnh này cũng như người đàn ông đang trước mặt cô.

Đêm dài, yên tĩnh. Không có tiếng gáy nhỏ, không có tiếng người xuống giường uống nước, không có tiếng bấm điện thoại chơi game, không có tiếng anh cùng Lưu manh đùa giỡn. Trong phòng rất im lặng, làm cho Ninh Ninh không quen.

— Meo meo!

Lưu Manh đến bên chân cô, khê kêu một tiếng. Cô nhìn nó một cái, dùng chân gãi gãi cầm nó, mèo con phát ra tiếng kêu khò khè, sau đó trên mặt đất nằm xuống, lộ ra cái bụng tròn vo, cô theo bản năng học Hawke dùng chân giúp nó mát xa, nó tiếp tục phát ra tiếng ngáy thoải mái, cô tắc tiếp nhìn màn hình vẽ thành tóc vàng mắt xanh. Dừng bút, cô trừng khuôn mặt kia, nhú mày.

— Meo meo!

Lưu Manh lại kêu. Cô cúi đầu nhìn nó, chỉ thấy nó ngồi xổm bên chân cô rồi mới xoay người, ngồi ở cửa lại kêu một tiếng.

— Meo meo meo meo!

Cô không nghĩ để ý nó, một lần nữa ngồi trở lại ghế trên.

— Meo meo meo meo meo meo!

Không được chú ý, Lưu Manh lại càng kêu to hơn. Nhú mày nhìn bức vẽ, cô chỉ cảm thấy đầu đau quá.

— Meo meo meo meo meo meo meo meo meo!

— Ổn chết đi được!

Cô tức giận quay đầu mắng một câu, Lưu Manh sợ tới mức chạy vội ra khỏi cửa, nhanh chóng chuồn vào góc sofa không hám hó hé. Đầu là do tên kia, từ anh đến đây, một ngày ềo ăn đến ba lần, dạy hư nó đến đúng thời điểm là đòi cơm, không được sẽ kêu ầm lên. Cô làm gì mà có thời gian cho nó ăn ngày ba bữa. Chưa nói đến thức ăn của mèo đến 80 đồng, nó một ngày có thể ăn ba bốn lần, mỳ ăn liền một ly cũng đến mười mấy đồng, cô có khi một ngày còn ăn chưa tới 80 đồng. mèo ngốc, xem người sắp béo phì ra rồi. Nhìn đuôi mèo run run nơi góc bàn thò ra, cô nhú mày, đi đến tủ lạnh, lấy thức ăn cho nó. Nghe thấy tới mùi cá, Lưu Manh nhô đầu ra khỏi bàn, cô liếc nó một cái, một câu cũng không nói, đi thay cho nó thêm chén nước. Mới trở lại đã thấy mèo ngốc đứng trước bát cơm vùi đầu ăn ngấu nghiến.

— Đồ mèo lười chỉ biết ăn.

Ninh Ninh tức giận hừ một tiếng, con mèo này lúc trước chỉ bé bằng bàn tay giờ đã phát phì thế này. Lưu manh cảnh giác giương mắt nhìn cô, tỏ vẻ luyện tiếc rời khỏi bát cơm. Cô ngồi xuống, đem bát đưa tới trước mặt nó. Bàn tay vỗ nhẹ đầu nó.

— Mèo ngốc.

Lưu manh dừng ăn cơm, lại giương mắt nhìn cô, thấy cô không có hành động tiếp theo, mới lại cúi đầu tiếp tục ăn. Ninh Ninh lùi về, ngồi xổm ở góc bếp, nhìn thân mình béo tốt của nó, nhin không được lại nhú mày nhắc đi nhắc lại.

— Meo meo meo meo meo meo! Nhìn mày kia, cả ngày cũng chỉ biết ăn, với ăn, không ăn lại ngủ, mày rốt cuộc còn có thể làm cái gì. Ngu ngốc, mày trước kia còn rất thon thả, mới được người ta chăm sóc liền trở nên béo ú. Người ta cho ăn là người ăn sao? Mày là heo à?

Tuy rằng vẫn vùi đầu ăn, Lưu Manh vẫn dứng đứng hai lỗ tai, lâu lâu nhìn cô một chút, xác định cô không làm gì mới tiếp tục ăn. Xem mèo béo ú ăn ngon lành, Ninh Ninh lại nhú mày nhìn sang túi rác phía góc bên cạnh. Chướng mắt. Kỳ thật trước kia cô cũng không rảnh phân loại rác, luôn một thời gian rồi mới mày mò phân loại. Nhưng một tháng gần đây, túi rác đã không còn xuất hiện vì cái tên kia đã ngoan ngoãn xử lí. Trên thực tế, anh còn có thể giúp cô chăm sóc mèo, ềo tắm, mua đồ ăn, đóng tiền nước, đóng tiền điện, đóng tiền điện thoại, còn có thể kêu cô rời giường. Đáng giận, anh bị cô huấn luyện quá tốt, báo hại anh mới đi không vài ngày, cô liền cảm thấy trong nhà loạn thành hết cả lên, rác trong góc bếp, hóa đơn đầy bàn phòng khách, thậm chí là đồng hồ báo thức cũng hết cả pin, còn có việc cô mấy ngày không ngủ. Mỗi một chuyện đều cố ý nhắc cô về cái tên đáng ghét kia.

— A — phiền chết đi!

Cô có chút giận chỉ biết gõ nhẹ vào đầu Lưu Manh. Chẳng qua là soái ca thôi mà, có gì đặc biệt hơn người đâu, cô cũng không phải chỉ có vẽ khuôn mặt anh, tuần nam mỹ nữ cô vẽ nhiều lắm, trên thế giới cũng không phải chỉ có anh mới có vẽ đẹp trai hút hồn kia.

Bạch Vân tiệm cà phê.

Không biết là do cô pha cà phê khó uống hay là bởi vì mặt cô tái nhợt khó coi mà cả buổi chiều trong tiệm không có một người. Âu Dương Ninh Ninh ngồi ở quầy bar, chống cằm. Bởi vì không có khách, cho nên khi điện thoại đột nhiên vang lên, cô rất nhanh bắt máy.

— Tiệm cà phê Bạch Vân đây!

— Ninh Ninh?

— Em đây!

Nghe thấy tiếng Khấu Thiên Ngang, cô ý tứ lên tiếng.

— Bạch Vân đâu?

Giọng nói Khấu ca có chút khó chịu, không biết vì sao, làm cho cô tâm tình cô tốt hơn chút, ngồi trở lại ghế trên, cô mở miệng nói.

— Đi bệnh viện thăm người bạn mới sinh.

— Phạm Di Nông sao?

— Ủ!

Anh trầm mặc vài giây mới nói

— Cô ấy khi nào thì trở về?

— Không biết.

Anh nghe vậy mắng một câu thô tục.

— Gì đấy?

Ninh Ninh ra chút giọng cảnh cáo, vừa phát hiện ra mình có chút vui sướng khi người khác gặp nạn. Khấu ca không biết vì cái gì sau khi đến Mỹ luôn chọn ngay lúc Bạch Vân không có mặt mà gọi điện về. Anh gọi về không phải cô bắt máy thì cũng là La Lan bắt, thậm chí còn có một lần là ông bán hoa bên nhà bắt, không lần nào Bạch Vân nhận được.

— Xin lỗi!

Anh lại trầm mặc một hồi lâu mới nói

— Bạch Vân có khỏe không?

Nhìn ly thủy tinh lấp lánh trước mặt, Ninh Ninh nhú mày.

— Ăn được, ngủ được, mỗi ngày đều mở cửa tiệm, anh thấy chị ấy khỏe không?

Anh lại là một trận trầm mặc, rồi mới mới nói.

— Nhắc cô đừng đóng cửa muộn quá. Tôi không có ở đây cũng không nên ra ngoài nhiều.

— Em biết rồi.

Cô lên tiếng, lại nghe đến bên cạnh anh có người mở miệng thúc giục, trong lòng liền suy nghĩ hỏi

— Là Hawke sao?

— Hawke?

Khấu Thiên Ngang sửng sốt.

— Ông trời ơi, cô làm sao mà hỏi như thế? Ninh Ninh cắn môi nhưng lại mở miệng.

— Người bên cạnh đấy?

— Không phải.

Khấu Thiên Ngang nói tựa hồ nghĩ đến cái gì, đột nhiên lại hỏi

— Hawke không có ở đây, em tìm cậu ấy có việc sao?

— Không có.

Cô đáp nhanh. Anh lại tạm dừng một giây, mới nói.

— Anh có thể cho người tìm giúp em!

— Không cần.

Không biết vì sao, cô chỉ cảm thấy có chút tức giận.

— Em tìm anh ấy để làm gì chứ?

— Cậu ấy rất đẹp trai.

Khấu Thiên Ngang đột nhiên không đầu không đuôi nói ra một câu.

— Em thấy anh còn đẹp trai hơn.

Ninh Ninh tức giận thốt ra. Khấu Thiên Ngang ngữ khí nhẹ nhàng.

— Dù gì cậu ấy cũng không có ngủ ở kho hàng đúng không?

Ninh Ninh cứng đờ đỏ bừng mặt. Hawke luôn xuống lầu trước khi họ mở tiệm, tối cũng chờ đóng cửa rồi mới lên. Cô vẫn nghĩ không có người biết anh ngủ trên lầu, ít nhất Bạch Vân sẽ không nói.

— Sao anh biết anh ấy không ngủ ở kho hàng?

Cô đỏ mặt, mạnh miệng

— Em mỗi ngày làm còn không kịp giao bản vẽ, thời gian đâu mà lo ngắm anh ấy khi ngủ bộ dáng đẹp trai thế nào. Khắp thiên hạ cũng không phải chỉ có anh ấy đẹp trai. Em cho anh biết điện thoại quốc tế rất mắc, không nên lạm dụng ở đây. Em sẽ nói cho Bạch Vân biết anh gọi điện về. Vậy nha, tạm biệt!

Cô nói xong liền cúp máy, hoàn toàn không cho anh đáp lời cơ hội. Đáng chết, cô rốt cuộc đang làm cái gì? Anh chưa nói Hawke ngủ ở nhà cô, cô phản ứng kịch liệt như vậy chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi, nói thật ra thì tốt rồi. Dù sao Hawke chính là mượn giường của cô ngủ. Đúng vậy, chuyện nhảm nhí như thế ai sẽ tin?

— Ai — đều là — cái kia tên làm hại!

Trùng mắt nhìn điện thoại trên tay, Âu Dương Ninh Ninh cứng ngắc ba giây, theo liền tức giận dùng đủ các thứ tiếng mắng người.

Tiếng chuông gió ngay cửa vang lên, cô ngẩng đầu chợt thấy một vị khách bước vào nhìn cô với vẻ mặt sững sờ rồi nhanh chóng bước ra. Đáng chết! Đầu heo! Vương bát đản —

Kiểm nén tức giận xuống, Ninh Ninh nhìn quán café không bóng người. Không có người thì sao, tiệm café này một buổi chiều không có khách cũng không đến nổi đẹp tiệm đâu. Cô đã nói với Bạch Vân rồi cô không có kinh nghiệm đâu.

Cô ở rạng sáng ba giờ lên giường, bốn điểm vẽ mặt đỏ bừng, tim đập nhanh bỗng tĩnh lại. Khấu ca nói anh ấy là soái ca. Được rồi, cô hiện đã biết, tối hôm đó khi lên giường trong đầu suy nghĩ anh sẽ xâm phạm mình linh tinh. Nguyên nhân chính là do cô vốn không có sức kháng cự với mỹ nam, mỹ nữ. Huống chi tên kia dù là mỹ nam hay mỹ nữ đều phải.

Hai gò má đỏ bừng như phát sốt, cô trùng mắt nhìn cô gái đang đỏ mặt trong kính. Sớm nên biết tên tóc vàng, mắt xanh kia phiền toái, cô nhất định không trước mặt anh mà chảy nước miếng trước mỹ nam. Cô nếu không làm cho anh tiến dần từng bước thì tự động lên giường của anh.

Âm thanh của xe cứu hỏa đột nhiên vang lên, từ xa đến gần, cô hoảng sợ, nhìn ánh đèn đỏ chiếu vào cửa tự động rợn người. Cô đi đến bên cửa sổ, một chiếc xe cứu hỏa gào thét đi qua rồi từ từ xa dần. Cô đứng ở tại chỗ, nhìn con đường lại yên tĩnh tự nhiên cảm thấy buồn chán. Đáng giận, nếu xe cứu hỏa hoặc nước

lạnh tắm có thể dập tắt sự bức bối của cô lúc này thì hay biết mấy. Một trận gió đêm thổi đến, Ninh Ninh hai tay ôm ngực, dựa vào cửa sổ. Cô nhìn xuống điện thoại ở đầu giường, trong lòng đột nhiên toát ra một loại suy nghĩ. Có lẽ trong đầu không tự giác đã điểm tô cho người đàn ông kia, có lẽ cô muốn gọi điện thoại cho anh. Cô biết ngày Hawke rời đi, đã lấy điện thoại cô lưu số điện thoại của anh, cô chỉ cần vào danh bạ, tìm số điện thoại của anh là có thể trò chuyện.

Cô mở di động vào danh bạ điện thoại, vừa nhìn thấy thiếu chút nữa làm cho cô choáng váng. Cả dãy danh bạ, một là anh, hai là anh, ba cũng là anh,...

— Cái kia — bệnh thần kinh!

Không biết vì sao đỏ mặt, cô quăng điện thoại vào tủ đầu giường, xoay người nằm trên giường, cảm thấy mình như bị khủng, cô làm sao có thể đem cái loại số điện thoại này lưu tới 15 lần.

.....

— Em đi với chị!

Buổi tối mười một giờ, tiệm cà phê Bạch Vân vẫn còn đông đúc. Mọi người nghe câu này vừa nói ra, đều quay đầu nhìn về phía người phát ngôn — Âu Dương Ninh Ninh.

— Đi đâu? Nước Mỹ sao? Vừa mới nói xong Ninh Ninh liền cảm thấy mình nhất định đã bị điên rồi.

Cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì à? Đầu bị khủng sao? Cô ở đây náo loạn cái gì ah? Bạch Vân đi nước Mỹ còn có lí do chính đáng, chị ấy cùng Khấu Thiên Ngang kết hôn, bọn họ hai tuần lễ không liên lạc, ngăn dậm tìm chồng mặc dù có chút vợ vẫn nhưng vẫn có thể chấp nhận. Nhưng là cô nha? Không việc gì lại chạy đi tới nước Mỹ.

Nhìn đám con gái trước mặt, Ninh Ninh trên mặt mặt không chút thay đổi, cô còn nghĩ mở miệng nói cô đang nói giỡn nhưng nhìn về mặt cảm động của Bạch Vân, kết quả là...

— Nhưng phải có người giúp tôi chăm sóc Lưu Manh.

7. Chương 7

Las Vegas, hai giờ sáng.

Ngồi ở tầng hai mươi, đưa mắt nhìn được toàn diện cảnh đêm, hai mươi tư giờ đều không ngủ, hàng chục khách sạn xa hoa đèn chiếu sáng rực cả góc trời. Tuy rằng phòng làm việc của anh rất yên lặng nhưng phảng phất có thể nghe được tiếng ồn ào của sông bài dưới khách sạn. Cho dù đã là nửa đêm, nhà cái cùng khách mới bắt đầu ra trận. Đã khuya, nói thật ra anh nên ngủ sớm, trốn việc hơn một tháng, Lộ Khắc tuy rất giỏi giang cũng vẫn có chuyện anh phải xử lí. Anh cần giấc ngủ cùng thể lực để ứng phó với công việc ngày hôm sau. Anh luôn nghĩ ngơi bình thường nhưng gần đây ngủ không bao lâu thì lại giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh, cảnh một mình rét lạnh trong bóng đêm cô độc làm cho anh không thể chịu đựng được. Anh liền lấy Whisky uống, ánh sáng chiếu qua khe cửa, không biết vì sao trước mắt hiện lên hình ảnh cô gái ngồi trước máy tính, ôm mẫu vẽ làm việc cùng Lưu Manh béo phì cuộn tròn bên chân cô. Có vài buổi tối, không biết là do còn say ngủ hay không, anh mở cửa nhìn thăm đồ trải dưới chân hành lang khách sạn, bức họa trên tường, bồn hoa góc ở góc phòng, mới có thể hoàn toàn tỉnh táo lại, nhớ ra mình đã về tới Las Vegas, không phải một thành phố nhỏ ở một hòn đảo phía Nam, không phải nhà trọ nhỏ mà đồ đạc đều cần phải sửa chữa.

Anh uống một ngụm Whisky, hy vọng nó có thể giúp anh một lần nữa bị thôi miên. Hiện tại Đài Loan là ban ngày, cô chắc đã ngủ rồi. Kỳ quái tại sao luôn lơ đãng nhớ tới cô, có lẽ là bởi vì cô cùng anh là hai người hoàn toàn khác nhau giống như hai người thuộc hai thế giới khác nhau. Đá trong ly rượu tách một tiếng, bởi vì hòa tan mà phát ra tiếng vang. Nhìn nó chậm rãi hòa tan ở trong chất lỏng vàng óng ánh, tìm anh có chút đập mạnh và loạn nhịp, không thể uống cạn nó, đem nó để trên bàn, rồi mới ngồi lên ghế, hai tay gác lên thành ghế nhìn điện thoại di động.

Sau khi trở lại nơi này, giữa đêm khuya nhàm chán, anh luôn muốn điện thoại cho cô, cùng cô tâm sự, nghe cô nói chuyện. Nhưng khi cầm điện thoại trên tay, anh mới phát hiện anh cho cô số của anh, lại quên lấy

điện thoại của cô. Anh chưa từng có lưu số con gái, đều là do các cô gái chủ động gọi cho anh, cho nên anh căn bản không nghĩ tới phải nhớ số điện thoại của cô. Ai ngờ được có một ngày anh lại muốn gọi điện thoại ột cô gái. Trong nháy mắt, có chút tiếc nuối không mang Lộ Khắc cùng đi Đài Loan, anh ấy nhất định sẽ nhớ rõ phải lấy số điện thoại của cô. Khóe miệng nhếch lên, anh lắc lắc mái tóc vàng, cả người tựa lưng vào ghế ngồi. Nhưng nếu Lộ Khắc đi theo, anh lại không thể ngủ giường xếp, cũng không thể gặp được cô. Tuy rằng cô ở lầu hai tiệm cà phê Bạch Vân, cũng là khách quen của quán nhưng anh rất nhanh liền chú ý tới, cô gái ấy bên ngoài thật khiến người tôi không chú ý đến, gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng dù cho có ở trước mặt La Lan cũng cùng cô nói mấy câu. Nếu không phải liên tiếp ngoài ý muốn, anh nhiều lắm là biết cô gái này ở trên lầu, không có khả năng ở cạnh cô, thậm chí hiểu được khuôn mặt lạnh lùng của cô cũng sẽ có lúc đỏ mặt. Nghĩ đến gương mặt xấu hổ của cô, anh không tự giác giơ lên khóe miệng. Điện thoại đột nhiên vang lên, anh sững sốt rất nhanh bắt lấy.

— Alo?

— Hawke?

Không phải cô. Nghe thấy tiếng Alex, một cảm giác mát mát nảy lên trong lòng, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà.

— Tôi đây!

— Sao còn chưa ngủ?

— Đang chuẩn bị ngủ.

Anh giật nhẹ khóe miệng, cười chính mình lại có một ngày phải chờ điện thoại của con gái. Tay xoa lấy gáy, anh âm thầm thở dài, mở miệng hỏi.

— Không phải đang ở nghỉ hè sao? Tôi nghĩ anh còn đang bận chăm sóc hai tiểu quỷ sao rảnh gọi điện thoại.

— Vài ngày nữa sinh nhật của cha, tôi sẽ đưa hai tiểu quỷ về. Anh chừng nào về?

— Khoảng chiều tối, có gì sao?

— Tôi hứa với bọn nhỏ đưa chúng đi ngắm cảnh, nhưng là ngày mai lại có tiệc xã giao, anh giúp tôi đưa bọn nhỏ đi chơi không được không?

— Không thành vấn đề.

Nghĩ đến việc chơi đùa cùng hai tiểu quỷ, Hawke mỉm cười đồng ý.

— Ấy da!

Điện thoại truyền đến tiếng hai tiểu quỷ hét to.

— Tyre, Knight! Dẹp đồ chơi! Đi ngủ ngay.

Alex khiến trách dùng máy nội bộ nghe lén con, nghe đến tiếng rằng rắc một, mới bắt đầu dĩ cười khổ nói.

— Cảm ơn Hawke. Ngày mai gặp.

— Không có gì, ngày mai gặp.

Đặt điện thoại lại lên bàn, không gian lại trở nên yên lặng, kỳ thật biết cô khả năng cô gọi đến cực kỳ bé nhỏ, nhưng anh vẫn là chờ mong nó sẽ lại vang lên. Điện thoại thủy chung im lặng. Anh nhất xả khóe miệng, cười chính mình vọng tưởng vớ vẩn, đứng dậy đi trở về bên giường nằm xuống, anh hai tộiiy gối lên đầu, nhắm mắt lại, lại thấy hình ảnh gợi cảm của cô tối hôm ấy. Khóe miệng cười khổ làm sâu sắc. Có đôi khi, anh thật sự không hiểu được đó là ác mộng hay mộng xuân, người nào có vẻ làm cho người nào khó chịu.

— Có lẽ anh tối hôm đó cần phải dụ hoặc cô.....

Kim cương la hét, trực thăng lao xuống, hồng thủy mê mông, cầu gãy, công viên kỉ Jura, địa ngục 3D,... Trên cơ bản, tuy rằng chưa từng đến qua nơi này nhưng anh cùng hai tiểu quỷ đều rất hào hứng. Ngoài cửa sổ xe, cảnh vật trôi qua cực nhanh, xa xa ánh chiều dần mất hút.

— Chú Hawke!

Nghe được tiếng kêu, anh quay đầu lại, nhìn đến qua một cái đầu rám nắng.

— Sao?

— Vì sao chúng con không có mẹ?

Hawke nhìn cậu nhóc không biết là Tyre hay là Knight, ngây người một giây, mới nói.

— Các con đương nhiên là có mẹ.

— Vì sao chúng con chưa từng gặp mẹ?

Một cậu nhóc khác nhú mày, nghi hoặc hỏi. Hawke sờ sờ đầu hai đứa nhóc, mỉm cười nói.

— Bởi vì mẹ các cháu đang ở nơi rất xa.

Bọn nhóc nhìn anh, trầm mặc, rồi mới trong đó một cái mở miệng nói.

— Có mẹ tốt lắm sao?

— Sao?

Anh xấu hổ cười cười, thừa nhận nói.

— Chú không biết.

— Vì sao?

— Khi chú còn rất nhỏ mẹ chú đã đến nơi rất xa.

Cặp song sinh trừng mắt nhìn, đồng thời lên tiếng, rồi mới lại mở miệng.

— Lynda nói ba Alex nhất định sẽ tìm cho chúng con một mẹ khác.

Hiện tại anh nhận ra, có vẻ im lặng là Knight, nói nhiều là Tyre.

— Lynda là ai?

— Bà ngoại nuôi.

Knight mở miệng.

— Ở cạnh nhà chúng con.

Tyre nhăn mũi bổ sung.

— Bà rất khủng bố, mỗi ngày đều xịt rất nhiều rất nhiều nước hoa, Lý Tư nói cách xa 10m cũng nghe được mùi nước hoa khủng bố của bà, ngay cả ruồi bọ cũng không dám tới gần bà, bởi vì gần quá sẽ té xỉu hết.

Lý Tư? Chính là quản gia của nhà Alex.

— Khủng bố thế sao? Vậy các con phải tránh xa một chút.

Anh cười nói, tầm mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lại ngoài ý muốn thấy một gương mặt quen thuộc.

— Ninh Ninh?

Cô bước vào taxi, anh sửng sốt, quay đầu nhìn lại, xe sớm đã đi xa, một cảm giác xúc động làm cho anh muốn gọi lái xe quay đầu đuổi theo kia chiếc xe, lại bởi vì suy nghĩ khác trong đầu mà từ bỏ.

— Không có khả năng? Âu Dương Ninh Ninh làm sao có thể xuất hiện ở nước Mỹ?

— Chắc là..... Là nhìn lầm rồi.

Tuy rằng như thế, anh vẫn là lấy điện thoại di động ra nhưng giờ phút này trên màn hình vẫn như cũ không có cuộc gọi hay tin nhắn. Quả nhiên là nhìn lầm rồi.....

— Hawke?

— Sao?

— Anh đang đợi điện thoại?

Hawke ngẩng đầu, thấy Alex ở đối diện ăn trứng chiên, nhú mày nhìn anh.

— Từ này đến giờ anh đã nhìn điện thoại đến năm lần.

— Có sao?

Alex nhú mày. Hawke nhếch khóe miệng

— Anh nói đúng, tôi đang chờ điện thoại.

Chết tiệt, anh rốt cuộc đang làm gì? Anh thực không hiểu là chuyện gì đang xảy ra!

— Anh có biết, có đôi khi, anh không nhất định phải chờ, anh có thể gọi cho người đó.

Alex uống một ngụm cà phê, mở miệng nhắc nhở anh.

— Tôi không có số điện thoại của cô ấy.

Anh bắt đầu dĩ kéo kéo khóe miệng.

— Cô ấy?

Alex cảm thấy hứng thú dừng ăn bữa sáng, tuy rằng Hawke bên cạnh luôn có phụ nữ, nhưng anh lại hiểu được em trai này chưa có quan tâm ai. Lần này lại... Lần đầu tiên thấy Hawke đang đợi điện thoại của con gái.

— Anh gặp ở đâu?

— Đài Loan.

Nhìn Hawke có vẻ nôn nóng, Alex chỉ cảm thấy buồn cười.

— Đài Loan? Khẩu ca cũng quen sao?

— Ừ!

Hawke tầm mắt lại nhìn vào màn hình di động, có chút thất thần nói.

— Cô ấy ở trên lầu tiệm café của Khẩu ca.

— Anh nên đi hỏi đi!

— Hỏi ai?

— Khẩu ca.

Alex cười cười.

— Cô gái kia không phải ở trên lầu tiệm café sao? Khẩu ca có lẽ biết điện thoại của cô.

Hawke sững sốt, đáng chết, anh sao không nghĩ tới, Khẩu ca đương nhiên biết, cho dù anh không biết, cũng nên hiểu được gọi hỏi Bạch Vân. Hỏi Bạch Vân Bạch Vân nhất định biết. Tiếp theo một giây, anh nhảy dựng lên, không chút suy nghĩ chạy đi tìm Khẩu ca. Điện thoại trên bàn lại vang lên. Bởi vì quá mức ngạc nhiên, anh ngược lại trong lúc nhất thời không thể phản ứng, chính là trừng mắt nhìn nó.

— Hawke?

Alex nhìn không được, mở miệng gọi anh. Hawke liếc mắt nhìn anh, cầm di động, ấn nút trò chuyện.

— Alo?

Đối phương im lặng. Không biết vì sao, anh tim đập nhanh hơn, thốt ra.

— Ninh Ninh?

Đối phương vẫn là im lặng, anh một trận khẩn trương, rồi mới mới nghe được cô lên tiếng.

— Ừm.

Nghe được tiếng của cô, anh nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt tuần tú thượng không tự giác hiện lên mỉm cười.

— Đã lâu không gặp, cô khỏe không?

— Rất tốt!

Cô nghe qua có chút lạnh lùng, anh lại tuyệt không để ý, chính là ngây ngô cười.

— Bên đó mấy giờ rồi, sao cô còn chưa ngủ?

— Tôi vừa rời giường.

Cô ngập ngừng một chút, rồi mới nói.

— Nơi tôi ở hiện tại là 9h30 sáng.

— 9h30 sáng?

Rất ít khi cô gái này ăn ngủ bình thường, anh nghe vậy sửng sốt.

— Sao dậy sớm như vậy? Có chuyện gì sao? Cô không khỏe à?

— Tôi không sao? Chuyện là Bạch Vân...

— Sao?

Anh ngẩn ngơ, đột nhiên có người gõ cái bàn, anh quay đầu, thấy Alex tới chỉ chỉ vào một hướng, anh thuận theo hướng Alex chỉ, chỉ nhìn thấy cái đồng hồ. Trên mặt đồng hồ, kim giờ cùng kim phút chỉ vào số 9 và 6, anh trừng mắt nhìn, phone truyền đến tiếng Ninh Ninh.

— Anh có rảnh không? Tôi cần anh giúp!

9h30 sáng? Anh nơi này cũng là 9h30 sáng. Cô đang ở đây. Cô đang ở Mỹ. Anh trừng lớn mắt, chậm nửa nhịp phản ứng lại đây, mở miệng.

— Cô đang ở đâu?

— Phòng 307, Khách sạn Star.

Nghe được tên khách sạn, anh lại là sửng sốt, cầm lấy kính mát, vội vàng hướng gara chạy tới, vội vàng nói.

— Cô đừng đi đâu, ở đó tôi đến ngay!

{thiendi18.wordpress }

Một chiếc Lamborghini màu vàng xé gió lao đến cửa khách sạn, tiếng thắng xe khiến mọi người kinh hoàng. Thế nhưng xe đến đúng ngay cửa khách sạn, một tắc không kém. Nhân viên khách sạn theo thói quen liền lập tức bước ra đón, điều khiển nhân xuống xe, hé ra gương mặt tuần tú cùng với xe thể thao càng khiến người tôi chú ý. Nhưng anh chàng tóc vàng lại không thèm đếm xỉa đến người xung quanh đang nhìn, anh đem cái chìa khóa đến phía nhân viên khách sạn rồi liền vào cửa, xuyên qua đại sảnh hướng thang máy mà đi. Vào thang máy, đến lầu ba, anh vừa ra thang máy liền quẹo phải, quen thuộc tìm được phòng muốn tìm, đứng ở cửa, anh lại khẩn trương. Hít sâu một hơi, anh nhìn số đuôi của phòng, bất giác lẩm bẩm nói.

— Lucky 7!

Nhếch khóe miệng, anh mỉm cười, ở trên cửa gõ hai lần, anh nghe được trong phòng truyền đến tiếng bước chân, rồi cửa mở. Cô gái đứng trước cửa, gương mặt trái xoan theo trí nhớ của anh vẫn nhợt nhạt, mềm mại tóc đen dừng trên vai của cô. Nhưng thật ra rất chỉnh tề, không giống lúc trước bù xù bộ dáng. Quần short, áo thun T-shirt, khiến dáng người cô bật ra không bỏ sót, đặc biệt là đôi chân thon dài. Cô đi chân trần, màu phấn hồng hòa vào cùng màu xám của thảm trông thật mềm mại.

— Hi.

Cô nói. Anh ngẩng đầu, tầm mắt từ ngón chân trở lại gương mặt cô, không tự giác lộ ra vẻ tươi cười trả lời.

— Hi!

Cô xoay người, hướng vào trong phòng.

— Vào đi, đóng cửa lại, tôi có việc muốn hỏi anh.

Anh đi theo cô vào phòng, phòng ngập tràn màu nắng do cô không kéo rèm cửa. Cầm ly nước trước mặt anh, cô hỏi.

— Uống không?

Anh lắc đầu, cô thu hồi tôiy, chính mình uống ly nước kia. Ánh mặt trời xuyên thấu ly thủy tinh, bên môi cô lấp lánh, làm cho làm môi của cô động lòng người, dụ dỗ người khác âu yếm.

— Nhìn cái gì?

Chú ý anh đang nhìn mình chăm chăm, cô đôi mi thanh tú nhú lại.

— Nhìn cô gái xinh đẹp.

Miệng anh khe cong lên, không biết có phải anh nhìn lầm không, cô cũng có chút khấn trương. Anh hy vọng cô là thế, như vậy mới không phát hiện vẻ ngốc ngếch của anh.

— Nhàm chán.

Trên mặt anh nụ cười dần nở ra, hiện tại anh biết được cô cũng có chút khấn trương, anh ngược lại thoải mái, tiến đến bên người cô nói.

— Tôi nghĩ cô còn ở Đài Loan, thế nào mà rảnh rỗi đến Los Angeles? Đến từ lúc nào?

— Tôi không phải đến chơi.

Ninh Ninh thấy anh tới gần, tim đập nhanh hơn, cô không được tự nhiên hướng tới cửa sổ trên tôiy giữ di động.

— Sau khi các anh đi rồi, Bạch Vân cùng Khấu ca không liên lạc được, chị ấy muốn đến đây xem mọi chuyện là như thế nào. Nhưng tiếng Anh của chị ấy không tốt. Dù sao tôi cũng đang nghỉ phép nên cùng chị ấy đến đây.

— Bạch Vân đâu?

Tiếng anh ở gần ở bên tôii, cô hoảng sợ, phát hiện anh thế nào lại theo đến đây, chỉ kém không dán lên lưng. Cô biết chính mình bên tôii nóng lên, cô hy vọng nó không đỏ ửng lên.

— Chị ấy đến nhà anh rồi.

Cô trấn định tâm thần, xoay người lại hướng bên kia đi đến.

— Nhà của tôi?

— Hawke từng sống.

— Đúng, nhà của anh- Bart trang viên.

Anh đi đến bên cô, hơi thở ấm áp phả vào sau gáy mẫn cảm của cô. Ninh Ninh hơi hơi co rụt lại, đi đến trước phòng tắm.

— Chị ấy đi tìm Khấu ca, không vào được nên mỗi ngày đều ngồi trước cửa chờ.

— Cô đang nói giỡn sao?

— Không có.

Đứng ở trước gương, cô nhìn anh khoanh tôiy tựa trước cửa, bạc môi khẽ nhếch, dáng vẻ thư thái, không biết vì sao, kia làm cho cô càng thêm bức mình. Nhìn gương mặt tuần tú của anh trong gương lạnh lùng nói.

— Chị ấy như thế đã mấy ngày. Nhà các người kiên quyết không cho cô ấy vào cửa. Tôi không muốn làm cho Bạch Vân thất vọng, cho nên không nói trước tôi có thể liên lạc với anh. Tôi muốn xác định trước xem anh có giúp đỡ được không?

Anh thu hồi tươi cười, trầm mặc nhìn cô hai giây, rồi lấy di động ra, xoay người đi trở về trong phòng.

Tầm mắt khuất hẳn bóng anh, cô thả lỏng người, cúi đầu rửa sạch tóc vương trên lượt nhưng bên tai lại nghe tiếng nói của anh truyền đến, mây bất giác lại nhướng lên. Cho dù cô đã đến nước Mỹ mấy ngày, cô vẫn không biết rõ ràng chính mình vì sao từ xa xôi lặn lội đến đây. Nhưng ở vừa mới mở cửa, một loại tình cảm lại nảy sinh, cô không biết vì sao lại thấy khẩn trương. Là vì anh sao? Chẳng lẽ cô thật sự háo sắc đến trình độ này?

Nhưng khi mở cửa, cô lại nhìn thấy anh, vẫn là không khỏi ngừng lại hô hấp. Người đàn ông này rất tuấn tú, thật sự rất tuấn tú, cô còn tưởng rằng là mình tự điểm tô cho anh, nhưng hiển nhiên không phải. Nhìn anh chăm chú, cô cố ý tìm kiếm khuyết điểm của anh nhưng ngay cả yết hầu của anh... Chết tiệt, cũng gọi cảm.

— Cô nhất định là điên rồi.

Ngăn chặn lấy mình chạy đến ôm hôn cổ anh, cô vội vàng xoay người đi lấy nước uống, không nhớ được chính mình vừa nói với anh chuyện gì, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

— Vớ vẩn, cha điên rồi sao?

Tiếng Hawke truyền đến, cô chấn động, phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy một cô gái trong kính gương mặt đỏ ửng.

— Ông trời —

Cô thẫn mắng một tiếng, quần bách mở vòi nước hắt nước liên tục vào mặt, chợt nghe tiếng bước chân anh đến gần.

— Xin lỗi, tôi chỉ ở Las Vegas, ngày hôm qua trở về còn có việc, còn chưa nhìn thấy Khấu ca, tôi không biết mọi chuyện lại đến như vậy.

Cô nâng lên mặt, trộm liếc mắt nhìn mình, xác định sắc mặt không hề hồng nhuận, mới thẳng lưng đứng dậy.

— Chuyện cuối cùng ra sao?

Hawke đi lên trước, trên mặt có bất đắc dĩ cười.

— Alex nói Khấu ca bị giam lỏng, cha sợ anh lại chạy đi, giữ hộ chiếu của anh, còn phái hai vệ sĩ cả ngày theo anh. Khấu ca hôm qua mới mượn di động Alex gọi về Đài Loan, lại bởi vì tìm không thấy Bạch Vân, kết quả đem điện thoại của anh đập xuống đất.

Anh làm cái gì lại dựa vào đây? Ninh Ninh cắn môi dưới, bả vai lại cứng ngắc đứng lên, cô xoay người, còn muốn chạy nhưng anh cũng đã đứng ở phía sau. Cô vội lấy khăn mặt, không được tự nhiên lui về sau, cố tình để anh lại tiến thêm một bước, cơ hồ sát đến người cô. Không cho anh phát hiện sự khẩn trương của mình, cô ngẩng đầu hỏi.

— Alex là ai?

— Anh ba của tôi.

Miệng anh mỉm cười, đưa tay chạm vào gương mặt còn ướt nước của cô.

— Cho nên Khấu ca thật sự đang ở Bart trang viên.

— Đúng!

Anh phát hiện mình rất thích cái vẻ ngượng ngùng đỏ ửng cả tai của cô. Trừ bỏ gương mặt ẩm ướt anh chưa chạm gì đến người cô, lại dựa vào càng gần, mũi lại nghe thấy mùi hương mà mỗi đêm trong mơ anh

đều ngửi thấy. Trên người cô không có mùi mỹ phẩm chỉ có mùi xà phòng tươi mát cùng dầu gội mùi hoa hồng. Rất thơm!

Ninh Ninh phát hiện chính mình sự khó thở, anh ở mặt cô đùa giỡn những sợi tóc, khiến mặt cô đỏ ửng lên, tim đập lại nhanh hơn chút. Chịu không nổi sự đụng chạm của anh, cô lấy khăn mặt ngăn cách tay anh, tự trấn an nói.

— Anh có thể liên lạc với Khấu ca sao?

Biết cô đẩy tay anh ra, anh lại đem tay đặt hai bên bàn, đem cả người cô bỏ vào vòng vây của anh, rồi mới hé ra khuôn mặt tuần tú, tiến gần đến. Cô có thể thấy anh chạm đến chiếc mũi của cô, gần đến nỗi ô có thể cảm nhận được hơi thở nam tính của anh.

— Đương nhiên.

Anh nói, giọng nói ám ách. Cô nhận ra trong mắt anh lửa nóng ngùn ngụt làm cho hai chân cô như muốn nhũn ra. Cuối cùng một tia lý trí làm cho cô rút cuộc cũng khôi phục lòng tự trọng, cô hoảng loạn đẩy ra anh.

— Tốt lắm, tôi đi nói với Bạch Vân.

Nhìn cô gái chạy trốn chết, Hawke trên mặt nở nụ cười, theo đi ra ngoài. Trong phòng, Âu Dương Ninh Ninh nắm chặt di động đứng ở bên giường nói điện thoại, Hawke ngồi xuống salon, một tay chống cằm, hứng thú nhìn cô. Ninh Ninh trừng mắt liếc anh một cái, xoay người sang chỗ khác, rất nhanh nói xong mọi chuyện. Vừa nhấn nút tắt điện thoại, vừa quay đầu lại, thấy anh vẫn nhìn cô, trên mặt nở nụ cười đáng ghét.

— Thế nào?

— Bạch Vân nói cô lập tức trở về.

— Chúng ta phải ở đây chờ sao?

Anh nhú mồm.

— Đúng!

Rõ ràng anh vẫn ngồi ở trên salon, cô lại nhịn không được lại lùi về phía sau. Anh bên môi ý cười sâu sắc, hai tay đan lại.

— Cứ ngồi chờ thế sao?

Cô nhịn không được mặt đỏ, hí mắt trừng anh.

— Anh thích có thể đứng!

— Ý tôi là, trong thời gian chờ Bạch Vân về, có lẽ...

— Tôi không nghĩ vậy.

— Tôi chỉ muốn mời cô xuống ăn sáng.

Anh buồn cười nhú mồm.

— Tôi ăn rồi.

Cô quần bách bổ sung một câu.

— Tôi không muốn xuống lầu lần nữa.

— Tôi còn chưa kịp ăn đã phải chạy xuống.

Anh mỉm cười, có ý trách móc nhìn cô, cầm lấy điện thoại.

— Để tôi bảo người đem lên.

— Tùy anh!

Mặt cô càng đỏ, đặt mông ngồi vào trên giường, bực hình nói

— Đừng nói tôi không cảnh cáo anh. Món ăn ở đây rất khó ăn.

Anh cười gọi điện thoại sai người đem cơm lên. Sau đó lại nhìn cô.

— Lưu Manh đâu?

— Ở Đài Loan.

— Nó có khỏe không?

— Tốt lắm.

— Tôi nhớ nó. Ninh Ninh?

— Chuyện gì?

— Cô nói đúng. Thức ăn ở đây thật không ngon.

Cô cuối cùng rời mắt khỏi tờ báo, liếc mắt nhìn anh rồi lại rất nhanh cúi đầu lật xem báo. Phản ứng của cô làm cho tâm tình anh càng thêm khoái trá, bỏ dở bữa ăn sáng khó ăn kia, anh đứng dậy đi lấy nước uống. Đương nhiên không quên nhìn lên ô nàg đang giả vờ chăm chú đọc báo trên giường, anh làm bộ không chú ý tới sau khi uống nước xong, cũng lên giường ngồi.

— Hôm nay có tin gì?

— Bình thường. Toàn là nhảm nhí, nhảm nhí!

Cô xích người tránh xa cơ thể nóng của anh, lật xem một tờ khác.

— Mặt đẹp sao?

Đáng chết, anh lại dựa vào lại đây! Cô đánh chết cũng không ngẩng đầu, chính là dựng thẳng tờ báo ngăn trở anh.

— Ninh Ninh?

— Làm sao?

— Tôi nhớ em!

Tờ báo bị dẹp xuống, Âu Dương Ninh Ninh cứng họng trừng anh, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng ửng hồng. Anh thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, ầm tờ báo vút trên mặt đất. Cả người chồm lên, một tay nắm ngang thắt lưng của cô, định ở trên giường, không cho cô có cơ hội bỏ chạy.

— Em vừa mới đến lại muốn trốn tôi.

Tim đập liên tục không ngừng, Ninh Ninh vẽ mặt đỏ bừng, tay chặn lấu ngực anh. Một lúc lâu mới thốt ra một câu.

— Tôi không có!

— Không biết vì sao...

Anh cúi người dựa vào càng gần, đôi mắt xanh lam sâu thẳm như đại dương, khàn khàn mở miệng.

— Tôi mỗi ngày đều mơ thấy em.

— Cái gì..... Cái gì?

Tim cô đập thành thịch, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, đáy mắt hiện ra sự bối rối, không biết nên làm gì.

— Thật không biết xảy ra chuyện gì đúng không?

Anh đến gần môi cô thì thào.

— Sao?

Cô nheo lại mắt, hơi hơi ngẩng đầu, hít vào hơi thở của anh, mặc cho anh cọ xát môi của cô.

__ Ninh Ninh?

Anh ở bên môi cô mở miệng.

__ Sao?

Cô chỉ có thể phát ra âm thanh mỏng manh

__ Em muốn tôi hôn em sao?

Chưa kịp nghe đáp án của cô, phía sau chợt truyền đến tiếng ho nhẹ.

__ Khụ khụ!

Đáng chết! Nhìn Ninh Ninh nháy mắt hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng đỏ lên, anh thầm mắng một tiếng, không cần nghĩ cũng biết lại bị phá đám. Anh quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Vân liền mỉm cười rạng rỡ.

__ Hi!

Bạch Vân đứng ở cửa, kinh ngạc mở miệng.

Hawke?

__ Đã lâu không...

Anh còn chưa nói hết câu đã bị Ninh Ninh đá xuống giường nhưng anh vẫn cố duy trì dáng vẻ tuấn tú, ngồi dưới đất, cười cười nói ra chữ cuối cùng.

__ Gặp!

Bạch Vân liền nhin cười, đem túi xách để trên bàn, trả lời.

__ Hi, đã lâu không gặp.

Tức chết, nếu cô về trễ ba phút nữa, anh đã hoàn thành được việc tốt rồi. Hawke cười khổ, nhận mệnh đứng lên, ít nhất anh vừa mới xác nhận một việc. Đó là chỉ sợ anh không thể tiếp tục xem cô gái này là bạn bình thường, đặc biệt cô gái này còn dám đá anh xuống giường!

8. Chương 8

Nhạc jazz mềm mại quanh quẩn khắp khán phòng. Một cô ca sĩ người da đen đứng ở dàn nhạc cất tiếng hát làm say mê long người. Trong đại sảnh, nam nữ kết đôi, hòa mình vào điệu nhạc tựa như lạc vào giấc mơ êm ái.

__ Tiểu thư, anh có thể mời em điệu nhảy này không?

Vừa mới đưa Bạch Vân đi tìm Khấu ca, vừa đến khán phòng, Hawke đã bước đến trước mặt Ninh Ninh vươn tay. Trong nháy mắt, cảnh tượng này xem ra cực kỳ giống trong truyện cổ tích cô bé Lọ Lem. Hoàng cung, hoàng tử, những ánh mắt ghen tị dõi theo, chỉ tiếc là Ninh Ninh không có bà tiên Rella giúp đỡ cùng mẹ kế, chị gái ác độc.

Ninh Ninh mở to mắt chớp chớp nhìn Hawke vài cái, cuối cùng vươn tay ra nắm lấy tay anh.

__ Cảm ơn!

Anh ôm cô vào trong lòng, ở cô bên tai nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

__ Cảm ơn cái gì?

__ Cảm ơn em đã không để anh mất mặt.

Anh nói, giọng nói mang giọng cười, bàn tay chạm vào eo lưng cô.

__ Tôi chỉ là thích nhạc Jazz thôi.

Cô thì thào nói.

— Nghe rất thoải mái, đúng không?

— Ừm!

Cô nhẹ giọng đồng ý, tầm mắt hướng đến yết hầu của anh, rồi mới phát hiện mình như thế thật háo sảo liền nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

— Thật sự rất thoải mái!

Anh hơi cúi đầu, tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói.

— Rất lãng mạn.

Hai tai cô nháy mắt liên phiếm hồng, mẫn cảm khiến nó hơi rụt lại, ngắc đầu liếc anh một cái.

— Đừng có được voi đòi tiên.

— Ok! Nhưng em rất đẹp. Anh không nhìn được.

Anh ở trên trán cô nhẹ nhàng

— Rất muốn em thuộc về anh.

— Nói hươu nói vượn.

Cô hừ một tiếng. Anh cười khê, không cãi lại cô chỉ ôm lấy cô, dìu cô theo điệu nhạc. Tiếng hát trầm thấp lan trong không khí, giống như làn hơi thổi miên khiến cho người ta say mê. Anh dịu dàng ôm cô, bất giác, Ninh Ninh tựa đầu gối lên trên vai anh, nghe tiếng nhạc êm dịu bên tai, theo nhịp của anh mà lắc lư. Anh trên người thoảng mùi nước hoa, ngửi thấy thật thoải mái. Nhắm mắt lại, cô khẽ thở dài, cả người trầm tĩnh lại. Khi âm nhạc đã dứt, cô cơ hồ có chút tiếc nuối không muốn dừng lại, hi vọng điệu nhạc kia có thể kéo dài mãi mãi. Hawke không buông cô ra chỉ mở miệng khê nhắc cô.

— Nhạc ngừng rồi!

— Ừm!

Cô lên tiếng trả lời, rồi mới mở mắt ra. Anh cúi đầu nhìn cô, tìm cô nhanh chóng nhảy tung bừng, anh rời khỏi thất lưng của cô, dịu dàng vén tóc cô ra phía sau.

— Hawke bảo bối!

Một câu gọi nũng nịu cất lên đánh tan giây phút đẹp đẽ ấy. Ninh Ninh quay đầu lại thấy một cô gái mặc bộ lễ phục màu đen, chân mang giày cao gót, tiến đến bên Hawke, ôm lấy anh. Hôn lên môi anh một cái.

— Đã lâu không gặp, cậu về Los Angeles khi nào thế? Sao không cho ta biết?

Hawke nhếch môi có chút bất đắc dĩ cười.

— Hi, Sheila.

Ninh Ninh trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang hôn môi anh, trong nháy mắt, một cổ ghen tuông dâng lên. Cô biết chính mình không nên có loại cảm giác này nhưng vẫn không nhịn được. Muốn rút tay khỏi tay anh thì lại bị Hawke gắt gao cầm lấy không chịu buông tay.

— Cô gái này là?

Cô gái xinh đẹp ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Ninh Ninh, cảm thấy hứng thú nhú mào.

— Âu Dương Ninh Ninh, bạn gái đi cùng tôi.

Hawke mỉm cười, thay hai người giới thiệu.

— Sheila · Sander.

Cô gái xinh đẹp với đôi mắt màu xanh dương đưa tay vẫy vẫy, ngọt ngào cười.

— Hi, cô gái ngọt ngào!

— Hi!

Ninh Ninh lạnh lùng chào đáp, thử muốn rút tay nhưng Hawke vẫn là không chịu buông tay. Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, mở miệng nói.

— Thật xin lỗi, ta muốn vào nhà vệ sinh một lát.

Anh nhìn cô, trầm mặc hai giây rồi mới mỉm cười, cúi người ở cô bên tai thấp giọng nói.

— Chúng ta nên nói chuyện một lát.

— Tôi không thích.

Cô mỉm cười, đè thấp âm lượng.

— Anh từng nghĩ muốn em trở thành bạn anh.

Anh dịu dàng nói

— Em biết không, em cũng chỉ là bạn anh.

— Vậy thì hiện tại anh đang làm cái gì thế hả?

Bây giờ anh lại phát hiện ý tưởng này không thể thực hiện được. Anh đã từng cố gắng nhưng em lại xuất hiện trước mặt anh. Bàn tay anh vuốt nhẹ sống lưng cô.

— Em biết không, chúng ta hiện tại không thể là bạn bè bình thường.

— Tôi chỉ là cùng Bạch Vân đến đây tìm Khấu ca!

Nhìn tới ánh mắt tò mò của Sheila, Ninh Ninh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

— Anh đừng nên nói chuyện này ở đây chứ!

— Anh nói rồi. Anh muốn cùng em nói chuyện nhưng em lại muốn cãi nhau với anh.

— Tôi không có.

Cô cắn môi, tức giận. Anh cười khê ra tiếng, dán tai cô bên tai nói.

— Anh nghĩ chúng ta nên hẹn hò thử xem!

Cô đỏ mặt.

— Tôi không nghĩ đến chuyện này!

— Vậy thì em bắt đầu suy nghĩ đi!

Anh tiếp tục cùng cô kề tai nói nhỏ, nhẹ giọng nói.

— Em không nên ghen. Sheila là bạn của mẹ anh. Cô ấy năm nay đã bốn mươi mấy tuổi rồi.

— Tôi không có.

Cô nhanh chóng đổi lòng phủ nhận, lại nhin không được nhìn về phía Sheila. Anh nhẹ giọng cười nhẹ.

— Anh biết em đang suy nghĩ gì. Cô ấy trông rất trẻ đúng không? Đây là nhờ vào kỹ thuật thẩm mỹ ngày nay.

— Tôi đã nói tôi không có mà!

Cô rớt cuộc ngượng cười, không thể không chú ý đến hành vi quái dị của anh. Anh rớt cuộc đang làm cái gì? Trước mặt mọi người đem cô đùa giỡn sao? Đáng giận!

— Là kẻ lừa đảo thôi!

Anh ý cười càng sâu. Có chút then quá thành giận, Ninh Ninh rút mạnh tay lại, xấu hổ nói.

— Buông!

— Đồng ý với anh, em sẽ suy nghĩ về chuyện này!

— Anh điên rồi.

— Có lẽ.

Nụ cười anh có chút vô sỉ.

— Con người vốn điên cuồng như thế. Em có biết, anh lúc này đang rất muốn hôn em không?

Cái tên này từ khi nào lại háo sắc như thế? Hay là bản tính anh vốn vậy? Ninh Ninh trừng mắt liếc anh, trên mặt anh hiện ra nụ cười mê người. Ánh mắt sâu hút, cổ họng căng thẳng, tim đập lại tự động nhanh hơn, không dám nhìn lại gương mặt khiến người khác mất hồn của anh, cô dời tầm mắt, thấp giọng nhượng bộ.

— Ok. Tôi sẽ suy nghĩ. Anh bây giờ có thể buông tay rồi!

— Đương nhiên.

Anh nháy mắt, mỉm cười, buông ta. Ninh Ninh nhẹ nhàng thở ra, mới vừa xoay người, anh trong nháy mắt chụp lấy tay cô kéo lại. Ở trước mặt mọi người...hôn cô. Ninh Ninh trừng lớn mắt, không thể khống chế mặt mình nhanh chóng đỏ bừng, anh nâng lấy cằm của cô, mỉm cười.

— Bảo bối, anh sẽ nhớ em đấy! Đi nhanh về nhanh được không?

Cô vừa thẹn vừa giận nhưng mọi người bên cạnh đều đang nhìn, cô đành phải nhịn cảm giác tức giận chỉ muốn đá anh một cái, vội vàng xoay người rời đi.

— Rất có cá tính nha!

Sheila uống một ngụm sâm banh, nhú mồm cười nói.

— Kém dì một chút.

Anh ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng.

— Phải không dì Sheila?

— Đứa nhóc này, đã bảo đừng gọi ta là dì mà.

Sheila oán giận hai câu, lại nhịn không được hỏi thăm anh

— Cô gái Phương Đông kia sao lại đến đây? Diện mạo cùng cá tính rất hợp với chủ đề của Khiết Tây lần này.

— Cô ấy đối với việc làm người mẫu không có hứng thú đâu.

Hawke cầm một ly sâm banh từ khay rượu của phục vụ bên cạnh, mở miệng đánh gãy lời của cô.

— Đây, ta đâu có hỏi người!

Sheila nháy mắt, cười duyên nói.

— Vẫn là Casa Lina có hứng thú hơn.

Anh vừa nghe, rượu thiếu chút phun ra khỏi miệng, không khỏi nhú mồm nhìn cô nói.

— Đừng có giỡn.

— Sheila ngọt ngào cười.

— Vậy người quản việc tìm người mẫu của ta làm gì. Ta dựa vào cái này để kiếm cơm nha! Ta không bức người, người cũng đừng làm vỡ chén cơm của ta.

— Không được!

Anh hét lên phản đối.

— Vì sao?

Làn môi đỏ mọng của Sheila khẽ nhếch.

— Cô ấy không cao.

Anh sắc mặt có chút khó coi nói.

— Khiết Tấy lần này cần tìm một cô gái Phương Đông nhỏ nhắn. Vốn không cần một siêu mẫu. Cô ấy xem chừng là 1m 62. Đủ điều kiện rồi.

Anh sắc mặt càng thêm khó coi.

— Tính tình cô ấy rất xấu.

— Ta có thể ứng phó.

Sheila nháy mắt mấy cái, ý có ám chỉ nhìn anh cười cười.

— Casa Lina năm đó tính tình cũng không tốt!

Cô vừa nói vừa uống sâm banh còn thừa lại, đem ly không đặt về trên khay nhìn về phía Ninh Ninh đang đi đến.. Hawke nheo mày, vội vàng giữ chặt cô, lạnh giọng cảnh cáo nói.

— Sheila, đừng trêu chọc cô.

— Thằng nhóc này, người làm gì dữ vậy?

Sheila khẽ vuốt ngực, lui từng bước, dịu dàng nói.

— Việc này còn phải xem ý của cô ấy. Nếu cô ấy không muốn ta sẽ không ép.

Đúng! Bà cô già này không bao giờ ép buộc, chỉ là dụ dỗ. Hawke nhếch môi trềng mắt nhìn Sheila. Chỉ cần lọt vào mắt cô rồi, cô nhất định không buông tay. Anh biết Ninh Ninh sẽ không đồng ý, cô từng nói cô không thích giống như động vật ở sở thú cho người ta nhìn ngắm. Nhưng anh cũng biết dì Sheila này rất nhiều gian kế, lời nói ngọt ngào. Không được! Phương pháp tốt nhất là không cho cô ấy gặp Ninh Ninh. Suy nghĩ nhanh chóng lập ra, anh vội buông lỏng tay, mỉm cười.

— Thật xin lỗi. Hôm nay cô ấy là khách của tôi. Hi vọng dì gác chuyện này sang ngày mai?

Sheila nhếch môi.

— Ta ngày mai làm sao liên lạc với cô ấy?

— Cô ở phòng 307 khách sạn Star

— Cảm ơn!

Sheila quẹo rũ cười, xoay người đến chào hỏi người khác. Hawke cũng cùng các thương nhân khác nói chuyện thương trường. Mắt vẫn không ngừng nhìn Sheila. Quả nhiên một lát sau, Sheila nhìn anh tươi cười. Miệng anh bắt giác cong lên, biết chắc chắn cô đang đi hỏi về phòng của Ninh Ninh có thật sự đúng.

Năm phút đồng hồ sau, anh đi vào cửa gần nhất, đi dọc theo hành lang tìm Ninh Ninh. Anh muốn đưa cô đến chỗ khác, tốt nhất là tránh xa bà dì xảo huyệt kia. Ai ngờ cửa vừa mở ra, trong phòng lại truyền đến tiếng la, một đôi trai không bận áo, gái áo rút đến nửa thiếu chút từ trên sofa ngã xuống.

— Xin lỗi!

Anh nhếch khóe môi, muốn đi ra ngoài lại nhìn thấy sau tấm rèm cửa lộ ra một đôi giày cao gót màu vàng nhạt. Anh sửng sốt, dừng động tác, trong nháy mắt liền như phát hiện được điều gì thong thả đi đến trước một cái bàn. Nhìn đôi nam nữ đang hết hồn hết vía, cầm điện thoại lên, cười cười.

— Tôi chỉ muốn gọi điện thoại, mời tiếp tục!

Đôi nam nữ trên sofa trợn tròn mắt rồi mới dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, vể mặt đỏ bừng nhanh chóng chạy đi ra ngoài. Nghe được tiếng đóng cửa, chủ nhân của đôi giày màu vàng nhạt thở nhẹ ra. Đột nhiên rèm cửa liền bị người kéo ra. Cô hoảng sợ, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hawke nheo mày nhìn cô.

— Anh không biết em còn có sở thích nhìn người khác mùi mẫn.

— Anh không biết em còn có sở thích nhìn người khác mùi mẫn.

Ấu Dương Ninh Ninh mặt đỏ lên, trừng anh nói.

— Tôi tìm không thấy phòng nghỉ, cô phục vụ kia nói ở đây cũng được. Tôi chỉ muốn ngồi lại trong phòng nghỉ ngơi một lát. Nào ngờ hai người kia, mới đến đã ôm lấy nhau, căn bản không chú ý đến sự có mặt của tôi.

— Em nghỉ ngơi ở sau rèm cửa sao?

Anh có chút nhú mày hỏi.

— Ở ban công.

Cô xấu hổ không dám nhìn anh, tiến lại ngồi bên sô pha, cởi đôi giày cao gót ra nói.

— Tôi đang ngắm cảnh ở phía ngoài thì hai người bọn họ đến. Tôi định đi ra nhưng không kịp. Anh theo cô ngồi xuống sô pha, cười khẽ ra tiếng.

— Cho nên em đành phải ở đây!

Cô lẩm bẩm một tiếng rồi cởi nốt chiếc giày cao gót còn lại. Đau đến toát mồ hôi lạnh.

— Làm sao vậy?

Anh ngồi xuống trước mặt cô lo lắng.

— Không có gì! Giày mới, mang không quen.

Cô nhịn đau cởi giày nhưng khéo mắt lại nhú lại một chút.

— Này, dừng! Để anh giúp em!

Anh cởi giày cô ra, liền thấy ngón chân cái của cô sưng đỏ lên, anh chau mày.

— Nổi mụn nước rồi!

— Đáng ghét!

Âm nhạc phía bên trong ngừng hẳn, truyền đến tiếng vỗ tay, tiếp theo là lời nói của Bart lão gia. Anh đứng dậy, ôm lấy cô, hướng theo phía hành lang cuối mà đi. Cô sưng sốt, nhìn anh nói.

— Này! Hôm nay sinh nhật cha anh đấy! Anh nên vào đó!

Anh nhếc khéo môi cười nhạt.

— Dù không có anh cũng không có chuyện gì xảy ra.

Rời hành lang lâu một, anh ôm cô vào thang máy lên lầu hai. Điều làm cho cô kinh ngạc không phải là thang máy đã lỗi thời mà là anh đang ôm cô vào phòng.

Chợt nhìn lên, cô giật mình nghĩ kia không có nóc nhà bởi vì cô đang nhìn được cả bầu trời đầy sao. Rồi sau đó cô cũng nhanh chóng nhận ra không phải không có nóc nhà, mà là nóc nhà được làm bằng kính trong suốt.

— Đây là đâu?

Cô vẫn nhìn trên nóc nhà trong suốt trên đầu, không thể dời tầm mắt.

— Phòng của anh!

Anh đặt cô lên giường rồi mới đến ngăn tủ lấy thuốc.

— Nó không bị vỡ chứ?

— Đây là thủy tinh đặc biệt. Thật ra trên đó còn một tầng. Nếu muốn xem có thể lên đó!

Cô nhìn lại, phát hiện anh chuẩn bị đem đôi giày của cô cho vào thùng rác.

— Ngày, giày tôi mới mua!

— Anh sẽ mua cho em đôi mới.

Anh bỏ qua kháng nghị của cô, nhanh chóng đem đôi giày cho vào thùng rác. Sau đó lấy bông gòn tẩm vào cồn, cẩn thận lau mụn nước trên chân cô.

— Thấy vẻ mặt chăm chú của anh, cô âm thầm thở dài, vô lực lẩm bẩm nói.

— Quên đi! Dù gì tôi mua giày cũng chỉ để ứng phó tối hôm nay.

Anh nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch, không nói thêm cái gì, cầm kim đến gần mụn nước của cô, Ninh Ninh thấy thế nhin không được co rụt lại. Hawke nhẹ nắm mắt cá chân của cô, dừng lại động tác, nhìn cô trấn an nói.

— Yên tâm, không đau đâu. Anh trước kia từng làm rồi.

— Vì sao?

Cô tò mò mở miệng.

— Tập đi catwall.

Cô sưng sốt, Hawke thừa dịp cô sưng sờ, dùng kim đã khử trùng châm vỡ mụn nước. Khi nước chảy ra hết, liền dùng oxy già sát trùng.

Nhìn anh xử lý mụn nước của cô một cách thành thực, Ninh Ninh có chút không ngờ đến, vẫn biết anh từng làm người mẫu nhưng lại không từng nghĩ đến việc anh cố chấp tập đi catwall đến nổi chân nổi mụn nước.

Kỳ thật lúc trước cô không hiểu rõ người đàn ông này. Giờ từng bước, từng bước hiểu anh. Lúc trước cô không thể hiểu vì sao mình lại chạy đến đây bởi vì không dám suy nghĩ quá sâu. Cũng bởi vì cô biết ngoại trừ ba mẹ sinh cô ra, cô chưa từng quan tâm đến một ai khác. Được rồi, cô thừa nhận, cô chính là háo sắc, cho nên mới vì người đàn ông đẹp dễ dàng ngồi trước mặt này mà từ xa xoi chạy đến đây. Đi cùng Bạch Vân tìm Khấu ca chỉ là cái cớ. Cô chính là không thể đối mặt với người đàn ông này chấp nhận mình đã say mê. Nhưng mà say mê vì cái gì? Khuôn mặt anh đúng là dễ khiến người khác say mê nhưng đâu phải trên thế giới này chỉ có anh đẹp trai.

Có lẽ nên như anh nói, chúng ta có thể thử hẹn hò. Dù sao cô cũng không có ghét anh, anh lại tỏ vẻ có ý với cô. Hai người chúng ta có hẹn hò cũng đâu có gì kì lạ.

Nói sau đi! Chuyện này không nghĩ cũng không chết ai. Là dục vọng cũng tốt, tò mò cũng thế. Thế giới này mỗi ngày đều có người lên giường, mỗi ngày đều có người phát sinh chuyện tình một đêm. Cho dù cô và anh ở cùng một chỗ, say mê một đêm thì cũng đâu có sao?

Sau đó bắt quá thì chia tay, chia tay thì cô Đài Loan, anh ở Mỹ, đến già cũng không có cơ hội gặp lại cho đỡ xấu hổ.

— Hawke?

Nhanh người nằm lên giường, cô lớn tiếng gọi anh.

— Sao?

Anh lấy một băng gạc thay cô băng bó vết thương.

— Tôi không thích cùng người khác có chung một người đàn ông.

Tim đập bình bịch bình bịch vang, cô nhìn thẳng anh, trấn định nói.

— Cho nên lúc chúng ta bên nhau, anh không được tìm đến người con gái khác.

Anh sưng sốt, dùng thay băng, ngẩng đầu nhìn cô.

— Đồng ý không?

Cô hơi hơi nhú mảy. Trong mắt anh tỏa ra ý cười, anh nhẹ giọng mở miệng.

— Đồng ý!

— Tôi hi vọng chúng ta phát triển tốt, nhưng nếu không có cảm giác muốn chia tay thì nên nói thẳng. Tôi không muốn mình trở thành tên ngốc. Ok?

— Ok!

Miệng anh gác khê nhếch, mỉm cười hứa hẹn.

— Tôi năm nay 27 tuổi, anh bao nhiêu?

— 30

— Ấy.

Chân cô gác lên đùi anh, tay anh vẫn nắm mắt cá chân của cô, ngón cái vuốt nhẹ lên chân cô. Một lần khi nóng chợt ập đến.

— Em còn muốn biết gì nữa không?

Đôi mắt xanh lam của anh dần chuyển sang màu xám, trên môi nở nụ cười bí ẩn.

— Tạm thời...

Đáng ghét! Người đàn ông này nhất định là cố ý, bắt cô toàn bộ đều chú ý đến nơi tay anh, làm sao còn có biện pháp suy nghĩ ra câu hỏi? Cắn môi dưới, mặt cô phỉếm hồng.

— Chưa nghĩ ra!

— Anh thì có!

Anh mỉm cười, áp cô lên giường, cuồng nhiệt hôn. Trên trời, ngôi sao tỏa sáng, dưới lầu phòng khiêu vũ lại lần nữa vang lên. Trên giường hai người đã không còn nghe thấy.

Anh ở nửa đêm bừng tỉnh, trợn mắt chợt thấy cô, anh có chút mê mang.

— Anh lại gặp ác mộng sao?

Nhú mảy, cô ngồi bên cạnh anh, lo lắng. Ngực vẫn đập phập phồng, anh nhìn cô rồi mới nằm lại trên giường, nhắm hai mắt lẩm bẩm nói.

— Xin lỗi!

Tay lau mồ hôi trên trán anh, Ninh Ninh nhin không được mở miệng

— Hawke?

Anh cầm tay cô, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

— Vết sẹo trên người anh là vì sao?

Anh trầm mặc trong chốc lát, mới liên lụy khóe miệng nói.

— Tai nạn. Khi còn trẻ, do bất cẩn.

Anh nói dối. Cô biết vết thương này nhất định có liên quan đến ác mộng của anh. Cô không biết vì sao mình lại muốn hỏi. Rõ ràng đã biết anh nói dối lại nhin không nổi mà mở miệng.

— Xấu lắm không?

Thấy cô không nói, anh mở mắt ra, nhìn cô tự giễu nói.

— Anh không chết đã là kì tích rồi!

Cô nằm hồi trên giường, đầu gối lên trên ngực anh, tay nhẹ nhàng vuốt vết sẹo của anh, mở miệng hỏi cái thắc mắc giấu trong lòng đã lâu

— Anh ở bệnh viện hết bao lâu?

— Nửa năm!

Trong lòng không hiểu sao có chút đau xót, Ninh Ninh thở dài, nhỏ giọng nói.

— Em rất mừng vì anh còn sống.

Hawke sững sốt, như là không nghĩ tới cô sẽ như thế nói. Một dòng cảm xúc dâng đầy trong lòng, trên trời hàng ngàn vì sao lấp lánh, anh có chút thất thần. Rất mừng vì anh còn sống sao? Anh cho tới bây giờ không thể nghĩ tới, cô cũng rất mừng khi anh sống.

Cổ họng một trận co rút nhanh, anh không biết nên nói cái gì, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn. Vòng tay ôm cô không tự chủ mà siết vào chặt hơn. Thấy anh im lặng, Ninh Ninh cũng không nói lời gì nữa, chính là nghe nhịp tim anh đập, rồi mới nhắm lại mắt, thử một lần nữa đi vào giấc ngủ.

Nhưng ba mươi phút đi qua, cô vẫn tỉnh, thở dài, cô mở mắt ra, buông tha cho vẻ giả vờ ngủ, mở miệng gọi anh.

— Hawke, anh đã ngủ chưa?

— Chưa!

Anh thanh âm khàn khàn mở miệng, trong đầu suy nghĩ vẫn hỗn loạn như cũ.

— Ngôi sao phía bên phải kia rất sáng nha!

— Jupiter.

— Là Mộc tinh?

— Ừ!

Anh nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt hào hứng của cô, liền hỏi.

— Em muốn nhìn không?

— Nhín cái gì?

Cô nhúc nhích, mái tóc dài xoa trên người anh. Trong đầu tuy rằng vẫn hỗn loạn, trong nháy mắt, anh lại hiểu được anh nguyện ý trao cô những gì cô muốn. Cho dù là muốn anh hái trăng trên trời, anh cũng sẽ có biện pháp làm được.

— Mộc tinh.

Anh ngồi dậy, mỉm cười, chỉ chỉ vào kính viễn vọng. Cô sững sốt.

— Xem tới được sao?

— Đương nhiên.

Anh đứng dậy xuống giường, đem bên giường kính viễn vọng đến rồi đến bên tường nhấn vào cái chốt. Hai lần thủy tinh trên trần nhẹ nhàng mở ra. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Ninh há tròn ra, anh mỉm cười rồi ngồi lại bên giường. Hawke ngồi trên giường, kéo cô ngồi phía trước anh rồi mới giúp cô điều chỉnh tiêu cự. Ninh Ninh đưa mắt nhìn vào ống kính, chỉ thấy đến một viên tinh cầu màu đất. Trên mặt cầu có vài vết lõm, cô không nghĩ tới sẽ nhìn rõ ràng như thế, không khỏi hét lên.

— Nhìn rất rõ nha!

Anh đưa tay choàng qua eo cô, đem cằm tựa vào trên vai cô, khẽ cười nói.

— Mộc Tinh lớn hơn trái đất 1000 lần, có 16 vệ tinh, trong đó 4 cái khá lớn, dùng kính viễn vọng bình thường cũng có thể xem được.

— Vệ tinh?

— Như mặt trăng đó.

— Ừm!

Cô nhin không được đỡ mặt.

— Thành tích môn này của em không khá cho lắm!

Miệng anh giác khê nhếch, không chọc cô thêm.

— Em nhìn xem. Trên nó có một khối màu đỏ sẫm, gọi là thẳm ban. Như là bão của trái đất vậy. Nó được phát hiện đến nay đã 300 trăm năm, so với diện tích Địa cầu lớn hơn đến hai lần.

— 300 năm sao?

— Ừ!

Anh tiếp tục giải thích.

— Bởi vì Mộc tinh là khối khí, mặt ngoài không có tròn trĩnh như trái đất, cho nên không thể tiêu hao năng lượng. Bởi vậy một khi phát sinh dòng khí xoay tròn sẽ kéo dài một thời gian không thể tiêu tan như gió ở trái đất. Cho nên tồn tại đến bây giờ, không biết khi nào mới ngừng.

— Vậy bên trong nó là gì?

— Bởi vì chưa có người lên đó nên không biết được. Các nhà khoa học nói có thể là chất lỏng hoặc dạng sánh.

— Sao anh biết nhiều như thế?

Anh đem mặt chôn vào hõm cổ cô, thở sâu rồi mới mới nói.

— Sau khi tai nạn xảy ra, anh không có gì làm, Khấu ca đã tặng anh. Cái đó anh ở bệnh viện giết thời gian rồi sau đó lại mua cái khác tốt hơn. Đến cuối cùng là cái này.

Ninh Ninh nhìn Mộc tinh, nhẹ nhàng nói.

— Anh có một anh trai rất tốt.

— Đúng vậy!

Anh mỉm cười, hôn lên cái cổ trắng ngần của cô.

— Đừng nháo!

Cô rụt cổ lại, trừng mắt nhìn anh một cái. Anh đưa ra vẻ mặt vô tội, cô thấy thế mới quay lại đầu tiếp tục nhìn kính viễn. Ai ngờ được, một giây sau, anh lại tiếp tục hành hạ cổ cô. Đáng giận, cô mới vì anh cảm thấy khổ sở, anh lại chỉ biết động tay động chân nghịch ngợm.

— Này, đừng nháo! Rất nhột!

Cô đỏ mặt né tránh.

— Em nhìn còn chưa xong.

— Nó sẽ không chạy trốn, ngày mai em có thể xem tiếp.

Anh khóa chặt hai tay cô, liếm hôn vành tai của cô, bàn tay luồn vào trong áo, âu yếm nơi tròn đầy của cô.

— Hawke.....

Cô thở gấp bắt lấy tay anh, lại vô lực rút ra.

— Anh rất thích em gọi tên anh như thế!

Tay anh tiến vào giữa chân cô, khàn khàn nói.

— Em thật thơm, lại nóng.....Anh mỗi ngày đều muốn đưa em lên giường, nghĩ đến cảnh em ở trong lòng anh hòa tan đi. Nghĩ đến em sẽ có biểu tình như thế nào.

— Đừng nói nữa.....

Không thể né tránh bàn tay của anh, cảm giác kì lạ khiến cho toàn thân run rẩy. Cô cắn môi dưới ưm một tiếng, mềm nhũn dựa vào lòng anh. Anh hôn lên môi cô, cướp lấy không khí của cô.

— Anh thích em vì anh mà loạn ý thế này.

Anh bên môi cô, trầm trầm nói. Rồi nâng thắt lưng của cô lên, làm cho cô ngồi ở trên đùi anh, tiến vào nơi ấm áp trong cơ thể cô.

— Hawke?!

Cô thở gấp một tiếng, nhanh tay nắm chặt hai bên giường. Đôi tay anh nhẹ buông lỏng người cô. Ánh trắng rơi trên người cô lung linh, làn da trắng mịn thật dịu dàng.

— Em thật đẹp!

Anh khàn khàn nói, mê nhìn da thịt trắng mịn của cô chảy ra mồ hôi rồi mới bởi vì tình dục mà phiếm hồng. Anh khắc chế xúc động của chính mình, chờ cô thích ứng với anh rồi mới bắt đầu chậm rãi luật động.

Sóng triều đánh úp lại, Ninh Ninh hoàn toàn không thể tự hỏi ngoài thở dốc cùng cảm nhận anh. Cô chuyện gì cũng không thể làm, chỉ có thể mặc anh mang chính mình mãnh liệt tiến vào... mệnh mông cảm giác.

9. Chương 9

Từ lúc ngủ mơ đến lúc thức dậy đã là giữa trưa. Ninh Ninh mới mở mắt, đã thấy Hawke tại đeo Microphone, ngồi bên cửa sổ vừa gõ máy tính, vừa nhẹ giọng nói chuyện. Cô còn buồn ngủ nhìn anh một hồi lâu, mới tỉnh táo biết được anh đang làm việc. Mặc dù ở Đài Loan đã từng thấy qua anh làm việc nhưng số lần không nhiều. Cô vẫn nghĩ đại thiếu gia con nhà giàu này cho dù là làm việc chắc cũng chỉ là chức danh trên danh nghĩa mà thôi. Nhưng khi nghe anh đang đứng thật là làm việc thì phát hiện thì ra đều không phải là như thế. Bình thường nhìn anh lúc nào cũng tươi cười, giống như đứa trẻ hoài không chịu lớn, khó mà tin được đây chính là bộ dạng trầm ngâm của anh. Lười biếng ngáp một cái, cô cuộn mình ở trên giường, im lặng ngắm người đàn ông trước mặt.

Nói thật, anh ngồi ở bên cửa sổ như vậy, rất giống quảng cáo trong tạp chí. Người đàn ông này thật sự là quá điển trai. Cô biết anh gặp qua rất người mẫu thuộc hàng ngôi sao trên thế giới. Rất khó tưởng tượng anh lại có hứng thú với cô nhưng hình như anh thật sự thích cô.....

Cũng có thể là do mới mẻ? Do anh cả đời chưa từng thử qua cảm giác ở chung với một người bình thường. Ninh Ninh nhếch môi tự giễu cười. Dù sao cô cũng không tính lấy anh, hai người ở cùng một chỗ, cũng bắt quá là theo nhu cầu. Nhưng theo biểu tình của anh hôm qua, cô cảm thấy mình cũng không chịu thiệt thòi gì. Mặt hơi hơi phiếm hồng, cô đem tầm mắt từ trên người anh dời quanh phòng. Ban đêm không chú ý xem, hiện tại nhìn lên, cô mới phát hiện phòng anh từ nền tường đến đồ đạc đều phủ màu trắng. Nóc nhà thủy tinh đã đã đóng lại, che khuất ánh mặt trời, khó trách cô không thấy chói mắt.

Đột nhiên, cô cảm thấy có chỗ không đúng, nhìn kĩ lại, mới phát hiện trong tủ quần áo, xen giữa đồ của anh có quần áo của cô. Cô ngồi bật dậy, tay che trước ngực, nghiêng người ngó về phía trong cửa tủ, quả nhiên nhìn thấy đồ đạc của mình ở khách sạn đều được treo lên. Cô thậm chí còn thấy trong tủ có một đôi giày mới.

— Dậy rồi sao?

Khóe mắt thoáng nhìn thấy động tĩnh, Hawke ngẩng đầu, thấy cô ngồi ở bên giường, ngừng làm việc, tháo Microphone xuống, đi đến bên giường ngồi xuống, mỉm cười khẽ vuốt mặt của cô.

— Đói bụng không? Anh cho người đem thức ăn lên?

— Đồ của em sao lại ở đây?

Cô đỏ mặt, nhìn gương mặt điển trai của anh. Kỳ quái mình then thùng cái gì. Điều nên làm đều đã làm nhưng khi anh nhất tới gần, vẫn khiến tim cô đập nhanh hơn.

— Anh cho người đem tới đây!

Anh trên môi khẽ cong lại, giải thích.

— Cha sáng nay bệnh tim tái phát, Bạch Vân vừa đúng lúc cứu ông, mượn quần áo của em để đến bệnh viện. Cô ấy muốn anh nói với em là khăn tắm cũng có thể thay thế quần áo. Nhưng anh sợ chỉ trong một buổi sáng, Chad nhìn thấy hai mỹ nhân choàng khăn tắm chạy khắp nhà sẽ cũng bệnh tim theo cha. Cho nên mới sai người đem hành lí của em đến.

— Anh giúp em trả phòng?

— Ừm!

Anh cười nói

— Chiều theo tình trạng em hiện giờ nên ở đây thì tốt hơn.

Ninh Ninh nhìn anh lộ ra khuôn mặt vô tội tươi cười. Vốn có chút tức giận khi anh tự tiện làm thế. Nhưng anh nói cũng đúng. Xem tình huống này, Bạch Vân chắc chắn sẽ ở lại nơi này. Hơn nữa chính cô hiện tại đã cùng anh ở cùng một chỗ. Chuyện Bạch Vân còn chưa giả quyết xong nên ở đây là tốt nhất.

— Bao nhiêu tiền? Em trả lại cho anh!

Cô vừa nói vừa cúi người xuống giường lấy bóp tiền. Hawke duỗi cánh tay dài ra, túm cô trở về, giọng nói mang thoe nụ cười nói.

— Không cần.

— Vì sao?

Cô hoảng sợ, chiếc mền trên người suýt nữa thì rơi xuống, hai tay nhanh chóng nắm chặt.

— Bởi vì khách sạn đó là của anh.

Anh cười, khẽ cắn bờ vai non mềm của cô. Cô ngậy người một chút, ba giây sau quay đầu trừng mắt nhìn anh rồi mới hoài nghi hỏi

— Anh là giám đốc của Star. Khách sạn trên toàn cầu có 107 cái.

— 108.

Anh nhú mày sửa chữa.

— Đầu năm ở Scotland mới mở một cái.

— Anh nói đùa hay nói giỡn?

Cô vẽ mặt không tin.

— Anh nói thật.

Anh hôn lên trán của cô, cười nói. Cô há miệng thở dốc, muốn nói nhưng lại không biết nên nói cái gì, chính là vẽ mặt bất ngờ trừng anh. Cuối cùng, cô buông một câu.

— Đồ ăn sáng ở khách sạn anh rất khó ăn.

— Anh biết.

Anh cười khở, hôn cái môi đỏ mọng của cô một cái.

— Em nói rồi! Anh cũng đã thử. Anh sẽ bảo đầu bếp cải tiến.

Anh thân mật với cô, báo hại mặt cô lại đỏ, nhin không được mở miệng đáp lại anh, che giấu sự ngượng ngùng.

— Bữa sáng khó ăn như vậy làm sao mà có thể mở thêm nhiều khách sạn như thế?

— Bởi vì giường ngủ rất ngon.

Anh nhú mày, trên mặt tươi cười mờ ám. Ninh Ninh đỏ mặt tía tai trừng mắt liếc anh một cái.

— Em không đồng ý sao? Đồ ăn thì anh ăn rồi nhưng giường thì anh chưa ngủ.

Anh liếm hôn vành tai của cô, cười hềnh.

— Có lẽ chúng ta nên tìm một ngày tự mình đi thử xem.

— Em không muốn.

Cô đưa khuỷu tay về sau đỉnh đầu, thừa dịp anh buông tay, giãy ra khỏi cái ôm của anh. Ôm lấy mình chạy vào phòng thay quần áo. Quay gương mặt đỏ bừng lại nói.

— Muốn thử thì tự anh đi mà thử!

Nhìn cửa đóng sầm lại, Hawke nhin không được cười ra tiếng, anh thực sự thích nhìn bộ dáng cô thẹn thùng. Bả vai, trước ngực cùng tấm lưng trần đều đỏ hồng. Thoạt nhìn thật đáng yêu, so với vẻ lạnh lùng thường ngày của cô thì thật đúng là quá chuẩn.

— Thay xong quần áo, mới đi ra khỏi phòng, cô liền thấy Hawke đứng chờ ở cạnh cửa.

— Đói bụng không?

Anh mỉm cười, kéo tay cô, đưa cô đến bên gian phòng bên cạnh. Trên bàn màu trắng ngập tràn thức ăn.

— Anh là heo sao?

Cô buồn cười nhìn bàn đồ ăn trước mặt.

— Anh rất đói bụng!

Anh thay cô kéo ghế dựa, giúp cô ngồi xuống.

— Anh không phải ăn rồi sao?

Cô có chút kinh ngạc nhìn anh ngồi xuống ghế đối diện. anh chẳng phải sáng sớm đã rời giường sao?

— Làm việc!

Anh nhếch khóe miệng, bắt đầu ăn salad.

— Lần trước đi nghỉ hết một tháng, công việc đã chất thành núi. Lần này nếu không sinh nhật cha, anh còn ở Las Vegas.

Nhắc tới cha làm cho Ninh Ninh nhớ tới anh vừa nói Bart lão gia sáng nay bệnh tim bộc phát. Kỳ quái, nếu vậy sao anh còn ở đây? Ninh Ninh trừng mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, mở miệng nói.

— Hawke?

— Sao?

Anh giương mắt, hướng cô cười.

— Anh không phải vừa nói cha anh bệnh tim tái phát sao?

Anh ngừng một giây, mới lên tiếng.

— Ừ!

Cô nhìn anh, không thể không chú ý đến nụ cười còn đang trên môi anh, đáy mắt ý cười lại biến mất. Không nên xen vào việc của người khác, không nên xen vào việc của người khác, Âu Dương Ninh Ninh không nên xen vào việc của người khác –

Âm thanh cạo cào không được xen vào chuyện của người khác lại vang trên đầu Ninh Ninh, cô cúi đầu một lần nữa tiếp tục salad. Nhưng không cách nào bỏ qua cảm xúc trong lòng kia, biết rõ làm như vậy thực không khôn ngoan, cô vẫn dừng ăn cơm, ngẩng đầu lên, nhìn anh mở miệng.

— Anh không đến xem cha anh sao?

Anh không có trả lời, tiếp tục ăn salad.

— Cô nhìn sau một lúc lâu, mới lại mở miệng.

— Hawke?

Anh cứng chờ, rồi mới mới nói.

— Alex ở đó. Khi nào có gì anh ấy sẽ gọi về.

— Anh không tính đến xem cha anh sao?

— Ừ!

— Vì sao?

— Anh không cảm thấy cha muốn anh đến thăm ông.

Anh khỏe môi khê nhếch, giọng nói đã có áp lực buộc chặt. Cô nhìn anh nắm chặt nữa đến độ ngón tay chuyển sang trắng, vẫn không thể ngăn chặn câu hỏi.

— Tại sao lại thế?

— Em có nhớ tai nạn xe của anh?

Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt thoải mái ưu nhân nhìn cô, tự giấu cười.

— Anh ở bệnh viện nửa năm, ông một lần cũng chưa không đến thăm. Từ ngày đầu đến ngày cuối đều không có. Người ta cho rằng người nhà làm bằng sắt, té ngã sẽ tự mình đứng lên. Cho dù anh đi, ông ấy cũng sẽ không vui. Trên mặt anh gấn mím cười, ngữ điệu thoải mái, đôi mắt xanh một mảnh lạnh như băng. Cô kinh sợ nhìn anh, á khẩu không trả lời được, chỉ cảm thấy như là bị người khác đâm vào một dao.

— Đau quá.

— Tránh ra! Đừng động vào ta! Đừng cứu ta! Các người không biết sao? Ta là dư thừa! Không ai muốn ta! Ông ấy cần bản không cần ta! Ông ấy sẽ không cảm kích các người!

Trước mắt một mảnh mơ hồ, hoảng hốt, tựa như nhìn thấy hình ảnh một người con trai tóc vàng năm nào giầy giữa trên giường bệnh.

— Anh gặp ác mộng.

Đã sớm biết không nên truy vấn, cô lại cứng rắn muốn hỏi, kết quả anh nói ra, lại làm cho cô biết đến một chuyện khác.

— Tai nạn xe cộ..... Không phải ngoài ý muốn..... Đúng không?

Cô nhìn anh, sắc mặt trắng bệch.

— Anh...

Anh gương mặt trắng bệch, nụ cười gượng gượng trên mặt, không biết cô vì sao phải nhận được kết luận, chỉ có thể mở miệng nói.

— Lần đó là ngoài ý muốn.

— Lần đó?

Cô thất thanh mở miệng.

— Còn có lần khác sao?

Hawke ngẩn ra, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Vốn tưởng rằng anh sẽ phủ nhận, anh lại im lặng. Ninh Ninh thở nhẹ, anh im lặng là cái gì ý tứ? Lần đó là ngoài ý muốn, lần khác không phải? Dao nữa rơi xuống bàn ăn, cô không thể tin tưởng anh.

— Anh ruột cuộc suy nghĩ cái gì hả?

— Thanh niên mới lớn bản tính hiếu kì, mọi chuyện không nghiêm trọng như em nghĩ. Hết cả rồi!

Anh phục hồi tinh thần lại, lần nữa nhếch lên khóe miệng, cầm lấy tay cô.

— Em xem, anh không phải bây giờ rất tốt sao?

Cô không tin. Anh nếu tốt như thế làm gì còn có ác mộng? Anh nếu nghĩ thông rồi sao không đến bệnh viện tìm cha anh. Lần đầu tiên, cô cảm thấy anh cười, rất giả dối.

— Kia thật là ngoài ý muốn, em suy nghĩ nhiều quá.

Hawke xoa lấy đầu cô, trêu chọc nói.

— Ăn đi! Nếu không em sẽ thành da bọc xương.

Tâm tính thiện lương hay đột nhiên, cô phát hiện chính mình quá mức để ý người đàn ông này. Nói thật thì, chuyện này căn bản không phải chuyện của cô, cô căn bản không nên để ý, cô căn bản không nên quản chuyện người ta, cô chỉ là khách qua đường, không nên can thiệp vào nhiều. Làm như vậy, rất nguy hiểm, sẽ làm cô càng ngày càng để ý anh.

Không biết vì cái gì, có chút choáng váng muốn ói ra, cô hình như là có chút kinh hoảng, nhưng nhìn anh giả dối tươi cười, cô vẫn là há miệng, một lần nữa cầm lấy dao nĩa ăn cơm.

Chỉ là tình cảm lưu luyến một lần, cô không nên bận tâm nhiều quá.

Hồ bơi, sân tennis, gara, phòng xông hơi, phòng tập thể thao. Bart gia thật hào nhoáng cứ như là trong phim.

Bỏ đi khoảng không kiến trúc màu trắng trước mặt, phía sau còn có ba phòng, phía trước là cảnh núi non hùng vĩ. Phía bên cạnh còn có một nhà thờ trồng toàn hoa hồng. Ngoài đài phun nước ở trước cửa, giữa hoa viên cũng có. Giữa đài phun nước có một nữ thần Hi Lạp điêu khắc tinh tế màu trắng, hoặc đứng hoặc quỳ hoặc nằm, trong tay cầm bình nước chảy nước róc rách. Phía trước các phòng là hoa viên, sau là nhà kính trồng hoa, chung quanh là thảm cỏ tươi tốt, rồi mới rừng rậm. Cuối cùng thấp thoáng là dải biển xanh như ngọc. Bart gia có rất nhiều người hầu. Mỗi người đều đảm nhận một công việc riêng.

Chad là quản gia, Phổ Âu là đầu bếp, còn có vài người làm vườn, một người lái xe, năm bảo vệ với mười hai nam nữ người hầu. Người hầu Bart gia được huấn luyện rất tốt, bọn họ đa số thời gian đều im lặng, động tác nhanh chóng. Có đôi khi cô còn nghĩ họ như máy móc dùng đúng một phong cách dọn phòng, dọn cơm. Tất cả mọi người đều do quản gia Chad điều động. Chad là một quản gia rất thận trọng, làm việc luôn có nề nếp. Nhưng ông chưa từng nói gì đến hành động của cô. Bao gồm cả việc phát hiện cô lấy giấy vẽ, giữa đầu phác họa tường tượng thiên thần trên tường. Đầu bếp Phổ Âu luôn cười vui vẻ, mái tóc hoa râm, hai má đỏ hồng giống hệt như ông lão bên nhà vui tính. Ông nấu đồ ăn rất ngon. vài ngày nay, cô thậm chí bắt đầu ăn bữa sáng ông nấu. Cô biết Khấu ca vì thế sẽ cảm kích không thôi. Bởi vì cô không còn cứ đến sáng tinh mơ chạy tới quấy rầy bọn họ trên giường vận động. Kỳ quái là, Phổ Âu là đầu bếp, Chad là quản gia nhưng vóc dáng hai vị này đều không phù hợp với trách nhiệm mình đang có. Phổ Âu gầy như sào trúc, Chad lại béo người như ấm trà, nhất định có rất nhiều người thường nhận lầm chức năng của họ.

Bạch Vân cùng Khấu Thiên Ngang đi bệnh viện thăm Bart lão gia. Hawke một ngày phải ở công ty đến mười mấy tiếng để làm việc. Cô bối vì nhàm chán thường lấy kính viễn vọng của anh nhìn xung quanh hoặc tìm nơi ngồi vẽ. Nhưng hôm nay cô mới ngồi ghế dựa ngoài hoa viên, vẽ không bao lâu, khóe mắt liền phát hiện có gì đó nhúc nhích. Cô nghiêng đầu, thấy hai đứa trẻ ngồi ở trên cỏ. Gương mặt chúng nó giống nhau như đúc, dùng đôi mắt to đen nhìn cô.

— Cô là ai?

Cậu bé bên trái dùng tiếng Anh mở miệng hỏi.

— Âu Dương Ninh Ninh.

Cô nhớ tới Hawke đã từng nói Alex có một đôi song sinh.

— Cô trên tay đang cầm gì đấy?

Cậu bé bên phải nhìn cây bút trên tay cô hứng thú.

— Bút chì.

Bởi vì này dinh thự này quá lớn, cô lại luôn ngủ đến khi mặt trời lên ới rời giường, cho nên chưa thấy qua anh em khác của Hawke, không nghĩ tới sẽ được gặp hai cậu bé này.

— Cô đang làm gì thế?

Cậu bé bên trái ngó đầu lên.

— Vẽ phòng ở.

Thấy bọn nhóc vẽ mặt tò mò, cô đem phác hoạ chuyển cho chúng xem.

— Woa!

Hai cậu nhóc vừa thấy đến đài phun nước hiện trên giấy, liền đồng thời nhìn về phía trước, ngồi chồm hổm ở trên cỏ, phát ra tiếng tán thưởng. Ai, cô chính là đối với các gương mặt xinh đẹp đều không có cách. Nhìn hai đứa nhóc gương mặt xinh như thiên thần, cô khoe môi khẽ nhếch.

— Muốn vẽ thử không?

Hai đứa nhỏ tròn mắt dường như trong lúc nhất thời không thể quyết định. Cô lấy hai tấm giấy vẽ, mở ra đặt bên trên mỗi tờ hai cây bút chì. Cậu nhóc bên trái hơn hờ cầm lấy nhưng lại như là nghĩ tới việc gì, thu tay lại quay đầu nhìn về phía anh mình. Cậu nhóc bên phải chần chờ một chút, lắc đầu nói.

— Con không vẽ.

— Vẽ gì cũng được.

Ninh Ninh mỉm cười, đem bản vẽ đặt qua một bên, lấy thêm một tờ giấy trắng, cầm bút chì vẽ một vòng tròn, phía dưới vẽ thêm thân mình, tay chân. Tiếp theo tô điểm thêm mắt cùng cái mũi. Sau đó vẽ thêm một người y hệt vậy. Hai người nắm tay nhau, tiếp theo vẽ thêm một người lớn có mái tóc dài.

— Đây là cô.

Ninh Ninh chỉ vào hình vẽ có tóc dài, sau đó chỉ vào hai người nhỏ bên cạnh.

— Còn đây là ai?

— Tyre.

— Knight.

Hai đứa nhóc đồng thanh hô to. Cô lấy giấy vẽ cho hai đứa trẻ. Lúc này cả hai đều hơn hờ đón lấy, tuy rằng bút chì làm cho quần áo của hai đứa trẻ bị dơ, hai đứa trẻ vẫn ngồi trên cỏ, chuyên tâm vẽ tranh. Cô lại nhin không được bắt tay vào vẽ hai đứa trẻ đáng yêu. Cho nên khi một đôi chân xuất hiện ở trước mặt, cô thật sự hoảng sợ, ngẩng đầu, liền thấy Hawke trong tay cầm cái giỏ, bên chân là một con chó Dublin thật to, vẻ mặt bất đắc dĩ buồn cười.

— Anh mỗi ngày đều đi dạo quanh nhà hết mấy vòng mới tìm được em.

Nghe được tiếng nói của Hawke, hai đứa trẻ ngẩng đầu, hưng phấn chạy tới ôm lấy anh.

— Chú Hawke!

— Hi, Tyre, Knight.

Anh thiếu chút bị hai tiểu quỷ làm cho té ngã, mỉm cười nhìn hai cái đầu nhỏ.

— Hai đứa hôm nay không đi học sao?

— Dạ, không!

Một cậu nhóc lắc đầu mở miệng, đứa nhóc bên cạnh liền bổ sung nói.

— Chúng con đang nghỉ hè.

Đúng nha! Anh suýt chút quên mất. Anh mỉm cười, ngồi xuống ở trên cỏ, mở cái giỏ ra.

— Thật đúng lúc. Nhìn xem chú đem cái gì này! Chúng ta cùng nhau đi dã ngoại.

Trong rổ đầy sandwich cùng bánh, trái cây còn có một chai rượu nho cùng hai cái ly. Tyre cùng Knight hoan hô một tiếng, nhanh tay chụp lấy sandwich.

— Này, đợi chút!

Ninh Ninh mở miệng ngăn cản, hai đứa nhóc dừng lại động tác, cùng với Hawke giương mắt khó hiểu cô định làm cái gì. Cô lấy ra một tờ khăn giấy ướt, giúp bọn trẻ lau ngón tay đen thui đầy phấn bút chì. Ngồi ở một bên nhìn cô cẩn thận dịu dàng lau tay cùng mặt cho hai đứa trẻ, suy nghĩ trong lòng gian đột nhiên có một loại cảm thụ kì lạ, ấm áp dào dạt, khó có thể giải thích cảm giác ở ngực đang tản ra, anh dường như có chút thất thần say mê nhìn cô, không tự giác mỉm cười.

— Được rồi!

Cô nói, vừa rời tay lại thấy anh tầm mắt cùng nụ cười thần bí của anh, tim đập bất giác áy náy. Hai đứa nhỏ được Ninh Ninh cho phép, một đứa lấy một phần sandwich ăn ngon lành còn một đứa kia thì cùng chó Dublin chơi đùa. Bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, cô quăn bách dời tầm mắt, rồi mới chú ý tới trong rổ không có đồ uống khác. Định nhắc nhở anh thì liền thấy Phổ Âu từ xa đi tới, trong tay cầm cái giỏ khác. Ông đem giỏ đặt xuống, nhìn bọn họ cười cười, không nói thêm cái gì nhanh chóng bước đi. Trong giỏ ngoài đồ ăn còn có thêm nước chanh cùng Coca. Hawke cầm hai bình Coca đem đến cho hai đứa trẻ rồi trở về bên người cô ngồi xuống.

— Hai đứa nhóc đó đứa nào là Tyre? Đứa nào là Knight?

Cắn miếng bánh, cô dựa lưng vào thân cây, tò mò nhìn hai đứa trẻ vui vẻ chơi đùa với con chó.

— Em hỏi làm khó anh!

Hawke cười thừa nhận

— Anh chỉ biết hai đứa nhóc đó cá tính phân biệt, có vẻ im lặng, trầm ngâm là Knight, hoạt bát hiếu động là Tyre.

Cô hiểu vì sao anh không nhận ra được, bởi vì kia hai đứa nhóc hiện tại đều rất hoạt bát.

— Em hôm nay vẽ được gì?

Anh rót cho cô ly rượu nho.

— Vẽ phòng ở với người.

Cô nhẹ nhàng băng quơ nói. Không biết vì nguyên nhân gì, người đàn ông này cho dù bận đến mấy, cũng kiên trì mỗi bữa cơm đều phải cùng cô ăn. Mặc kệ cô ở trong phòng nào, góc nào chỉ cần đến giờ cơm, anh luôn sẽ tìm được cô, cùng cô dùng cơm. Mỗi ngày lúc ăn cơm, anh luôn hỏi cô vẽ cái gì, cô mới đầu không chịu được sự để ý nhưng khi anh lật bản vẽ của cô, vẽ mặt chăm chú của anh khiến cô cũng thấy rất vui. Mắt thấy anh vừa ăn bánh lại vừa xem bản vẽ của cô, cô nhận không được mở miệng.

— Đều là những nơi anh từ nhỏ đã thấy có gì đẹp sao?

Anh ngẩng đầu, nhìn cô, khóe môi khẽ cong lên

— Em và anh nhìn thế giới không giống nhau.

Cô sững sốt, không dự đoán được anh sẽ như thế nói.

— Anh chưa bao giờ chú ý tới màu sắc, hoa văn ở đại sảnh, trên trần nhà cũng như những tượng thiên thần tinh xảo. Cũng chưa bao giờ từng chú ý tới cửa thang máy có khắc hoa Tulip, anh thậm chí không biết được mỗi cô gái Hi Lạp trong vườn lại có một sắc thái, hành động khác nhau.

Anh tiếp tục nói.

— Tuy rằng mỗi bữa sáng đều ăn ở phòng ăn, lại không biết nó có một bức tường thủy tinh ngập tràn màu sắc. Trên trần lại có thánh mẫu Maria.

Cô tròn mắt nhìn, không biết nên nói cái gì.

— Hoặc là bờ biển lúc chiều tà hoặc là ánh mặt trời rơi rừng hoa, hoặc là hải âu đứng nghỉ bên cửa sổ.

Anh đưa tay chùi trái cây vương trên môi cô rồi mới liếm nó, cười nói

— Không nhìn thấy bản vẽ của em, anh thậm chí không biết mình đang ở một nơi đẹp đến thế.

Cô dời tầm mắt, không thể khắc chế đỏ mặt, thản nhiên nói.

— Chúng nó vốn đẹp, em chỉ vẽ lại thôi.

Biết cô ngưng ngừng, anh cười cười, không nói thêm cái gì, tiếp tục ăn bánh trên tay. Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, gió thổi qua, mang theo hương vị của biển. Tyre cùng Knight không biết khi nào đã ăn xong sandwich, cùng chó Dubin lăn lộn, rượt đuổi ở trên cỏ, Ninh Ninh ăn từng chút bánh, suy nghĩ có chút đơn man. Đàn ông, những đứa nhỏ, chó, cô nghĩ nếu ai đó không biết mình là tình nhân, chắc nghĩ lầm cô cùng anh và hai đứa trẻ là một gia đình ngọt ngào. Cô cũng không chán ghét loại cảm giác làm cho người ta an toàn, ấm áp thế này. Chỉ tiếc chó không phải của cô, đứa nhỏ không phải của cô, thậm chí người đàn ông bên cạnh này, cũng không phải của cô. Liếc mắt nhìn anh, anh còn đang lật xem bản vẽ của cô.

Cùng anh trên giường, cũng không có giảm bớt sự mê luyến của cô đối với anh, cô vốn nghĩ nó sẽ tốt hơn một chút. Ai ngờ được đến bây giờ nhìn đến anh vẫn là tim đập thành thịch, anh chỉ cần dựa vào quá gần, cô sẽ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Ảnh hưởng của anh đối với cô chỉ tăng không giảm, khát vọng của cô đối với nhiệt tình của anh cũng như thế. Điều làm cô thấy băn khoăn là, cô càng ngày càng để ý lời nói của anh hôm đó, cũng càng ngày càng muốn biết những cơn ác mộng của anh là vì sao xảy ra, cô muốn biết hết tất cả về anh.

Không xong rồi! Lòng hiếu kỳ sẽ giết chết mèo, cô hiểu được nhưng không cách nào ngăn chặn. Sau ngày đó, cô không đề cập nói đến cha anh nữa, anh cũng như thế.

Gió lại thổi, tán lá nghe xào xạt không ngừng. Không biết vì sao, phiền muộn lại còn vương trong lòng.

— Hawke, tiến quân vào Á Châu không phải trò đùa. Những người khác đều đã trở lại, anh mới là giám đốc, tôi không phải. Ít nhất anh phải ở đây để xem xét chứ? Anh có biết hay không? Tôi biết cha anh bệnh tim bộc phát, anh có thể đi đi về về, sẽ không mất của anh bao nhiêu thời gian đâu.

Nghe giọng Lộ Khắc như muốn phát điên thấp, Hawke khước miệng khẽ nhếch.

— Biết rồi! Tối nay tôi về!

Không dự đoán được anh lần này lại rõ ràng như thế, điện thoại đầu kia Lộ im lặng một chút rồi mới nói.

— Tôi nói thật.

— Tôi cũng thế!

Hawke mỉm cười, tắt điện thoại. Kỳ thật anh đã sớm tính phải trở về xử lý công việc, Las Vegas cùng Los Angeles khoảng cách không xa. Hơn nữa cha đã có Khẩu ca cùng Bạch Vân chăm sóc, cũng không có gì phải lo lắng. Cầm lấy điện thoại bào cho Chad, rồi mới mới đứng dậy đi xuống lầu tìm Ninh Ninh. Ai ngờ mới xuống lầu, anh liếc mắt một cái chỉ thấy đến Sheila. Hawke nhanh chóng xoay người muốn trốn, một giây sau lại thấy Ninh Ninh, lập tức thay đổi chủ ý vội vàng đi qua. Đáng chết, này bà dì này làm sao biết Ninh Ninh ở đây?

— Hi, dì Sheila, hôm nay rảnh đến chơi?

Anh đưa tay ôm lấy cô.

— Ai nha, ta vừa vặn đi ngang qua, thuận tiện đến xem lão gia nhà anh chết hay chưa?

Sheila cười duyên ra tiếng, cũng nhiệt tình ôm anh, lại ghé vào lỗ tai anh thấp giọng cắn răng nói.

— Tên ranh con đáng ghét, cậu khá lắm, nghĩ đem cô giấu ở đây ta sẽ không tìm được sao?

— Cha không dễ dàng chết thế đâu.

Hawke khuôn mặt tuấn tú tươi cười như trước, cũng đề thấp thanh âm nói.

— Di hiểu lầm rồi, con sao dám đem cô ấy giấu đi. Chính là cha bệnh tim tái phát, cô mới cùng chị dâu đến đây.

Sheila khẽ hừ một tiếng, đối với lý do anh cười nhạt. Cô trừng mắt nhìn đứa cháu ranh ma một cái, xoay người đối mặt Ninh Ninh, lập tức lại trở về khuôn mặt tươi cười, dễ gần.

— Không gì là tốt rồi. Ta vừa cho Ngọt Ngào xem vài bộ trang phục Khiết Tân thiết kế, cô đối với chúng cũng rất có hứng thú. Đúng không, cháu yêu?

— Ừm!

Ninh Ninh ngồi trên sofa, cầm chén trà, nhịn xuống cái rùng mình toàn thân đều nổi da gà, môi cố gắng mỉm cười; Trên cơ bản, cô cũng rất thích người dì xinh đẹp này, nếu cô đừng luôn miệng gọi mình là Ngọt Ngào cùng cháu yêu. Hawke khoé mắt nhếch lên, cương cười nói.

— Phải không?

— Ngọt Ngào, phòng làm việc của Khiết Tây ở Los Angeles, cháu — Ai nha —

Sheila vừa mới đến bên cạnh Ninh Ninh ngồi xuống, nói đến một nửa, lại đột nhiên kinh hô ra tiếng. Chỉ thấy tách trà trên bàn đổ tràn, nước trà bắn tung tóe thấm ướt làn váy trắng của Sheila.

— Không xong, thật có lỗi, con nhất thời làm đổ.

Hawke trong tay cầm một ly trà, vẻ mặt vô tội nói.

— Chanel?! Trời ạ, Chanel của ta!

Mắt nhìn thấy chiếc váy mình mới mua thấm ướt vàng vàng màu trà Ô Long, Sheila hét lên, nháy mắt biến sắc mặt, giống như bệnh tâm thần chửi ầm lên.

— Ranh con đáng ghét này, ta muốn làm thịt người!

Hawke đã sớm kéo Ninh Ninh đi, động tác nhanh chóng chạy cửa, còn không quên quay đầu cười nói.

— Thật xin lỗi!

— Cần thận.

Một cái chậu hoa từ trên cao rơi xuống, Ninh Ninh dùng sức lôi kéo, mới kéo được anh lùi lại, cứu anh một phen vỡ đầu.

— Em đúng là thiên thần của anh.

Hawke cười hôn môi cô rồi kéo tay cô chạy đi.

— Hawke, là anh cố ý làm đổ trà sao?

— Không có.

Anh cười cười nói, mắt cũng không chớp một cái, tiếp tục kéo cô xuyên qua hành lang hoa hồng. Anh nhất định là cố ý. Nhìn anh vẻ mặt đắc ý, Ninh Ninh chỉ cảm thấy anh giống như một cậu nhóc vừa hoàn thành xong trò đùa của mình.

Mấy ngày hôm trước, lão Bart từ bệnh viện về nhà dưỡng bệnh, cô vốn có chút lo lắng nhưng anh lại biểu hiện bình thường. Mặc dù trước mặt lão Bart, cô cảm thấy anh tươi cười rất giả dối, không khí có chút cứng nhắc nhưng dường như lão Bart ở đâu không khí đều ngộp ngạt như thế nên cô dần dần quen đi. Lão Bart trở về ngày thứ ba, cô mới cùng Bạch Vân vào phòng ông, giới thiệu qua một lần, lão gia chỉ biết cô là bạn của Bạch Vân. Ông miễn cưỡng nhìn một chút, chính cô đối với ông cũng không có cảm giác thân thiết, cho nên trừ phi có chuyện gì, cô thấy trốn được là trốn. Dù sao cô cũng không lấy chồng vào Bart gia, cũng không cần phải đi lấy lòng ông. Cho nên về sau, trừ bỏ thời gian ăn cơm, cô ít có gặp lão gia. Mà khi ăn cơm, Bạch Vân cùng Khấu ca đều ở đó, lão gia nói chuyện với Bạch Vân còn không kịp, cũng không có thời gian chú ý người khác. Cô cùng Hawke rơi vào thoải mái, bình thường ngồi vào bàn nhìn bàn bên cạnh

mọi người nói chuyện cãi nhau um sùm cũng không quan tâm chỉ quan tâm đến tám giờ. Nhưng gia đình này cũng rất kì lạ, tình cảm cha con hình như không suôn sẻ nhất là đối với Hawke. Nhưng từ sau khi ông về nhà dưỡng bệnh, mỗi ngày bữa tối đều xuất hiện ở bàn cơm. Nhưng trừ khi có chuyện quan trọng, Lam Tư cùng Adam bình thường cũng không mở miệng, mà Alex cùng hai đứa trẻ sinh đôi sẽ là nguồn nước diệt hỏa. Mỗi lần lão Bart muốn phát hỏa, Alex cùng hai đứa trẻ sẽ nhanh chóng hòa giải.

Hawke đột nhiên ngừng lại, Ninh Ninh thiếu chút nữa đụng vào người anh.

— Làm sao vậy?

Cô theo tầm mắt anh nhìn về phía trước, chỉ thấy Bạch Vân cùng Khấu ca ngồi ở trên ghế trong đình. Khấu ca dựa lưng vào ghế, một tay ôm lấy đầu vai Bạch Vân, Bạch Vân đầu lại tựa vào trên vai anh, hai người say sưa ngủ.

— Bọn họ.....

Cô trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy muốn cười.

— Đang ngủ.

Hawke cười nhẹ giọng nói nắm tay cô đi qua. Bọn họ quả nhiên là đang ngủ, cô thậm chí có thể nghe được tiếng gáy của Khấu ca. Hai người kia hiển nhiên là mệt muốn chết rồi, mới có thể ở ngủ say như vậy. Cô biết Bạch Vân cả ngày chăm sóc lão Bart, Khấu tử lại chăm sóc Bạch Vân. Cố khiến lão gia bốc hỏa, đem sự tình làm cho giống như chiến tranh, cho nên mới khiến hai người mệt đến như vậy.

— Đáng thương.

Anh đồng tình mở miệng.

— Rất đáng thương.

Cô gật đầu đồng ý.

— Quy mao! (Minh: tra không ra từ này nghĩa gì hết. Ai biết giúp Minh)

Anh lẩm bẩm.

— Mềm lòng.

Cô tiếp lời.

— Yêu làm người tốt.

Anh phê bình.

— Yêu chỗ mồm vào.

Cô oán giận.

— Thần tình yêu khiến người khác mệt mỏi.

Anh chịu không nổi nói sau.

— Giống như tự giết chính mình thôi!

Hai người nhìn nhau một cái, lặng im hai giây, sau đó đồng thời bật cười. Liên sau đó sợ đánh thức hai người kia liền vội vàng rời đi. Đến khoảng cách an toàn, Ninh Ninh về mặt bất đắc dĩ cười nói.

— Hai người đó quả thật bất trị.

— Đúng vậy! Giống như động vật sắp tuyệt chủng.

Hawke nhìn cô, gật đầu đồng ý. Cô liếc mắt nhìn anh một cái.

— Anh thật sự thích Khấu ca đúng không?

Anh một trận trầm mặc, nắm tay cô đi về phía trước đi. Lâu sau mới rên lên tiếng, hai tai đã đỏ hồng. Phát hiện anh đang mắc cỡ, cô cắn môi dưới nhin cười, tầm mắt dời xuống bàn tay anh đang nắm tay cô,

không biết vì sao tâm tình rất vui vẻ. Anh đột nhiên lại ngừng lại, cô cũng dừng lại, rồi mới mới phát hiện bọn họ đã đi vào gara. Cô nhìn thấy vài chiếc xe đua thể thao ở đó, quý giá đến cực kì.

— Anh biết không? Em thấy người nhà anh rất là phí tiền.

Cô bị anh nhét vào một chiếc xe màu đen, nhìn không được lắm lắm oán giận.

— Loại này quý giá nhưng ngồi đúng là không thoải mái, thực không hiểu chế làm gì, người mua nó có đầu để suy nghĩ không nữa.

— Tốc độ.

Anh nhếch miệng cười, cho xe ra khỏi gara.

— Hawke?

Nhìn xe chạy vào đường cao tốc, cô có chút nghi hoặc hỏi.

— Sao?

— Chúng ta đi đâu thế?

— Anh có cái này muốn cho em xem.

Anh quay đầu hướng cô cười.

— Có xa không?

Cô chỉ mặc quần áo thường ngày đã bị anh kéo đi ra.

— Không!

— Ừm!

Cô dựa vào lưng ghế dựa, không bao lâu, làm cô phát hiện anh chạy thẳng một đường đến sân bay.

— Đây, anh không phải nói đi gần lắm sao?

— Đúng vậy.

Anh cười nói, rồi mới cho xe ngừng lại, nắm tay Ninh Ninh trong bụng đang đầy nghi ngờ đi thẳng vào sân bay. Cô một đường bị anh kéo đi, vội vàng đi qua hành lang có vài nhân viên. Ở thời điểm cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã lại bị nhét vào một chiếc xe chuyên dụng của sân bay, tiến về phía máy bay riêng của tập đoàn Bart gia.

— Anh đang nói giỡn đúng không?

Trùng mắt nhìn chữ logo Bart gia trên thân máy bay, cô không thể tin được mở miệng nói.

— No!

Anh nói rồi hoàn toàn không cho cô cơ hội kháng nghị, liền ôm cô đi vào máy bay. Máy bay cất cánh, cô nhú mào thử hỏi lại.

— Anh rốt cuộc muốn dẫn tôi đi đâu?

Anh vẽ mặt thần bí cười nói.

— Đến nơi em sẽ biết.

10. Chương 10: Chương 10

Ok, cô đã biết cuối cùng anh muốn dẫn mình đi đâu. Máy bay còn chưa đáp xuống, cô đã nhận ra thành phố lấp lánh ánh đèn dưới kia.

— Không, em không xuống!

— Ninh Ninh?

Nhìn sắc mặt cô nhợt nhạt, anh không hiểu vì sao cô lại có vẻ sợ như thế.

— Em muốn máy bay cất cánh trở về Los Angeles đi!

Cô nắm chặt thành ghế, trừng mắt nhìn anh.

— Chỉ sợ không được, anh phải đi họp.

Anh cười khổ.

— Em không muốn cùng anh xuống đâu!

Cô lạnh giọng nói. Không thềm để ý lời nói lạnh lùng của cô, anh đưa tay chạm vào hai má cô, xoa nhẹ.

— Anh không muốn xuống một mình.

Ninh Ninh nhếch môi, không nói một câu. Phát hiện sự bất an của cô, anh ở bên người cô ngồi xổm xuống, cầm lấy tay cô.

— Anh không biết em đang sợ cái gì nhưng anh đảm bảo bất luận là ai cũng không làm tổn thương em được!

— Em không có sợ.

Cô liếc nhìn anh một cái, rồi mới lại rũ mắt xuống, nôn nóng nói.

— Cũng không có ai muốn hại em?

— Vậy thì vì sao?

Anh đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào cô. Cô có chút u buồn nhìn anh, lại nhìn ánh đèn lấp lánh ngoài cửa sổ. Cô biết người đàn ông này không dễ dàng gì cho cô về, với lại cô cũng không có khả năng trên máy bay đối chọi cùng anh. Cẩn rằng một cái, cô mở miệng hỏi

— Chỉ đợi ba ngày?

Cô gái này có bí mật, anh muốn biết là cái gì làm cho cô không muốn xuống máy bay, nhưng anh cũng hiểu được hiện tại không phải là thời điểm, cho nên im lặng hai giây, liền giọng lên khỏe miệng, cam đoan nói.

— Được, ba ngày!

Chỉ ba ngày, cô có thể ở trong phòng của khách sạn. Thế giới lớn thế này, sòng bạc nhiều như thế hẳn sẽ không thể trùng hợp như vậy.

— Ừm!

Tự mình nói thầm, cô đứng lên, rất nhanh xuống máy bay, thậm chí không chờ anh. Hawke sửng sốt, nhanh chóng xuống theo. Cô gái này không biết làm sao, vừa mới thà chết không xuống máy bay, hiện tại hành động lại giống như có người đuổi theo cô. Khi vào sân bay, thân thể của cô cứng đờ, hơn nữa cô không chỉ lấy kính của anh đeo mà còn liên tiếp thúc giục anh động tác mau một chút. Đến lúc lên xe, động tác của cô vẫn khẩn trương như thế. Dọc theo đường đi, cô đối với những khách sạn xa hoa lộng lẫy không thềm liếc mắt một cái, thậm chí khi hai người đến Star, cũng là cảnh tượng vội vàng, nhìn không chớp mắt, cúi thấp đầu rất nhanh đi đến thang máy, rồi nhanh chóng nhấn nút cho thang lên. Cửa thang máy vừa mở, cô lập tức đi vào, anh cũng nhanh chân đi theo phía sau cô. Anh mới đi vào cửa, đột nhiên có hai người đàn ông chạy vội tới, gọi to.

— Lucky! Lucky!

Hawke sửng sốt, chưa kịp phản ứng lại, Ninh Ninh đã nhanh chóng nhấn nút đóng thang máy.

— Lầu mấy?

— Cô hỏi.

— Tầng cao nhất.

Cô rất nhanh ấn vào nút trên cùng. Thang máy hướng lên trên, anh liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ thấy sắc mặt cô xem ra càng thêm tái nhợt.

— Em quen sai?

— Ai?

Cô mặt không chút thay đổi mở miệng.

— Người đàn ông lúc này.

— Làm sao có thể.

Đôi môi đỏ mọng của cô nhanh chóng phủ nhận. Cô nhất định là quen, bằng không sao cô lại đóng cửa gấp như thế? Cô kích động nhấn liên tục vào nút hơn năm lần.

— Người ấy thoạt nhìn quen biết em.

— Còn em cảm thấy người đó đang cầu mau mắn.

Cô bất động thanh sắc nói. Hawke nhú mày một chút. Đúng là người đàn ông kia kêu lên “Lucky”. Nơi này lại là sòng bạc, có lẽ người nọ thật muốn một ván bài may mắn. Nhưng anh vẫn cảm thấy Ninh Ninh phản ứng rất lạ. Thấy cô liếc mắt một cái, anh không nói lời gì nữa, càng muốn điều tra cho rõ cái bí mật kia của cô.

Ngâm mình trong bồn tắm, cô đưa mắt nhìn những ngọn đèn lấp lánh bên cửa sổ. Đáng chết, cô nên sớm đoán được anh là muốn tới nơi này. Anh đã từng nói anh ở đây, chỉ là do cô ngốc không đón trước. Vốn nghĩ chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị ai nhận ra. Vậy là cuối cùng lại gặp phải chú Mike người từ nhỏ trông cô lớn lên.

— Đáng giận!

Cô thở sâu, cả người chìm xuống làn nước ấm, mặt nhún mày ở trong lòng thì thảo mắng. Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện chú Mike thấy cô không phản ứng sẽ nghĩ mình nhận lầm người. Nhưng sao chú Mike lại ở đây? Cô vẫn nghĩ rằng chú cùng cha mẹ bắt lương của cô còn ở Đại Tây Dương. Vậy thì nếu chú ở đây... Sẽ không — ý niệm trong đầu trong đầu làm cho Ninh Ninh giật mình, cô trồi lên mặt nước, thở dốc rồi mới bước ra khỏi bồn tắm vội vàng lấy khăn tắm choàng lại.

— Không có khả năng, hẳn là sẽ không...

Lấy khăn mặt bao trùm lên mái tóc dài, cô cố gắng thuyết phục chính mình. Nhưng khi này cô cũng nghĩ như vậy, kết quả liền gặp được chú Mike. Bất an lan tràn khắp người, cô đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng tắm. Muốn dùng máy tính xem bọn họ đang ở đâu. Ai ngờ vừa đi vào phòng liền thấy một người đàn ông anh tuấn, cao lớn đứng ở cửa phòng khách. Cô hoảng sợ, thiếu chút nữa hét lên. Nghe được âm thanh mở cửa phòng tắm, anh xoay người lại, mở miệng chào hỏi, cùng cô.

— Chào!

Ok, người này nhất định không phải kẻ trộm, không có kẻ trộm nào lại bình tĩnh và cao lớn như thế.

— Anh là ai?

— Lộ Khắc.

Anh nói. Cô đã nghe qua tên này, người đàn ông này luôn gọi điện hỏi Hawke trở về.

— Anh đến đây làm gì?

Cô nhún mày.

— Vận chuyển thức ăn.

Anh chỉ chỉ bàn cơm bên ngoài. Ăn? Hai mắt sáng ngời, cô vội vàng đi qua, vừa mới suy nghĩ lung tung, lúc này mới phát hiện bụng mình đói sắp xỉu.

— Anh là phục vụ à?

Cầm lấy nĩa chĩa một miếng dưa leo dưa vào miệng, Ninh Ninh hồ nghi nhú mồm. Anh vẫn đứng ở tại chỗ, tựa hồ cảm thấy việc này chơi rất vui, khóe môi hơi hơi giờ lên.

— Không phải.

Cô cũng nghĩ không phải, người đàn ông này thật sự không quá giống.

— Thế cái này?

— Tôi có việc phải lên đây sẵn tiện đem theo.

— Sao?

Cô không thể nào tin được, tiếp tục ăn salad hoa quả. Lộ khắc đáy mắt mang ý cười, thành thật thừa nhận.

— Tôi muốn xem cô gái nào mà làm cho anh ấy ngày đêm không yên lòng. Ngay tại hội nghị mà vẫn có thể để lộ ra vẻ mặt ngây ngốc.

Anh chưa từng người phụ nữ nào làm cho giám đốc bất lương của anh trở thành như thế. Còn được anh dẫn về Bart gia, thậm chí còn quấy nhiễu công tác của anh ấy.

— Chỉ sợ tôi không có ảnh hưởng nhiều đến thế! Chắc anh ấy đang nghĩ đến ai đó!

Cô nhún vai một cái, cầm lấy ly nước chanh trên bàn uống một ngụm.

— Tôi có thể hỏi anh một việc không?

— Xin cứ tự nhiên.

— Anh ấy thật là giám đốc của Star? Cái khách sạn năm trù toàn Âu Mỹ?

— Đúng!

Lộ Khắc khóe miệng ý cười sâu sắc, trong mắt toát ra ánh nhìn thưởng thức.

— Xin lỗi!

Cô cắt một miếng tôm hùm, kèm thêm miếng salad.

— Thật sự rất khó tưởng tượng.

— Trừ bỏ việc tùy hứng, anh ấy có cái đầu kinh doanh rất tốt.

— Tùy hứng?

Ninh Ninh có chút nghi hoặc nhìn anh.

— Vậy là có ý gì?

— Có ý gì?

Lộ Khắc khóe miệng nhếch lên, cơ hồ một khi đã mở miệng liền dừng không được.

— Ý là chỉ cần anh có hứng liền lập tức đua xe, lướt sóng, nhảy dù, hoặc là không nói một tiếng bỏ việc khai trương khách sạn mới, chạy biến đến Đài Loan. Cho tôi phải tìm anh như người mất tích...

Cô càng nghe sắc mặt càng trắng bệch. Đua xe, lướt sóng, nhảy dù đều là loại thể thao có tính nguy hiểm. Cô thật sự không thể liên tưởng đến ác mộng của anh. Anh nói tai nạn xe kia chính là do tuổi trẻ bốc đồng mà ra. Anh dường như muốn đi tìm cái chết...

— Lộ Khắc!

Một tiếng tức giận kèm theo khiển trách từ cửa truyền đến. Ninh Ninh hoảng sợ, giật mình khiến socola dính trên bánh ngọt suýt rơi xuống. Cô quay đầu, chỉ thấy Hawke đi đến, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh chàng to con kia.

— Anh nhiều chuyện quá!

— Anh quên rồi sao, tôi mang thứ này lên vừa lúc gặp bếp trưởng nên thuận tay đem lên thôi.

Bị giám đốc ran đe nhưng Lộ Khắc vẫn rất bình tĩnh, mắt cũng không chớp nói sang chuyện khác.

— Cô ấy xem ra rất đói. Anh đã bao nhiêu lâu rồi không đưa cô đi ăn?

— Từ trưa đến bây giờ, khoảng mười mấy giờ rồi.

Ninh Ninh nghe được anh hỏi, mở miệng trả lời. Nghe vậy, Hawke quay đầu, thấy cô trên đầu trùm khăn mặt. Trên người chỉ quấn một cái khăn tắm nhìn như muốn sắp rơi xuống. Thân thể vừa tắm xong mang theo sự mát lạnh cùng mịn màng. Tóc trong khăn mặt rơi xuống vài giọt nước. Cả người thoát nhìn so với đồ ăn trên bàn còn ngon lành hơn.

— Bánh ngọt?

Cô cầm lấy một cái bánh ngọt hỏi anh. Hawke nhìn cô, hoàn toàn ngây dại.

— Không ăn sao?

Cô nhún vai một cái, nơi tròn đầy trên ngực lại trở nên sinh động. Cô lại hồn nhiên chưa thấy, bắt đầu ăn bánh ngọt. Rồi mới lộ ra vẻ mặt hạnh phúc thở dài nói.

— Thức ăn ở đây ngon hơn ở Los Angeles nhiều. Anh nhớ tăng lương cho nhà bếp.

— Tìn tôi đi, tiền lương của nhà bếp tương đối cao.

Lộ Khắc mỉm cười trả lời. Hawke nghe tiếng nói của Lộ Khắc. Mới phát hiện anh bạn tốt này cũng đang xem cảnh xuân tươi đẹp trước mắt. Anh nhanh chóng xoay người nhắc nhở nói.

— Tôi cũng tin anh còn việc khác phải làm!

— Hiện tại sao?

Lộ Khắc mỉm cười, ngắn gọn đáp.

— Tạm thời không có.

— Lộ Khắc.

Hawke nghiêng răng.

— Sao?

Lộ Khắc nhăn mày.

— Đi ra ngoài!

Anh ngoài cười nhưng trong không cười ra lệnh. Biết anh sắp phát điên, Lộ Khắc khước miệng cười cười, không hề cãi lời anh, thuận theo hướng cửa đi ra. Vừa ra đến trước cửa quay đầu nói.

— Tôi thích cô ấy, so với người lần trước tốt hơn nhiều.

Nói xong nhanh chóng đóng cửa lại.

— Người lần trước là sao?

Ninh Ninh nhú mày.

— Em để ý sao?

Anh xoay người.

— Tò mò thôi.

Ninh Ninh thu hồi tầm mắt, tiếp tục bóc vỏ một con tôm khác.

— Em để ý?

Anh đi đến bên người cô, nâng cằm của cô lên, lặp lại vấn đề.

— Chỉ là tò mò.

Cô mắt cũng không chớp nói, từ từ đỏ mặt.

— Em để ý.

Anh bên môi nở ra nụ cười, quỳ xuống dưới sô pha, bắt lấy con tôm trên tay cô, một ngụm ăn luôn nó, rồi mới nhẹ liếm tay cô.

Một trận tê dại theo đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân, cô hí mắt nhìn hành vi mờ ám của anh, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, rồi anh mới cúi hôn cô.

— Hawke..... Em còn ăn cơm.....

Cô lấy lại hô hấp, thở dốc nói.

— Em ăn mặc thế này chỉ làm người khác muốn ăn em.

Anh đem cô áp trên sô pha, âm thanh khăn khăn. Cô gái này luôn vì đồ ăn mà đẩy ra anh. Lần này anh lại cho cô làm như vậy, anh thà chết còn hơn. Anh đem hết chiêu thức của mình, một đường âu yếm hôn môi của cô, cằm, cổ, xương quai xanh. Vươn tới bờ ngực trắng nõn, khiêu khích.

— Ông trời.....

Ninh Ninh thở dốc, hai tay nắm lấy áo anh. Nhưng không cách nào quyết định được là nên đẩy anh ra hay là kéo về phía mình. Rất nhanh sau đó một giây cô liền xác định. Cơm có thể chờ nhưng... cô không thể.

Buổi sáng chín giờ, có người gõ cửa. Ninh Ninh nhắm mắt nhú mào, đưa tay lay người đàn ông bên cạnh.

— Anh đi mở cửa kia!

— Đừng để ý nó.

Anh lẩm bẩm, không muốn rời khỏi cái giường ấm áp của cô.

— Ôn quá đi!

Cô oán giận. Hawke vẫn là lười nhúc nhích, lấy tay che hai tai của cô lại, lại hôn lên trán cô, dùng giọng buồn ngủ nói.

— Như vậy sẽ không ồn nữa!

Thấy không có cách bắt anh rời giường cô thở dài, chui vào trong lòng anh, quyết định không để ý tiếng đập cửa kia.

— Lucky, ta biết con ở trong đó!

Cô sợ tới mức mở mắt, Hawke khuôn mặt tuần tú gần ngay trước mắt, anh cũng tỉnh, mắt nhấp nhem vừa buồn ngủ vừa mang nghi hoặc.

— Lucky?

Ninh Ninh sắc mặt tái nhợt nhìn anh, rồi mới mở miệng nói.

— Em đi xem thử! Anh ngủ tiếp đi!

Nói xong cô vội vàng nhảy xuống giường, tùy tay vơ lấy chiếc áo choàng tắm chạy ra khỏi phòng ngủ. Hawke chậm rãi ở trên giường ngồi dậy, một đưa che miệng, nhú mào nhìn cửa phòng đóng kín. Cô còn chưa mang dép đã muốn đi mở cửa. Cầm lấy điều khiển từ xa anh mở nút TV, chỉnh kênh, màn hình TV hiện lên. Tiết mục bình thường bỗng chuyển thành camera quan sát. Ở ngoài cửa phòng trên hành lang, ngoại trừ Ninh Ninh còn có hai người đàn ông và một người phụ nữ. Bọn họ đang nói chuyện, ba người đều ôm cô rất thân thiết. Cô lại giống như con búp bê đồ chơi không có phản ứng. Một cảm xúc khó hiểu trong lòng dâng lên, anh nhếch môi, lại muốn chạy ra ngoài đó, đem cô vào lại lồng ngực anh, không cho ai khác chạm vào. Rồi đột nhiên, người phụ nữ kia phát hiện trên người Ninh Ninh là áo choàng tắm của anh liền tức giận muốn xông vào phòng. Ninh Ninh che trước cửa, đưa mặt hướng về phía thang máy với vẻ mặt không thể kiên quyết hơn. Ba người kia hoảng sợ, bọn họ lại tranh luận trong chốc lát, mới xoay người rời đi. Cô vẫn đứng ở tại chỗ, xác định ba người đều vào thang máy, mới xoay người vào phòng. Cô đẩy cửa một cái, cửa lại

không nhúc nhích. Chợt phát hiện đây chính là cửa điện tử phức tạp. Một khi mở ra, nó sẽ tự khóa lại. Anh nhìn không được muốn cười, lại thấy cô không gõ cửa, cũng không thử mở cửa lại, dựa trán vào cửa, hai vai run rẩy. Cô đang khóc? Vẫn là đang cười? Anh tắt TV, có chút lo lắng chạy ra phòng ngủ, đi qua phòng khách rồi tới hành lang. Cô hoảng sợ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt tràn nước mắt.

— Em...

Anh dùng ngón cái lau đi nước mắt của cô, dịu dàng mở miệng.

— Làm sao vậy?

— Cửa... khóa rồi!

Cô xoay đầu qua nơi khác, giọng nói không cách nào không chế được nghẹn ngào. Biết cô cảm thấy xấu hổ, anh đem cô kéo vào trong lòng, đáy lòng dâng lên cảm giác thương xót.

— Sao không gõ cửa?

Cô không có trả lời, chỉ lắc lắc đầu. Thở dài, anh ôm cô vào phòng rồi lấy khăn giấy đưa cho cô. Cô cầm lấy, ngồi xếp bằng trên giường, lau nước mắt. Anh vẫn đợi cho cô bình tĩnh trở lại, mới mở miệng.

— Em có muốn nói gì với anh không?

Cô trầm mặc, vẫn là cúi đầu.

— Lúc này ai ở bên ngoài?

Anh trực tiếp làm rõ hỏi. Cô xiết chặt khăn giấy trong tay, một lúc sau mới khàn khàn trả lời.

— Đi nhầm phòng.

Cô đang nói dối, anh biết rõ nhưng cũng không hỏi nhiều, nở nụ cười chuyển đề tài khác. Anh sẽ đem những hình ảnh của ba người kia cho Lộ Khắc bảo anh điều tra.

Ngồi trên ghế quý phi hướng mắt ra ngoài cửa sổ, Âu Dương Ninh Ninh dựa đầu vào cửa nhìn khách sạn bên dưới, sông bạc, bồn phun nước hoa lệ. Cảnh tượng này sao lại quen thuộc như thế, cô phảng phất có thể nghe tiếng xúc xắc đổ trên bàn, ngửi được mùi rượu tràn ngập trong không khí. Cô không biết vì sao tự nhiên lại khóc. Nhưng khi đứng trước cửa phòng bị khóa cô lại cảm thấy tất cả đều không đúng. Cô muốn cuộc sống yên ổn, cho nên mới chạy thật xa tới Đài Loan. Cho tới nay cuộc sống cô vẫn rất khá, tự cấp tự túc, độc lập. Cô tưởng đã không còn nghĩ đến cuộc sống chạy ngược chạy xuôi của hai người cha mẹ bất lương kia. Cho nên khi đến sông bạc này cô sợ lại phải thay bọn họ kiếm tiền. Nhưng là..... Bọn họ tuy bất lương nhưng cũng rất yêu cô. Cô luôn luôn hiểu được..... Cô hung dữ với bọn họ như vậy, bọn họ khi tiến thang vẫn mang vẻ lo lắng cho cô. Ninh Ninh cắn môi dưới, khổ sở đem mặt chôn trên hai đầu gối. Mặc kệ lí do là sao. Bọn họ vẫn là người nuôi cô thành người, cô thật không nên hung dữ với bọn họ như vậy...

Đồng hồ trên tường vang lên, cô ngẩng đầu. Đã hai giờ chiều. Nhếch môi, cô lại nhìn đường cái ngoài cửa sổ một cái, mới đứng dậy, thay quần áo, vào thang máy xuống lầu. Cửa thang máy ở lầu một mở ra, tiếng các loại trò chơi ăn tiền vang lên. Cô không biết bọn họ ở đâu nhưng đây không phải là vấn đề. Ở thành phố này nhất định sẽ gặp lại. Đi qua chỗ các người khách đang cãi lộn, cô đến bàn chơi 21 điểm xem một vòng, quả nhiên dễ dàng thấy người quen.

— Lucky? Con là Lucky đúng không? Đã lâu không gặp.

Người gọi cô lại là một ông tóc xám trắng đang chơi 21 điểm. Cô nhếch khóe miệng.

— Chú Lý Lạp, con đang tìm Văn Sâm cùng Nana, chú thấy họ không?

— Có, họ ở ngay sau con kia!

Lý Lạp cười nói. Cô xoay người, thấy mẹ đã đứng trước mặt cô.

— Chào con!

Lí Na e dè mở miệng. Ninh Ninh nhìn người phụ nữ xinh đẹp làm nao lòng người, giờ phút này lại có vẻ có chút nao núng của người mẹ, hốc mắt bất giác có chút ẩm ướt nóng, cổ họng nghẹn nghẹn hỏi.

— Văn Sâm đâu?

— Còn ngủ, ông ấy hôm qua đánh cả đêm.

Nana gặp con gái dường như rất vui, trên mặt lộ ra nhẹ nhàng thở ra tươi cười.

— Con đói bụng không? Chúng ta đi ăn!

Cô ăn rồi nhưng vẫn gật đầu. Nana thấy cô gật đầu, khuôn mặt sáng bừng lên, dắt con gái đi về phía trước, khen ngợi hết lời.

— Mẹ cho con biết, đầu bếp ở đây tay nghề tuyệt hảo. Nhất là bánh ngọt buổi chiều, đúng là cực phẩm. Mẹ đi nhiều nơi trên thế giới như vậy, những đầu bếp có thể cùng đầu bếp ở đây so tài chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Con nhất định phải thử.

Khách sạn này rất lớn, so với ở Los Angeles sang trọng hơn nhiều với lối kiến trúc hình trụ. Tòa nhà giữa cao sáu tầng. Lầu một, hai ba đều là sông bãi. Lầu bốn là phòng gym cùng hồ bơi. Tầng năm là khu vực shopping. Tầng sáu chính là nhà ăn cùng sân thượng. Xung quanh kiến trúc hình tròn là phòng ở. Ngoại trừ tầng cao nhất của Hawke, mỗi tầng đều có hành lang nhìn xuống đều có thể nhìn hết sáu tầng. Ánh mặt trời từ mái vòm rơi xuống, Ninh ngồi dưới cây dù màu trắng, có chút không yên lòng nghe Nana kể cuộc sống của bọn họ.

— Con nghĩ mọi người còn ở Đại Tây Dương.

Nhìn bọt khí trong ly chậm rãi nổi lên, cô hỏi.

— Chú Poss của con vào bệnh viện, cho nên chúng ta đến đây.

Gặp con gái không nói chuyện, Nana cũng im lặng. Qua sau một lúc lâu, cô cuối cùng nhin không được mở miệng hỏi.

— Con có biết mình đang quen với ai không?

Mike đến buổi sáng mới nói cho bà biết đã gặp Lucky. Hơn nữa cô còn đi cùng với một người đàn ông lên tầng cao nhất. Nhiều năm lẫn lộn ở đây như vậy, bà đương nhiên tầng cao nhất của Star không thường mở ra. Cho nên mới lo lắng kéo chồng lên, sợ con gái bị người ta bắt cóc. Ai ngờ Ninh Ninh lại có thể dễ dàng đi xuống. Bà biết con gái bà rất thông minh nhưng vẫn không tránh khỏi vì cô mà lo lắng.

— Biết.

Ninh Ninh xoay cái ly, thản nhiên trả lời.

— Vậy con... người đó...

Nana lo lắng nhìn con gái.

— Người đàn ông có không tốt lắm. Người ta nói anh cùng những người mẫu hay ăn chơi trác táng, làm nhiều chuyện xấu.

— Mẹ đến bây giờ mới lo lắng có muộn quá không?

Ninh Ninh nhin không hỏi đồ một câu, có thể thấy được Nana co rúm lại Một chút hối hận dâng lên trong lòng, Ninh Ninh liền mở miệng giải thích.

— Xin lỗi, con không cố ý.

— Không, người nên giải thích là mẹ!

Nana nhìn những ngón tay mình đan lấy nhau, chậm rãi nói.

— Chúng ta là những cha mẹ không tốt.

Ninh Ninh im lặng nhìn bà, một lúc lâu mới mở miệng.

— Hai người vẫn còn rất trẻ.

— Không, đó không phải lí do. Chúng ta định tìm một nơi yên ổn trước rồi mới báo cho con.

— Chuyện đó thật không có khả năng.

Muốn hai người đó ở yên nửa năm thì thà bảo họ chết còn hơn. Họ như là chim của trời tự do đi nhảy, tiệp tưng như là số mệnh của họ. Ninh Ninh nhìn bà, nhếch môi.

— Dù sao con cũng lớn rồi!

— Đúng rồi!

Nana cầm lấy tay con gái thở dài.

— Như chớp mắt một cái con liền lớn lên.

— Làm ơn đừng đóng phim buồn.

Ninh Ninh không được tự nhiên rút tay về, cầm lấy ly nước trên bàn đồ, uống một ngụm. Nana cười cười, rồi mới nghiêm mặt nói.

— Lucky, con đối với tên kia là thật sao?

Nhớ tới Hawke, Ninh Ninh không tự giác nôn nóng lên, cô mở miệng muốn phủ nhận, lại nói không ra lời. Suy nghĩ cả trăm lần cũng không tìm được lí do. Cô không khỏi nhú mày, lẩm bẩm nói.

— Con không biết.

— Con sao lại ở cùng tên kia?

Khó thấy con gái để ý đến một người đàn ông, Nana liền tò mò. Nhìn vẻ mặt tò mò của Nana, Ninh Ninh biết nếu cô không nói, Nana nhất định sẽ hỏi cho đến chết. Cho nên cô kể về chuyện của Bạch Vân cùng Khấu Ca sau đó mới biết anh.

— Anh ấy rất đẹp trai cũng giàu có cho nên con muốn hẹn hò thử.

— Nghe con nói thì tên này cũng không tệ lắm. Vậy con còn lo cái gì?

— Con không có lo.

— Vậy thì do cái gì?

Nana nhú mày chỉ ống hút bị cắn nát trong ly của cô. Ninh Ninh ngậm miệng nhìn ống hút, nhếch môi. Cả nửa ngày sau mới thành thật mở miệng.

— Anh ấy trước kia từng gặp tai nạn giao thông. Từ đó về sau luôn thường gặp ác mộng. Con hỏi anh ấy, anh lại nhẹ nhàng băng quơ trả lời. Anh cùng cha thoát nhìn có vẻ rất ổn. Trên thực tế đã có khúc mắc nhưng mà dường như đều chôn sâu dưới đáy lòng. Sau đó đem hết thấy trở thành cái mặt nạ giả tạo.

Cô càng nói càng kích động khiến mọi người phải quay lại chú ý.

— Lucky!

Nana cầm tay cô, ra tiếng ngăn cô lại. Ninh Ninh im miệng, nhìn Nana, sắc mặt có chút tái nhợt.

— Oh my God!

Chưa từng thấy con gái yêu vì ai mà kích động như vậy, Nana mỉm cười nhìn cô.

— Con yêu anh ấy, đúng không?

Ninh Ninh cả người chấn động, mở miệng muốn phủ nhận, làn môi run rẩy một chữ cũng không thể nói ra. Cô yêu anh? Cô thương anh? Cô yêu Hawke sao?

— Nhìn ánh mắt đồng tình của Nana, trong nháy mắt, cô bối rối vội vàng đứng dậy lại đụng phải bức tường thịt người. Là Lộ Khắc.

— Lucky!

Nana giật mình gọi tên cô.

— Chào, cô khỏe không?

Lộ Khắc vững vàng đỡ lấy Ninh Ninh.

— Tôi không sao.

Màu máu trên mặt Ninh Ninh mất hết, có chút choáng váng nhìn anh. Trong đầu vẫn toàn hỗn loạn một đoàn.

— Người này là?

Vừa nhìn thấy Nana, Lộ Khắc lập tức nhận ra cô bà chính là người phụ nữ trong camera.

— Mẹ của tôi.

Ninh Ninh vội vàng thay hai người giới thiệu, muốn nhanh chóng thoát khỏi hai người bọn họ.

— Cần tôi đưa cô lên không?

Thấy cô gần như sắp xỉu, Lộ Khắc tốt bụng đề nghị. Ninh Ninh hít sâu một hơi, cố đứng vững nói.

— Tôi không cần!

— Lucky, con đừng nghĩ mình tốt.

Nana lo lắng đỡ lấy cô.

— Đừng gọi tôi bằng tên kia!

Cô ghét cái tên kia. Ninh Ninh trắng cả mặt cãi lại.

— Tôi rất tốt!

Cô cảm thấy không khó càng ngọt ngào. Trong đầu ong ong toàn chữ “Cô yêu Hawke” Cô yêu anh? Cô yêu Hawke? Làm sao có thể? Đùa đúng không? Đây nhất định là chuyện đùa... Suy nghĩ vừa hiện lên, trước mặt cô một mảng tối đen xuất hiện. Cô nhanh chóng ngã xuống.

— Lucky!

Nana lại lần hét lên. Lộ Khắc đứng lúc đỡ được Ninh Ninh, dễ dàng ôm lấy người đưa, chạy nhanh vào thang máy.

— Cô ấy đâu?

— Nghỉ ngơi ở trong phòng.

Hawke không nói đến câu thứ hai, vội vàng đi vào phòng ngủ. Mới đẩy cửa ra, anh liền thấy Ninh Ninh nằm trên giường lớn. Dáng vẻ cô rất nhỏ dường như bị cái giường lớn kia nuốt trọn. Anh đến bên giường ngồi xuống, đưa tay hướng về phía cô. Cho đến khi chạm vào người cô, cảm nhận độ ấm của cô, anh mới có thể xua tan hết lo lắng. Cô thoát nhìn đã tốt hơn, hô hấp đều đặn, chỉ như là đang ngủ. Chính mắt nhìn thấy cô, anh cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nghe được tiếng bước chân phía sau, anh mở miệng hỏi.

— Sao lại thế này? Cô ấy vì sao mà ngất xỉu?

— Thiếu máu.

Lộ Khắc đứng bên giường, nói lại lời bác sĩ.

— Bác sĩ nói cô bị thiếu máu. Nana còn nói cô nhiều năm không ăn ngủ bình thường nên dễ ngất xỉu.

— Nana?

— Lí Na, mẹ của cô. Chính là người phụ nữ trong camera.

Lộ Khắc giải thích.

— Anh làm sao biết được?

Anh biết Lộ Khắc thần thông quảng đại nhưng chỉ mới nửa ngày sao có thể tìm được người nhanh như thế.

— Cô ấy nói!

Cô ấy nói? Cô gái này dám giấu anh mà lại đi kể cho Lộ Khắc biết. Anh quay đầu nhìn Lộ Khắc, thỉnh linh nhớ tới cô thích mãnh nam. Anh còn nghĩ là nói giỡn nhưng Lộ Khắc chính là cái loại người cơ bắp đầy mình. Một cảm giác ghen tuông cuộn cuộn dâng lên trong lòng. Anh thật sự không thể phủ nhận Lộ Khắc là người có thân hình cao lớn rất dễ cho người khác cảm giác an toàn.

— Anh sao thế?

Thấy vẻ mặt giám đốc có phần khó coi, Lộ Khắc nhú mày. Đáng chết! Lộ Khắc đã cao to lại còn biết quan tâm người khác. Càng nhìn càng cảm thấy người này thực chứng mắt. Hawke quay đầu lại, nhìn cô gái mê man trên giường tiếp tục hỏi.

— Hai người còn lại là ai?

— Cha cô cùng chú. Ba người đó vừa ở đây. Tôi có nói chuyện với họ một chút. Giờ họ đã về phòng nghỉ ngơi.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Hawke tắt nguồn, không thèm mở miệng ném thẳng vào thùng rác.

Lộ khắc âm thầm thở dài. Quả nhiên điện thoại của anh một giây sau liền reo lên. Anh bắt điện thoại, nhanh chóng rời khỏi phòng thay giám đốc giải quyết công việc. Nói thực ra, anh mấy ngày nay cái ý nghĩ anh sẽ bị lao lực mà chết sớm liên tục nhảy ra trong đầu.

— Cô ấy không muốn sinh đứa nhỏ. Đó là sợi dây trói buộc cô ấy.

— Cô ấy là một loại côn trùng độc. Hút thuốc phiện tự hủy hại mình.

— Cô không đứa nhỏ..... Không cần đứa nhỏ..... Không cần..... Đứa nhỏ.....

— Không cần người..... Cô không cần người.....

— Hawke!

Anh bị đánh thức, ác mộng lại như bóng với hình. Đèn loang loáng không ngừng chuyển động. Các cô gái hèn mọn khe khẽ nói nhỏ. Mùi sát trùng tràn ngập không gian. Tiếng các y tá nói thầm.

— Thật đáng thương..... Đứa nhỏ kia ra đời, cha cũng không tới thăm...

— Hư..... Đừng ở chỗ này nói nhiều..... Lần trước thiếu chút nữa gặp chuyện không may các người vẫn chưa sợ sao?

— Khó trách..... Y tá trưởng muốn chúng ta chú ý nó hơn....

— Hawke nhìn em. Đó không phải là thật. Là mơ!

Một giọng nói mềm mại xuyên qua ảo ảnh, anh phục hồi tinh thần lại liền nhìn thấy cô. Thấy anh ánh mắt khô phục tiêu cự, Ninh Ninh mới nhẹ nhàng thở ra. Cô đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán anh. Anh hai tay duỗi ra ôm lấy cô vào lòng, gắt gao siết lấy.

— Anh không thể tiếp tục thế này!

Mặt cô vùi trên đầu vai anh, giọng nói khàn khàn.

— Em làm anh rất sợ.

Khi anh mở miệng nói ra mới phát hiện mình không chỉ vì chuyện cô ngắt xiu mà sợ. Còn có chuyện kia. Từ gặp cô sau khi, ác mộng vốn đã qua, đã quên lại lần nữa dâng lên. Tất cả là vì anh biết anh đã để ý đến cô. Anh sợ cô lại bỏ rơi anh. Ở tập đoàn Bart gia, anh không phải tổng giám đốc, cũng không phải giám đốc. Anh biết đối với cha anh là đứa nhỏ có cũng được, không có cũng không sao. Cho nên anh mới bắt ảo tưởng người mẫu xinh đẹp trong hình kia còn sống. Bà nếu còn sống bà sẽ yêu thương anh đến mức nào. Mới có thể biết hết những suy nghĩ của bà.

— Cô không cần đứa nhỏ..... Không cần đứa nhỏ..... Không cần..... Đứa nhỏ.....

— Cô cần bản không cần anh! Không ai muốn anh —

Nắm chặt hai tay, anh nhắm mắt lại ôm chặt cô gái trong lòng, vẫn cảm thấy một trận kinh hoàng.

— Hawke.

Ninh Ninh bị anh ôm có chút không thở nổi, chỉ có thể mở miệng nhắc nhở.

— Em không thở được!

Anh nghe vậy thả lỏng lực đạo, vẫn ôm lấy cô, vùi đầu vào gáy cô.

— Xin lỗi!

— Không sao!

Ninh Ninh thấp giọng, đưa tay mát xa gáy anh, giúp anh bình tĩnh trở lại.

Trong đêm tối, ánh đèn ngoài cửa sổ vẫn lấp lánh, trong phòng yên lặng cô nghe rõ tim đập của anh. Đang ngủ bị anh làm giật mình, cô mới phát hiện anh gặp ác mộng. Nhưng lúc này, cô không cách nào lay anh dậy khiến cô sợ muốn chết. Nhìn anh đau khổ ở trong ác mộng giấy dựa. Trong phút chốc, cô phát hiện cô đã yêu anh. Cô không xác định là từ khi nào, giống như là không hay không biết. Suy nghĩ của cô, tầm mắt của cô luôn nhìn về hướng anh. Đường cong thân thể anh theo cánh tay, lồng ngực, thắt lưng, thậm chí là ngón tay anh, cổ họng anh, lỗ tai anh. Mỗi một chi tiết, mỗi một bộ phận đều làm cho cô say mê. Người đàn ông cực kì điển trai này lại vô cùng phức tạp làm cho cô không nhận được là để ý từng cử chỉ của anh. Anh khinh bạc, anh thành thật, anh ngu ngốc, anh dịu dàng, anh tùy hứng, anh suy tư.... Còn có sự đau khổ của anh. Nhắm mắt lại, cô tựa vào trên vai anh, chỉ cảm thấy tim mình rất đau. Cô không nghĩ anh đau khổ như vậy cô không nghĩ anh luôn ở trong mộng giấy dựa. Vậy mà đến khi tỉnh lại vẫn như không có gì xảy ra, nở nụ cười chọc ghẹo.

— Hawke?

— Sao?

— Vì sao mà có Casa Lina?

Cơ ngay gáy anh lại lần nữa cứng ngắc đứng lên rồi mới nở nụ cười.

— Chỉ là anh và Sheila muốn tìm trò vui.

— Phải không?

Cô ngẩng đầu, nhìn nụ cười giả dối của anh. Anh cơ hồ là có chút tức giận nhìn cô, một lời cũng không nói.

— Tại nạn kia rốt cuộc là sao?

Anh buông cô ra, xoay người xuống giường, đi rót li nước, nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ.

— Anh đã nói rồi đó là ngoài ý muốn.

— Hawke.

Cô gọi anh. Anh xoay người lại.

— Anh đã nói mớ.

Ngoài cửa ánh đèn không chừng chớp tắt, chiếu sáng lên bầu trời đêm. Hawke nhìn chăm chăm cô gái trên giường, một lúc lâu không thể nhúc nhích. Rồi anh mới xoay người, đi ra ngoài. Ninh Ninh nhìn anh rời đi, nhìn cánh cửa bị anh đóng sầm lại. Chỉ có thể cười lớn một tiếng, che giấu tiếng khóc muốn phát ra.

11. Chương 11

Từ khi nhìn thấy anh, cô chỉ biết người đàn ông này rất phiền toái!

Cô sớm nên nghe theo sự cảnh cáo của đầu mình, tránh anh xa xa một chút, đừng để ý tới anh, đừng động việc nhà của anh. Như vậy cô sẽ không yêu anh cũng sẽ không vì anh mà trở nên thế này. Trời sáng rồi lại tối, cô vẫn ngồi ở trên giường mắt nhìn cánh cửa kia. Cả một ngày rồi mà anh vẫn không trở về. Đúng là như thế, cô bị bỏ rơi rồi. Suy nghĩ cái gì vậy? Cô ép anh trả lời để cuối cùng anh bỏ đi thế nào?

Hé ra nụ cười tự giễu mình, hốc mắt của cô lại hơi hơi nóng lên. Cô hy vọng anh sẽ nói, nếu như anh tin tưởng cô... Nhưng cái kia chính là vọng tưởng. Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cô dùng sức lau đi thật nhanh. Quên đi, dù sao cũng bị bỏ rơi rồi, ngồi đây tự trách thì có ý nghĩa gì, nên đi là tốt hơn. Suy nghĩ đã thông, cô xuống giường, mở tủ quần áo, mặc lại quần áo lúc đầu mình đem đến. Đợi cho cảm xúc hoàn toàn bình phục, cô mới xoay người đi ra ngoài, vào thang máy xuống lầu. Trên bàn bài cô tìm được người cha bất lương của cô.

— Con gái ngoan!

Ấu Dương Văn Sâm vừa thấy con gái, vui vẻ trở lại bế cô một cái.

— Con khỏe chưa? Mẹ con nói buổi sáng con thiếu máu đến ngất xỉu.

Không phải buổi sáng là buổi chiều ngày hôm qua.

— Con không sao, ngủ một giấc là tốt rồi.

Ninh Ninh nhếch nhếch khóe miệng, không thêm sửa chữa lời nói của ông. Hai người cha mẹ của cô không có khái niệm thời gian. Bọn họ lấy ba ngày làm thành hai ngày, lấy thứ Tư chuyển thành Chủ nhật.

— Không có việc gì là tốt rồi.

Văn Sâm miệng ngậm miếng xì gà, chơi bài. Đưa lấy hai tấm thẻ nhựa tiền bài ăn được cho cô, Văn Sâm hướng về phía bàn đằng xa.

— Con gái ngoan, qua quán café đó chờ cha một chút. Cha chơi xong ván này sẽ đến gặp con.

Nhìn cỗ bài đang chiếm lợi thế trong tay cha, ngửi được mùi xì gà quen thuộc, cô chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, vô lực cười cười, giọng khàn khàn.

— Văn Sâm, con phải đi.

— Ok,ok, chờ cha một chút, cha lập tức đi qua.

Không chú ý nghe con gái đang nói cái gì, Văn Sâm đáp lại hai câu có lệ. Ninh Ninh cười nhẹ, cũng không nói thêm nữa, cầm lấy thẻ nhựa đi đổi thành tiền mặt. Đến đó thì gặp được Nana. Cô còn chưa kịp mở lời, Nana đã ân cần hỏi han, rồi mới nói muốn cùng cô đi xem kịch. Cô muốn từ chối, lại chỉ cảm thấy bất lực thoáng nhìn nước mắt của Nana, Ninh Ninh thở dài, chỉ có thể để bà kéo mình đến sân khấu.

Mẹ đã đặc biệt đặt trước chỗ ngồi. Từ đây nhìn lên sân khấu gương mặt diễn viên cũng rõ ràng hơn. Biểu diễn ảo thuật, biểu diễn uốn dẻo rồi đến hát múa, diễn kịch, cô lại chỉ cảm thấy mệt, cúi đầu tránh những ánh sáng lóa lẹt trên sân khấu, cô bắt đầu tính toán kế tiếp nên như thế nào. Sau khi biểu diễn xong đã không còn máy bay đến Los Angeles nhưng cô cũng không muốn ở đây thêm ngày nữa. Có lẽ cô sẽ thuê một chiếc taxi thẳng đến đó. Không biết Bạch Vân cùng Khấu ca ra sao rồi? Kỳ thật cô cũng muốn trực tiếp bay về Đài Loan nhưng hộ chiếu của cô còn tại Bart gia, hơn nữa cũng không thể không nói Bạch Vân một tiếng mà đã rời đi. Cho nên đành phải về Bart gia một chuyến.

— Lucky! Lucky!

Một trận lay động làm cho cô tỉnh táo lại.

— Chuyện gì?

Nana về mặt hưng phấn nói

— Đây, tiết mục đi xe máy đặc sắc sắp bắt đầu rồi. Rất hay đó nha! Mẹ lần trước đã xem qua. Từng người từng người sẽ đi vào ngồi lên xe sau đó lái với tốc độ kinh hồn trong cái vòng tròn treo lơ lửng kia. Chỉ cần ra một chút sai lầm, toàn bộ mọi người sẽ tông vào nhau. Mẹ xem đến người thứ tư bước vào đã muốn giật mình, không ngờ hôm nay lại thêm người thứ năm.

— Ừm!

Ninh Ninh kéo kéo khoe miệng, không thể nào cảm thấy hứng thú lên tiếng trả lời. Đèn bắt đầu chiếu sáng, âm nhạc vang lên, khiến không khí trở nên khẩn trương. Người thứ nhất mặc áo đen toàn thân, đầu đội mũ bảo hiểm, chân đạp ga, lao như bay về phía trước. Ninh Ninh hoảng sợ, tinh thần đều tỉnh táo lại. Người thứ hai cũng bắt đầu đi ra, anh bước lên mô tô, hai người đứng song hành rồi bọn họ đột nhiên thúc giục chân ga, phóng lên người thứ nhất tạo thành hình chữ thập. Cô xem mà run lên. Rồi đến người thứ ba, thứ tư đều bước lên xe, cô trừng lớn mắt, khẩn trương bắt lấy lưng ghế dựa. Nhìn bốn người chạy xe máy hình tròn ở trong lồng sắt, tốc độ kinh hồn. Quanh mình, người xem phát ra tiếng vừa kinh vừa tán thưởng. Khi bọn họ dừng lại, toàn khán phòng đều nhiệt liệt vỗ tay.

— Nhìn kia, người thứ năm đi ra.

Cuối cùng một người mặc quần áo màu trắng xuất hiện ở vũ đài. Đèn tụ quang chiếu vào người nọ, anh điều khiển xe đứng ở vũ đài. Anh mở nắp kính trên mũ bảo hộ ra, cúi đầu chào mọi người một cái. Mọi người im lặng, Ninh Ninh há hốc miệng nhìn người mặc áo trắng trước mặt. Mới liếc mắt một cái, cô liền nhận ra cặp mắt lam nâu kia là ai. Cô hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên kia thúc giục chân ga tiến vào vòng tròn. Năm người trong vòng tròn bắt đầu chạy như bay. Toàn hội trường lâm vào yên tĩnh, ngoại trừ tiếng động cơ xe máy, ngay cả một tiếng ho khan đều không có. Ninh Ninh từ đầu tới đuôi trừng mắt nhìn người mặc đồ màu trắng, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn. Máu nghịch lưu, cô không thể hô hấp, không thể động thân, chính là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trừng mắt nhìn cảnh tượng khủng bố trước mắt cho đến khi động cơ xe máy ngừng lại. Trên vũ đài, ngọn đèn cực sáng, ánh sáng nhanh chóng lóe ra. Chung quanh tuôn ra hàng ngàn tiếng vỗ tay. Mọi người không ai bảo ai đều đứng lên tán thưởng, duy chỉ có cô chết đứng một chỗ.

Năm người lần lượt đi xuống xe, tháo bỏ mũ bảo hiểm ra cúi đầu chào khán giả. Tiếng vỗ tay như sấm lần nữa vang lên. Cuối cùng người mặc áo màu trắng cũng mở mũ bảo hiểm, hội trường có người nhận ra anh. Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, vỗ tay càng thêm vang dội. Anh hướng tới cười hỏi thăm mọi người rồi lập tức nhận ra cô cũng đang ở đây. Nụ cười trên mặt anh nhanh chóng biến mất. Không biết là vì cái gì, anh đột nhiên nhảy từ vũ đài xuống bước đến phía cô. Đèn theo bước chân mà chiếu sáng, anh đứng trước mặt ở cô, một câu cũng không nói. Ninh Ninh nhìn người đàn ông tóc vàng mắt xanh trước mặt, anh hướng về phía cô vươn tay, cô cầm tay anh, thuận thế cho anh kéo cô lên. Cô vẫn không thể bắt mình ngừng run rẩy, chỉ có thể suy yếu mở miệng.

— Anh có khỏe không?

Anh như là nhẹ nhàng thở ra, nở ra một nụ cười.

— Hoàn hảo.

— Có bị thương không?

Cô đưa tay sờ má anh, hỏi lại.

— Không.

Bất an trong mắt anh dần mất đi.

— Tốt lắm.

Cô mỉm cười rồi đôi tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo anh, đưa anh kéo về phía mình. Cô dùng hết sức đâm vào bụng anh một quyền. Hawke thét lớn một tiếng thiếu chút nữa ngã xuống đất, Ninh Ninh buông anh ra, nổi giận dùng dùng xoay người đi ra ngoài.

— Đáng chết!

Anh nên biết ơn cô đã đánh không mạnh lắm, anh vẫn có thể chạy theo. Đối với chuyện như vậy mọi người không kịp phản ứng. Toàn hội trường đột nhiên im lặng, mọi người đều ngây người. Cho đến khi Nana phát ra âm thanh nho nhỏ.

— Oa!

— Xôn xao!

Mọi người theo tiếng Nana xôn xao đứng lên, trong lúc nhất thời, kịch cũng không xem, nhanh chóng chạy ra ngoài.

— Ninh Ninh!

Cô đi vào thang máy nhanh tay đóng cửa.

— Ninh Ninh!

Hawke chạy tới trước cửa thang máy đứng lại, anh ngẩng đầu. Thang máy đi xuống, hai thang máy bên cạnh còn tới hai mươi mấy lầu. Vì sao đi xuống? Cô muốn đi đâu?

— ****!

Mắng một tiếng, anh chống tay vào vách tường một chút, nhanh chóng lao xuống lầu một. Cô vừa vặn đi ra khỏi thang máy, vừa thấy anh, lập tức xoay người đi về phía khác.

— Âu Dương Ninh Ninh!

Anh đuổi theo. Cô cũng không quay đầu lại, bước nhanh xuyên sòng bạc lầu một.

— Ninh Ninh! Dừng lại!

Anh chạy nhanh qua, khiến khách đang chơi đều đưa mắt nhìn. Ninh Ninh không nhìn người bên ngoài đang nhìn mình, vội vàng đi ra cửa lớn. Cuối cùng thậm chí là chạy ra. Trên lầu mọi người xem kịch cũng bắt đầu tò mò nhìn xuống. Hawke đứng lúc ở ngoài cửa lớn giữ cô lại, vẻ mặt xanh mét.

— Đáng chết, em muốn đi đâu?

Cô rút tay về, nổi trận lôi đình nói.

— Đi đâu? Anh mất tích cả ngày. Bây giờ còn dám hỏi em đi đâu? Em đi đâu anh quan tâm sao?

— Anh bận nhiều việc.

Anh cứng đờ, tìm một lí do để che lấp.

— Việc? Ha ha.....

Cô cười lớn nhìn anh

— Anh bận nhiều việc? Việc đi tìm cái chết sao? Nha, không không không, anh đương nhiên không có ý niệm như vậy trong đầu. Là em suy nghĩ nhiều quá khiến em đoán già đoán non. Anh có từng tập qua diễn xiếc? Hay người biểu diễn hôm nay bị bệnh, cho nên anh tạm thời lên thay thế? Không đúng, lí do này rất ngu ngốc.

Cô càng nói càng tức, vỗ tay một, biểu tình khoa trương, giống như mắc bệnh tâm thần.

— Ok! Em biết rồi, đó là ngoài ý muốn. Tai nạn xe của anh là ngoài ý muốn. Anh ngoài ý muốn bị người ta đem đi học kỹ năng lái mô tô. Cho nên đành phải ngoài ý muốn thể thân lên sân khấu! Đúng hay không? Không đúng? Em biết rồi! Lần này nhất định đúng. Anh có tiền không chỗ chi, cảm thấy cuộc sống không thú vị, muốn tìm kiếm cái gì đó kích thích, anh nhất thời thấy nhàm chán mà thôi.

Hawke sắc mặt khó coi muốn mở miệng, lại nghe được giọng nói châm chọc của cô.

— Lại không đúng? Thật xin lỗi, em không có cách, thật ra mà nói, em không muốn biết nguyên nhân là cái gì mà anh lại muốn chết, muốn đi tìm kích. Anh nghĩ dùng thái độ của mình sống cuộc sống bình thường sao? Anh nghĩ có thể cười giả dối cả đời sao? Em không cần, anh có nghe hay không? Em sẽ không bao giờ để ý đến người bệnh tâm thần như anh nữa.

— Em biết cái gì?

Chịu không nổi châm chọc khiêu khích của cô, anh tức giận quát.

— Em biết cái gì? Em cái gì cũng không biết.

— Đúng! Em không hiểu! Em không biết.

Cô nắm chặt hai tay, tức giận hét lên.

— Anh cái gì cũng không nói làm sao em biết!

Anh cứng đờ, tức giận nhìn cô, cắn răng nói.

— Em cho rằng em tốt hơn anh ở chỗ nào?

— Ít nhất em sẽ đem chuyện mình nói ra, không bao giờ chôn giấu trong lòng.

— **** **!

Anh cười nhạo một tiếng, đưa tay chỉ về hướng Văn Sâm cùng Nana.

— Em chuyện gì cũng nói ra sao? Vậy bọn họ. Em có dám nói không biết bọn họ?

Ninh Ninh cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nhưng cô không quay đầu nhìn bọn họ, chỉ là đưa mắt nhìn anh. Hawke âm thanh lạnh lùng nói.

— Nói đi! Nói em không biết họ đi!

— Anh muốn biết? Được em nói cho anh nghe!

Cô sắc mặt không còn chút máu, hai tay ôm ngực, cười lạnh hai tiếng, bắt đầu nói.

— Âu Dương Văn Sâm, năm nay bốn mươi tám tuổi, chức nghiệp dân cờ bạc, ông là ba em. Đứng ở bên cạnh ông là mẹ em Lí Na, ngoại hiệu Nana, năm nay bốn mươi lăm tuổi. Người phía sau là John, lớn lên cùng em từ nhỏ chức nghiệp đả thủ, anh ấy dạy em quyền anh. Cảnh sát trưởng kia tên là Kì Lợi, khi ba mẹ em bị bắt đến đồn cảnh sát, ông sẽ mua hamburger cho em ăn. Dì Sarah là nhân viên chia bài, chị gái Lysa tỉ vũ nữ thoát y. Chú Mike là kẻ lừa đảo, chú Lý Lạp là người lái xe của khách sạn. Hiện tại chú ấy đã lái xe đi công việc. Đây là những người mà anh thấy, xin lỗi những người khác không có ở đây. Anh có cần em kêu họ tới đây cho anh xem mặt không?

Chợt nghe đến những điều này, nhìn hai mắt cô bốc hỏa, Hawke hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

— Anh còn muốn biết gì nữa? Tên tiếng Anh buồn cười của em? Cuộc đời của em?

Cô đi đến trước mặt anh, âm thanh lạnh lùng nói

— Tên tiếng Anh đáng ghét của em là Lucky! Em từ nhỏ lớn lên ở sòng bạc, khách sạn, ô tô khách sạn cùng đồn cảnh sát. Em không được đi học, chỉ có thể lén lút đứng bên lớp học lén. Em biết bảy thứ ngôn ngữ, cách chữ của mười ba quốc gia, còn biết tất cả những chiêu lừa đảo trong sòng bài. Anh biết không? Anh có tất cả những thứ em hâm mộ, anh lại không biết quý trọng! Cha anh có lẽ lạnh lùng nhưng ông cung cho anh một hoàn cảnh giàu có, yên lành. Kết quả là sao? Anh chỉ đối với chuyện nhỏ không quên được, sống chết để tâm vào chuyện vụn vặt, lại ngoan cố không chịu đối mặt với nó, sẽ chỉ làm nó ở trong lòng mà sưng mủ.

Anh lần đầu bị mắng bắt lấy cổ tay cô, then quá thành giận.

— Cho dù thế nào cũng không phải chuyện của em!

Ninh Ninh im bật, trừng mắt nhìn anh. Cô phải kiềm nén biết bao nhiêu mới không để mình khóc, cô trừng mắt nhìn anh, mắt cũng không chớp, sắc mặt trắng bệch mở miệng.

— Đúng, chuyện đó không liên quan đến tôi. Chuyện của anh, xác thực không quan hệ gì với tôi. Cho nên, anh buông tay tôi ra, tôi sẽ lập tức biến mất khỏi cuộc sống của anh!

Anh nhếch môi, khóe mắt run rẩy.

— Buông tay!

Cô lạnh giọng khiển trách. Anh sau một giây bỏ tay cô ra, Ninh Ninh đau đớn nắm cổ tay đã đỏ lên, cắn răng không cho phép mình rơi nước mắt, xoay người gọi taxi. Hawke nắm chặt tay, trừng mắt nhìn cô mở

cửa taxi. Trong nháy mắt, anh dâng lên ý nghĩa muốn tóm cô về khách sạn, nhót trước rồi nói sau. Cô ngừng lại, quay đầu. Tim anh dường như ngừng đập ngay lúc đó.

— Đúng rồi, còn có một chuyện.

Ninh Ninh mở cửa xe, vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh.

— Từ giờ trở đi, chúng ta chia tay!

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại xoay người, lên xe đóng cửa rồi đi. Cô đi rồi? Cô cứ như vậy đi rồi? Cô làm sao dám lên xe rồi đi như vậy? Hawke mắt nhìn dáng taxi đi xa, thật lâu không thể nhúc nhích. Chia tay? Cô cùng với anh chia tay? Cô gái này đang làm trò quỷ gì đây?

{thiendi18.wordpress }

— Thật không tin được, anh bị bỏ!

Một câu vui sướng khi người khác gặp họa làm cho anh phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy khuôn mặt của Lộ Khắc, anh chỉ cảm thấy cơn tức dâng lên.

— Anh ở đây làm gì?

— Xem người nào to gan dám trước cửa khách sạn sinh sự!

Lộ Khắc mặt không chút thay đổi nói. Ngăn chặn sự xúc động của mình, Hawke xoay người sải bước đi hướng thang máy, mọi người tự động tránh ra đường đường cho anh. Lộ Khắc đi phía sau theo anh, nhủu mày hỏi.

— Anh không đuổi theo sao?

— Đuổi cái gì? Tại sao phải đuổi theo?

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, anh phẫn hận lạnh giọng cắn răng nói.

— Trên thế giới này còn nhiều phụ nữ lắm. Tôi không phải chỉ có mình cô ta.

Bầu trời đêm không có một ánh sao, những ánh sao đều bị ánh sáng của các khách sạn che lấp hết. Hawke ngồi dựa vào cửa sổ, trong tay cầm một chai Whisky, trực tiếp đưa lên miệng uống.

— ****!

Anh nhịn đau uống thêm một ngụm, vị nóng của chất lỏng thấm vào cổ họng, nóng rát. Đi thì đi! Chia tay thì chia tay! Phụ nữ tìm sẽ có, cô thì có gì hơn người. Anh Hawke · Bart muốn phụ nữ thế nào mà không có? Cô gái ấy có gì tốt chứ? Lại không được tự nhiên, lại cứng đầu, tính tình lại xấu vô cùng! Nói anh để tâm vào chuyện vụn vặt? không phải cũng như cô sao? Chẳng qua là do ác mộng hoành hành. Cho dù anh không muốn nói nhưng mấy năm qua anh đã sống tốt đấy sao? Anh sớm nên hiểu phụ nữ đều là như vậy. Cho cô chút ngọt ngào, cô lập tức leo lên đầu anh quăn này quăn nọ. Ngay cả chuyện ngày xưa cũng không buông tha, anh chính muốn ở trong góc tối mà chết mòn đấy thì sao?

— ****!

Nâng chai rượu dùng sức lay lay vài cái, ngay cả một giọt đều không nhỏ xuống. Quên đi, đi ngủ là xong. Vứt chai qua một bên, anh nghiêng ngả đứng dậy về bên giường. Lần sau anh nhất định phải nhớ rõ tìm phụ nữ dịu dàng, ngực to đầu rộng mới sẽ không vì một chút việc nhỏ liền cáu kỉnh, sẽ không động tay động chân với anh, sẽ không cả ngày hỏi về ác mộng của anh khiến vết thương của anh rỉ máu. Anh tê liệt ngã xuống trên giường, trên gối lại ngửi được mùi hương của cô.

— Cô gái đáng chết!

Anh chán ghét thì thảo mắng, bàn tay bắt lấy gối quăng nó xuống sàn. Chưa đầy hai giây sau, anh lại nhịn không được lấy nó trở về, nhắm mắt vùi đầu trong đó, lần nữa mắng ra tiếng.

— Đáng chết!

Một tuần trôi qua giống như mọi người trên toàn thế giới đều chống đối anh. Vài ngày trước, ống nước của phòng chữa cháy của khách sạn bị một chiếc xe ủi phải. Đội chữa cháy đến chậm khiến nước chảy lênh láng ngập cả tầng một cùng tầng hầm. Cả khách sạn phải điều người dọn dẹp đến ba giờ mới xong. Sau đó, chính phủ phái người đến khách sạn bảo đào một lỗ ngay trước cửa khách sạn để sửa chữa đường xá. Kết quả làm nửa ngày mới nhận lại thông báo làm sai chỗ. Buổi tối hôm kia, toàn thành khách sạn rửa rõ ánh đèn tự nhiên đồng loạt mất điện. Ngay cả máy phát điện của khách sạn chạy chưa đến năm phút đã bị cháy. Nhân viên phải sửa chữa hơn một tiếng đồng hồ mới có điện trở lại. Tiếp theo là đến sòng bạc của khách sạn. Đường như tất cả tay bạc có tiếng đều tụ tập đến đây. Họ chiếm hết các bàn, dùng hết khả năng trời cho khiến sòng bạc lỗ đến mấy triệu đô. Anh biết mọi chuyện xảy ra, cũng đoán được vì sao mà như thế. Tất cả đều do họ hàng nuôi lớn cô từ bé đều tụ tập đến đây, giúp cô trả thù. Anh có thể dùng biện pháp đối phó với bọn họ nhưng anh lại không muốn.

Anh không muốn nhớ đến cô. Cho nên mỗi buổi sáng sau khi rời giường, anh liền đi xuống làm việc, họp, giải quyết những phiền toái liên tiếp. Anh mỉm cười, anh nói chuyện, anh sắm vai công tử Hawke · Bart phong lưu, phóng khoáng, người người gặp đều thích. Cứ như vậy đến nửa đêm, cả người kiệt sức mới trở lại trên lầu nghỉ ngơi.

Nhưng mỗi khi nằm trên giường nhắm mắt lại, anh lại thấy gương mặt của cô, lạnh lùng, tức giận, đỏ bừng, vui sướng, xấu hổ, bất an, thương tâm, ngủ say, dịu dàng.....

Về ngưỡng ngừng của cô chưa từng cho người bên ngoài thấy luôn làm cho anh tim đập thành thịch, không thể quên. Anh không nghĩ còn muốn cô nhưng không cách nào khống chế mình càng ngày càng muốn cô.

Anh không ngày nào mà không mơ thấy cô. Đúng là cô gái đáng ghét tự dưng chui vào ác mộng của anh. Liên tục xuất hiện ở phòng chụp hình, hiện trường tai nạn xe cộ, bệnh viện géo thét chỉ trích anh. Nhưng đến sáng thức dậy, anh nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng cô. Anh từng thử cùng một nữ diễn viên thuộc hàng ngôi sao hẹn hò. Cô gái kia ngực to đầu rộng, dịu dàng mê người nhưng cả một buổi tối, anh chỉ cảm thấy cô rất vô vị, thật sự không thích thú. Đồ ăn chưa ăn xong, anh liền đem cô giao cho Lộ Khắc đưa cô về.

Thời gian tí tách trôi qua, gió cuốn vân bay, mặt trời lên rồi lặn. Thế giới tựa hồ lại lần nữa mất đi màu sắc. Từ ngoài cửa sổ nhìn ra, bầu trời là bụi, là bụi. Mỗi khách sạn đều là màu xám. Mỗi ngọn đèn đều là màu xám. Cứ như là một bộ phim trắng đen không tiếng động.

Ngốc.

Ngày thứ tám, anh cười không nổi, ngay cả nụ cười để ứng phó với mọi người cũng không thể. Lộ Khắc bước vào phòng, anh vẫn ngồi trên ghế da sừng sờ nhìn bầu trời không một áng mây. Cho đến khi Lộ Khắc cầm điện thoại nhét vào tay anh, anh mới giật mình.

— Điện thoại của anh từ Los Angeles!

Anh có chút mờ mịt đưa tay bắt lấy điện thoại?

— Alo?

— Hawke sao?

Anh lại mờ mịt hai giây, mới nghe ra là giọng Bạch Vân, tinh thần rung lên.

— Là tôi!

— Anh đang làm việc sao? Nếu anh bận tối tôi sẽ gọi lại.

— Không có!

Anh nhanh chóng trả lời.

— Tôi đang rảnh. Có chuyện gì không?

— Không có gì!

Bạch Vân giọng nói mang ý cười, dịu dàng nói.

— Vài ngày nữa tôi về Đài Loan, cho nên gọi điện báo anh một tiếng. cảm ơn anh trước kia đã giúp đỡ.

— Trở về? Tại sao? Cha lại làm khó cô sao? Khẩu ca đâu?

Bạch Vân cười khẽ ra tiếng.

— Cha không có ép tôi. Chỉ là... tôi đang mang thai, muốn về Đài Loan nghỉ dưỡng.

Bạch Vân phải về Đài Loan? Vậy Ninh Ninh đâu? Cô cũng muốn rời đi sao?

— Cái kia?

Anh há miệng muốn hỏi, lại không thể nói ra câu.

— Chuyện gì?

— Không, chúc mừng!

Anh trừng quả địa cầu trên bàn, Las Vegas cùng Los Angeles sát cạnh nhau, lại cách Đài Loan cả một Thái Bình Dương khiến anh nhất thời bối rối.

— Cảm ơn.

Bạch Vân cười nói. Nắm chặt phone, anh không hiểu sợ hãi chuyện gì, liền mở miệng.

— Có thể gọi Khẩu ca giúp tôi không? Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy.

— Được, anh chờ một chút.

Anh nghe được Bạch Vân trở lại kêu Khẩu ca rồi sau đó Khẩu ca bắt điện thoại.

— Có chuyện gì nói mau!

— Khẩu ca, anh về Đài Loan sao?

— Đúng! Anh nghĩ cô ấy về Đài Loan quen thuộc sẽ dễ chịu hơn.

— Cha không nói gì sao?

— Bạch Vân cả đêm qua nói chuyện với ông. Ông đồng ý rồi!

— Thật lợi hại. Cô ấy đã nói gì?

— Không biết! Cô ấy không nói với anh.

— Khẩu ca anh không lo lắng về cuộc sống sau này sao?

— Hawke.

— Sao?

— Nếu không muốn Ninh Ninh thì mau tới đây mà ngăn cản. Đừng trốn ở đó là cây nấm mốc vô dụng.

—

Bị Khẩu ca nhìn rõ ý đồ, Hawke liền đỏ mặt lên, một trận á khẩu không trả lời được. Từ điện thoại vọng lại tiếng cười Bạch Vân. Sau đó là tiếng Khẩu ca.

— Hawke?

Anh im lặng hai giây, mới xấu hổ mở miệng.

— Em đây!

— Ninh Ninh từ khi ở Las Vegas trở về liền rầu rĩ không vui. Anh biết hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện. Nếu cậu có thể nhanh về đây, tôi rất cảm kích. Cô suốt ngày nằm khóc.

Anh ngần ngại rồi mới nghe được Khẩu ca giục anh mau trở về. Bạch Vân đối với sự cường điệu của chồng cũng không có ý kiến, chỉ cười nói.

— Anh đừng nghe anh ấy. Ninh Ninh đồng ý ngày mai làm người mẫu cho dì Sheila nên mấy ngày nay phải tập đi catwalk thôi.

— Dì Sheila? Người mẫu?

Anh cứng đờ, giờ mới nghĩ đến bà dì mưu mẹo kia, vội vã hỏi.

— Đáng chết! Cô đồng ý sao? Có kí hợp đồng không?

Bạch Vân bị anh kích động hoảng sợ.

— Tôi không biết! Tôi không có hỏi qua.

— Tôi lập tức trở về!

Anh nói xong liền muốn quăng điện thoại.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lại nhanh chóng cầm lại điện thoại. May mắn Bạch Vân bị anh dọa còn chưa kịp gác máy. Anh nhanh chóng bổ sung.

— Nếu cô ấy chưa kí. Hãy nói với cô ấy đừng kí bất cứ cái gì dì Sheila đưa!

— Nhưng...

Bạch Vân vừa định mở miệng muốn hỏi, anh liền tắt điện thoại. Lần này cô lại đợi ba giây, xác định anh thật sự tắt điện thoại, mới nghi hoặc tắt điện thoại.

— Sao lại thế? Tên đó rống cái gì vậy?

Khấu Thiên Ngang đang đọc báo, nhú mồm hỏi vợ.

— Không biết!

Bạch Vân nhún vai một cái, đi đến ngồi bên sofa. Hai tay luồn vào cánh tay, dựa vào anh, mỉm cười.

— Nhưng anh ấy nói sẽ lập tức quay về.

Khấu Thiên Ngang liếc nhìn cô vợ cười.

— Em vừa lòng chưa?

Bạch Vân cười khẽ, nhỏ giọng nói.

— Còn thiếu một chút!

— Hết chỗ rồi! Anh nói hết chỗ là sao?

Nhìn giám đốc tùy hứng đến cửa điểm của mình, Lộ Khắc như đang giảng bài cho học sinh tiểu học, nhẩn nại nói.

— Hết chỗ tức là không còn chỗ ngồi. Đây là mùa du lịch, mọi người đều đi nghỉ ngơi. Vé máy bay đến Los Angeles hết sạch rồi.

Hawke trừng mắt nhìn anh, tức giận hỏi.

— Tôi biết hết chỗ nghĩa là gì? Ý tôi hỏi máy bay riêng của nhà đâu?

— Ở New York, ba ngày trước Lam Tư đã lấy đi!

Lộ Khắc ảo não mở miệng.

— Anh có muốn tôi đăng kí vào danh sách dự khuyết không?

Buổi diễn kia ngày mai bắt đầu. Cho dù đợi cho dự khuyết, cũng không nhất định về không kịp. Anh cần rằng một cái, cầm chìa khóa xe quay đầu bước đi.

— Không cần! Tôi tự lái xe trở về.

Lộ Khắc nhú mồm, đi theo phía sau anh vào thang máy, thấp giọng nói.

— Tôi còn nghĩ thế giới này đâu chỉ có một cô gái.

— Lộ Khắc, tôi thấy dạo này Alaska rất có tiềm lực, cao nguyên Tây Tạng cũng vậy.

Hawke ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bạn tốt hỏi.

— Anh có biết nơi đó thế nào không?

Lộ Khắc ở cửa thang máy có chút cứng ngắc trả lời.

— Rất lạnh?

— Anh biết là tốt rồi.

Hawke hăm hừ. Nhìn thang máy đang đi xuống, Lộ Khắc trầm mặc một chút, nhin không được lại mở miệng.

— Giám đốc!

— Chuyện gì?

— Phiền anh một chuyện được không?

— Chuyện gì?

— Sau khi ra thang máy, nói cho người nhà của cô biết anh là người yêu của cô, được không?

Hawke há mồm, chưa kịp phun ra một chữ, liền ngậy ngẩn cả người. Anh yêu cô? Anh yêu cô gái kia? Cô gái Âu Dương Ninh Ninh vừa cứng đầu, xấu tính kia?

Cửa thang máy mở, anh vẫn ngốc đứng ở tại chỗ.

— Giám đốc!

Lộ Khắc đi ra trước quay người lại, chỉ thấy anh vẻ mặt ngậy đại đứng ở tại chỗ. Cửa thang máy đóng lại, Hawke vẫn như cũ không thể nhúc nhích. Tấm kính phản chiếu vẻ mặt ngậy ngốc của anh. Cửa lại mở, Lộ Khắc đưa tay chặn thang máy.

— Này, anh có khỏe không?

Anh khó khăn mở miệng, ngậm lại, rồi lại mở ra, lại ngậm lại, cuối cùng mới toát ra một chữ.

— Tôi...

Không biết anh có biết hay không chứ hiện tại bộ dạng anh cứ như một con ếch. Lộ Khắc lúc này thông minh không đem suy nghĩ của mình nói ra, chính là thở dài.

— Quên đi! Tôi hiểu rồi! Chuyện sòng bạc thua lỗ, tôi sẽ nghĩ cách khác.

Anh vỗ vỗ vai Hawke, đưa anh đi ra xe thể thao đã chuẩn bị sẵn. Sau đó, mở cửa xe, nhét anh vào, nhanh chóng đóng cửa, ghé mặt vào cửa xe.

— Lúc anh lái xe có lẽ nên suy nghĩ một chút, anh vì sao lại vì một cô gái băng qua sa mạc, trèo đèo vượt suối đến bên cô. Còn phải nghĩ thật kĩ xem cô quả thật rất đáng giá. Ok?

12. Chương 12

— Cô ấy là ai?

— Khải Quỳnh Sâm- Bart, mẹ của Hawke Bart.

Ở thành phố bị Khiết Tây quay như chong chóng cả ngày, Ninh Ninh về Bart gia ăn cơm xong tắm rửa xong, vừa định lên giường ngủ thì Bạch Vân gõ cửa phòng. Ninh Ninh vừa mở cửa thì đã thấy Bạch Vân đưa cho cô một xấp poster. Tấm thứ nhất là một cô gái cao gầy với mái tóc vàng óng ánh. Cô gái xinh đẹp ấy có một đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp. Màu mắt như biển sâu hút ấy khiến khí chất lạnh lùng của cô càng thêm quyến rũ. Ninh Ninh mở miệng hỏi. Câu trả lời của Bạch Vân không nằm ngoài dự đoán của cô. Cô

mở trang thứ hai ra, vẫn là cô gái kia, lạnh lùng xinh đẹp khiến người khác không thể rời ánh mắt. Ninh Ninh tiếp tục tò mò xem thêm vài trang.

— Cô ấy cũng là người mẫu sao?

— Đúng!

Bạch Vân ngồi bên cạnh Ninh Ninh cùng cô xem ảnh chụp.

— Lúc cô ấy còn sống là người mẫu nổi tiếng cả thế giới. Cô rất trẻ lại nhanh chóng nổi tiếng. Nhiều người ghen ghét bên cạnh, hơn nữa công việc bận rộn, cảm tình không trôi chảy, tạo nên áp lực quá lớn cho nên cô thường hay say rượu cùng...

— Hút thuốc phiện.

Ninh Ninh nhỏ giọng mở miệng, cô đưa tay vuốt ve gương mặt cô người mẫu tóc vàng có đôi cánh màu đen sau lưng từ trên cao rơi xuống. Đó là thiên sứ bị dọa dẫm. Cánh tay bên phải bị thương rỉ máu, trong mắt chứa đầy đau thương.

— Em sao biết được?

Bạch Vân có chút kinh ngạc.

— Trong ác mộng của Hawke thường hay nói mớ.

Cô vẫn nghĩ ác mộng đó liên quan đến cha anh không ngờ lại là... Bạch Vân khẽ thở dài, dịu dàng nói.

— Khẩu nói khi anh ấy đến đây. Hawke rất trầm lặng, miệng nói ra toàn lời khi dễ người khác. Đúng là một thiếu gia xinh đẹp nhưng cá tính mãnh liệt. Mỗi lần đều khiến Khẩu đánh cho anh một trận. Nhưng sau khi Hawke gặp tai nạn xe cộ, ở trong bệnh viện hết nửa năm, Khẩu không biết anh xảy ra chuyện gì. Khi Hawke tỉnh lại vẫn không nói một lời. Một hôm anh đến thăm Hawke thì thấy anh ấy bị trói trên giường. Hỏi ra mới biết tên thiếu gia ấy uống thuốc tự sát còn muốn chạy lên sân thượng nhảy lầu tự tử. Vì thế họ phải trói anh lại, để tránh anh tự làm tổn thương mình.

Ninh Ninh nghe được trong tim liền đau nhói, cô thử vài lần, mới có biện pháp mở miệng.

— Vì sao lại thế?

— Không biết!

Bạch Vân thở sâu, tiếp tục nói.

— Khẩu tức giận không cho phép người trói anh lại nữa. Mỗi ngày anh đều đến bệnh viện, Hawke từ từ trở nên có vẻ bình thường. Khẩu không dám kích thích anh, cho nên cho tới bây giờ cũng không có hỏi anh lúc ấy rốt cuộc ra chuyện gì. Không hiểu vì sao Hawke sau khi bình phục, tính tình chuyển biến, trở nên sáng sủa lại yêu đời. Cả ngày đeo dính lấy Khẩu khiến anh ấy phiền muộn chết.

Nhớ tới vẻ mặt khổ sở của chồng Bạch Vân chỉ muốn cười lớn.

— Chị sao có được những tấm hình này?

— Trong thư phòng của cha.

Bạch Vân một tay chống cằm, mỉm cười nói

— Chị luôn cảm thấy Hawke rất quen mặt. Khi nhìn thấy ảnh chụp của Khải Sâm, chị lập tức nhớ tới cô người mẫu một năm trước gây chấn động toàn thế giới. Hawke chính là Casa Lina đúng không?

— Ừm!

Ninh Ninh nhếch khóe miệng. Có được đáp án, Bạch Vân tiếp tục nói

— Casa Lina kia biến mất năm ấy chính là năm Hawke bị tai nạn. Chị tò mò đến hỏi Chad cùng Phổ Âu. Bọn họ đều làm bộ không biết Casa Lina chính là Hawke. Hơn nữa đều đối với chuyện Khải Quỳnh Sâm né tránh. Cho nên chị đi tìm hiểu, mới biết được một chuyện.

— Chuyện gì?

— Người đại diện cho Casa Lina năm đó là Sheila.

Bạch Vân mỉm cười

— Sheila trước kia cũng là người mẫu. Cô cùng Quỳnh Sâm và Khiết Tây là chị em rất tốt.

Ninh Ninh sững sốt, ngẩng đầu xem cô.

— Cho nên Sheila biết.

— Đúng! Bà ấy nhất định biết Hawke năm đó xảy ra chuyện gì. Hơn nữa chắc chắn chuyện này liên quan đến Quỳnh Sâm.

Tim vẫn rất đau. Vì yêu anh cho nên cô vẫn nhớ đến. Chỉ cần không thấy anh, cái loại cảm giác buồn bực muốn khóc này lại xuất hiện. Nhưng chỉ khi đến đêm, khi không còn ai cô mới bật khóc. Giữa đêm, nằm trên giường lớn xa hoa, giống như không có giới hạn. Mặc kệ cô lăn lộn bao nhiêu, cũng không có người đến bên cô. Cô hận vì sao cái giường lại lớn như thế. Ngắm những tấm ảnh của Khải Quỳnh Sâm mà Bạch Vân đưa, Ninh Ninh khẽ cắn môi dưới, nhịn không được nhíu mày, rồi lại phiền chán xoay người. Ngoài cửa sổ, mặt trăng tròn trĩnh, ánh trăng rơi lên thềm cửa, xuyên qua cửa sổ tạo nên một luồng sáng trên đất.

Vào sáng sớm ngày cô từ Las Vegas trở về, trời còn chưa sáng, cô vốn muốn thu dọn hành lý cùng hộ chiếu, nói Bạch Vân một tiếng rồi rời đi. Không ngờ Chad lại đến nói với cô Bart lão gia muốn cô ở thêm vài ngày. Cô lúc đầu còn tưởng ông nói giỡn nhưng Chad lại đang nói thật. Cuối cùng dưới sự thuyết phục của Chad với lý do là hy vọng cô có thể ở lại chăm sóc Bạch Vân. Hơn nữa đáp ứng giúp cô chuyển ra khỏi phòng của Hawke. Còn nói cô thích ở phòng nào cũng được. Cho nên cô ở lại. Mỗi ngày trên giường lớn lăn qua lăn lại đến đêm không thể chợp mắt. Ngay tại lúc cô không còn chịu nổi, Sheila xuất hiện, hỏi cô làm người mẫu khách mời cho Khiết Tây không? Bởi vì tò mò, cũng bởi vì không muốn cả ngày nhớ đến cái tên ngu ngốc, chết tiệt kia nên cô đồng ý. Cuộc sống, trở nên bận rộn hẳn lên nhưng phương pháp này cũng không rất hữu dụng. Bởi vì ở trong phòng làm việc của Khiết Tây treo đầy poster của casa Lina. Khiết Tây nói đó là người mẫu cô yêu quý nhất.

Casa Lina đúng là một chấn động. Cho dù là nhân viên hậu đài, chuyên viên trang điểm, nhiếp ảnh gia, thậm chí thầy giáo dạy cô cách đi catwalk ai nấy đều không ngừng nhắc tới Casa Lina. Nói rằng năm ấy Casa Lina đã chuyên nghiệp cỡ nào, lợi hại cỡ nào, mị lực cỡ nào, chỉ cần một ánh nhìn khiến người ta đứng tim ngay tại chỗ...

Cô không muốn nghe chỉ là...

Ngày đầu tiên mở cửa ra đã thấy Casa Lina. Ngày hôm sau sáng sớm thì Sheila liền đến đón cô, cô không thể cự tuyệt, đành phải đi. Ngày thứ ba, ngày thứ tư, cô bắt đầu phát hiện mình muốn nghe thêm chuyện về Casa Lina. Theo những lời người khác thuật lại cùng ảnh bìa tạp chí, cô có thể thấy Casa Lina ngạo mạn, lạnh lùng, xinh đẹp cùng sâu bi. Nhìn thấy người đàn ông điển trai ấy có thể biến thành một cô gái xinh đẹp.

— Casa Lina chỉ xuất hiện một năm, một năm chấn động, một năm đi vào lịch sử thời trang thế giới.

Nghe Khiết Tây nói ra những lời này, cô nhịn không được mở miệng hỏi Casa Lina vì sao lại rời khỏi sự nghiệp? Khiết Tây cương một chút, rồi mới tự giễu cười cười, nói cô nếu biết cô đã nói cho toàn thế giới biết rồi. Ninh Ninh khi đó liền hoài nghi nhà thiết kế này nhất định biết là chuyện gì. cả dì Sheila cũng vậy.

Rốt cuộc anh lúc ấy gặp chuyện gì? Anh vì cái gì cảm phẫn mà trở thành Casa Lina? Bởi vì Quỳnh Sâm sao? Bạch Vân nói nơi này mọi người đều tránh né chuyện của Quỳnh Sâm, bọn họ là vì cái gì?

— Đáng giận! Phiền muốn chết –

Người đàn ông đáng ghét! Cô tại sao mà vì anh lại nhức hết cả đầu. Cô buồn bực xoay người. Lần này cô không lăn lộn nữa. Ba phút sau, cô ngồi dậy không cố gắng ngủ nữa lấy xấp ảnh ra xem. Bộ thứ nhất đều là Quỳnh Sâm, thứ hai vốn là Hawke, thứ ba là Casa Lina.

Trước khi nhìn đến bản của Casa Lina, cô thật đúng là có điểm kinh ngạc, đặc biệt Bạch Vân nói này tất cả ảnh chụp đều là lão Bart cất giữ. Cô vẫn tưởng rằng ông lão kia căn bản vô tình lạnh lùng, hoàn toàn mặc kệ sống chết con mình. Không nghĩ tới ông biết con đang làm cái gì. Không biết khi ông phát hiện con trai mình giả gái, có tức đến hộc máu không nữa?

Ý tưởng này làm cô bật cười, lại nghĩ đến Hawke có lẽ làm như vậy để cho cha chú ý đến mình. Khẽ vuốt tấm ảnh Casa Lina, tìm cô lại nhói lên. Tấm ảnh của Hawke. Một thiếu gia lạnh lùng, ngạo mạn nhưng điển trai vô cùng. Mái tóc luôn ánh lên một màu vàng, khóe miệng luôn luôn nhếch lên, rất giống như mọi người đều thua anh. Thoáng nhìn thật có nét giống anh Hai- Lam Tư. Cô lật từng tấm ảnh chụp. Từ khi còn bé đến khi lớn, anh luôn nở nụ cười. Cái loại nụ cười giả tạo. Nụ cười chỉ xuất hiện trên môi chứ không hề có ý cười trong mắt.

— Rất giả tạo.

Đưa tay ôm lấy gối, cô đưa tay che khuất ánh mắt lạnh lùng của anh mắt. Ảnh chỉ còn một người đàn ông đang cười, cô lại muốn khóc.

— Ngu ngốc!

Lấy tay chỉ vào trán anh hai cái, cô buồn bực phê bình. Nước mắt lại chảy xuống. Trước mắt liền mơ hồ, bao gồm cả gương mặt anh.

— Đáng ghét

Cô đưa tay lau nước mắt trên mặt nhưng không cách nào ngăn chúng lại trào ra. Cô nghiêng người chụp lấy khăn giấy đầu giường, không cẩn thận làm rớt xấp hình của Quỳnh Sâm. Ninh Ninh lau nước mắt sau đó cúi người kiểm tra xấp ảnh. Khi cô nhặt lên thì một tấm ảnh hé ra rơi xuống. Cô nhặt tấm ảnh kia lên, lại sững sốt một chút. Cô chưa từng thấy tấm ảnh này. Nếu thấy cô nhất định sẽ nhớ rất rõ. Tấm ảnh chụp Quỳnh Sâm đang ẵm một đứa bé, gương mặt cô rất dịu dàng. Ninh Ninh mở xấp ảnh ra mới phát hiện hai trang cuối do nước thấm nên dính vào nhau cho nên cô không thấy được những tấm ảnh này. Những tấm ảnh đều chụp Quỳnh Sâm cùng đứa trẻ kia. Hơn nữa cô đang cười, tuy rằng cô so với ảnh trước gầy yếu hơn nhưng cô lại đang cười. Nụ cười rất đẹp, rất dịu dàng khiến người ta cũng bất giác cười theo. Mắt tình cảnh vật lại lần nữa trở nên mơ hồ, cô biết đứa bé kia chính là Hawke.

Hơn nữa..... Quỳnh Sâm thật sự rất yêu con mình. Cô ghen ngào đưa tay che miệng lại nhưng không cách nào ngăn nước mắt trên mặt. Trong nháy mắt, rốt cuộc chịu không nổi cô ôm ba xấp ảnh đi tìm người có thể cho cô đáp án. Cho dù cô phải lấy gậy đập đầu người kia, cô cũng quyết biết được chuyện gì đã xảy ra.

Trời đã sáng. Đứng giữa quốc lộ, Hawke tức giận đá liên tục vào thân xe.

— ****! Mày lúc nào không hư lại hư ngay lúc này. Còn hư ngay giữa khu vắng vẻ thế này! Lấy ai sửa ày hả?

Anh vừa định lấy điện thoại gọi Lộ Khắc thì mới phát hiện mình không đem theo. Anh xuống xe, muốn đi nhờ xe. Ai ngờ anh ở chỗ này một giờ, từ trời tối đợi cho đến sáng, con đường này cũng không một chiếc xe chạy qua. Mắt thấy mặt trời từ từ ló dạng, anh lại càng nôn nóng. Ngay tại sắp bị mặt trời làm say nắng, cơn tức càng lúc càng lớn thì từ xa một chiếc xe tải cũ kĩ chạy tới. Anh lập tức chạy ra giữa đường vẫy vẫy. Xe tải chậm rãi chạy đến trước mặt anh, rồi mới ngừng lại. Anh không nói hai lời, chạy đến lái xe chỉ xe thể thao phía sau, mở miệng.

— Chúng ta làm trao đổi. Tôi đang rất gấp, hiện tại lập tức muốn tới Los Angeles. Nhưng xe tôi lại chết máy, tôi với anh đổi xe, ok?

— Xe này sao?

Lái xe nhìn chiếc xe thể thao giữa đường, há hốc miệng.

— Đó là Ferrari ah!

— Tôi đang vội.

Hawke nhếch nhếch khóe miệng. Nông phu há to miệng, rồi mới tiếp theo giây, anh nở nụ cười.

— Anh biết không cha ta thường nói. Nếu là cơ may trời cho thì trăm ngàn không cần cùng nó tranh cãi, chỉ cần bắt lấy nó là tốt rồi.

Hawke nghe vậy cũng cười rút từ bóp da đưa danh thiếp cho anh.

— Gọi điện đến đây tìm một người tên Lộ Khắc. Anh ấy sẽ sửa chữa xe cho anh.

Nói xong anh vội vàng lên xe nhấn chân ga chạy vội đi. Ngoài cửa sổ cảnh vật chạy như bay vì ánh mắt trời đang từ từ chuyển sang phía Tây. Anh chạy đến nửa đường mới phát hiện có một con dê con. Nó đói bụng cho nên cứ dụi dụi cứ đầu anh. Anh hoảng sợ, thiếu chút nữa cho xe lao xuống sông. Vì sợ nó coi đầu của anh là cỏ nhai nhai ngậm ngậm, anh trên đường còn dừng lại giúp nó kiếm đồ ăn. Rồi sau đó anh bắt nói chuyện với nó. Tình huống thật sự rất vớ vẩn, anh lại cảm thấy rất bình thường.

Anh hai giờ chiều mới lái xe đến nhà, Chad nói cho anh biết Ninh Ninh tới buổi biểu diễn chuẩn bị. Anh hỏi xong địa chỉ, vội vàng chạy đi.

{thiendi18.wordpress }

Cô gái xinh đẹp thoát nhìn trong gương rất xa lạ. Cô đưa tay vẫy vẫy, cô gái xinh đẹp cũng đồng thời đưa tay vẫy vẫy.

— Cô đang làm gì đấy?

Khiết Tây bước nhanh đi tới, buồn cười nhìn động tác Ninh Ninh.

— Không có.

Ninh Ninh xoay người lại.

— Chỉ là thoát nhìn không giống tôi.

— Ngốc, đương nhiên là cô rồi.

Khiết Tây cười giúp cô chỉnh vạt áo trên người.

— Tốt lắm! Đến lượt cô rồi! Cứ như đi dạo ở công viên là được.

Buổi biểu diễn này tập trung hơn bốn mươi người mẫu trình diễn hơn bảy mươi bộ trang phục thời trang Thu Đông. Đi dạo ở công viên sao? Cô ấy nhất định đang nói giỡn. Nhìn những người mẫu dáng cao gầy theo tiếng nhạc bước ra, Ninh Ninh kỳ thật không hiểu tại sao Khiết Tây lại mời cô tham dự. Cô cho dù là mang giày cao gót cũng không thể sánh với chiều cao của các người mẫu kia. Tuy rằng Khiết Tây đã nói lần này cô chỉ cần một người mẫu phương Đông mặc trang phục là được. Trong phòng hóa trang, mọi người mặc quần áo, cởi quần áo, trang điểm, làm tóc, nơi nơi đều là xôn xao. Ninh Ninh nhìn phía trước hít sâu, lại vẫn là không thể bình ổn khẩn trương cùng lo âu. Cô lúc ấy rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Đúng rồi, là Hawke. Đầu là cái tên lưu manh, phiền phức kia hại cô. Phía trước người mẫu đã đi ra ngoài, sắp đến lượt cô. Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, cô quay đầu, rồi mới trừng mắt nhìn, không thể tin được điều cô đang thấy.

— Ninh Ninh, đừng đi ra ngoài –

Cô mở to mắt, kinh ngạc trừng Hawke một đường xôn vào.

— Hawke, người không thể vào!

Sheila chỉ huy bảo vệ tiến lên ngăn cản anh.

— Đến cô rồi! Mau đi ra!

Khiết Tây nắm lấy thất lưng Ninh Ninh, hoàn toàn không để ý tới Hawke đang xông tới.

— Sao ta không thể đến?

Hawke một quyền đánh ngã hai tên bảo vệ, nhanh chóng tới bên Ninh Ninh.

— Em có kí hợp đồng không? Cái bà dì xảo huyệt kia có đưa cho em hợp đồng làm người mẫu tạm thời không? Nói là do công ty quy định, em đừng bị bà ấy lừa! Hợp đồng kia là chính thức, nếu em kí trong một năm đều phải nghe lời của bà ấy. Nếu không đáp ứng sẽ...

Ninh Ninh nhìn anh, mở miệng nói.

— Tôi kí rồi!

— Không sao! Anh sẽ xử lí, chúng ta đi!

— Vì sao?

Cô mặt không chút thay đổi nhìn anh.

— Tôi không quản chuyện của anh. Thì anh cũng đừng có quản chuyện của tôi.

Hawke há miệng, mọi người đều nhìn anh, anh mặt đỏ lên. Thấy anh nói không nên lời, Ninh Ninh rút tay về, xoay người đi ra ngoài. Anh mắng ra một chuỗi thô tục, vừa muốn kéo cô, lại bị hai gã bảo vệ bắt lại, Sheila cùng Khiết Tây nở nụ cười. Ninh Ninh biểu diễn xong, cô lạnh mặt đi trở vào. Lúc này, Hawke đã bị cột vào cái ghế. Anh nhếch môi, trêu cô, Ninh Ninh cũng không nhìn anh cái nào. Khiết Tây thấy cô về lập tức giúp cô thay quần áo.

— Cô đang làm cái gì? Dám cởi quần áo Ninh Ninh sao? Khiết tây! Chết tiệt! Sheila! Martin, ngón tay nào của người dám chạm vào Ninh Ninh, ta liền cho người chặt đứt. Người cút cho ta! Đi ra ngoài! Có nghe hay không? Khiết Tây?

Biết không thể ngăn cản Ninh Ninh, Hawke bắt đầu hét lên, uy hiếp Sheila cùng Khiết Tây, đuổi hết đàn ông đi ra ngoài.

— Đừng có giỡn nữa!

Sheila đi tới, ngọt ngào cười.

— Cháu ngoan, đây không phải nhà của người!

Mắt thấy Ninh Ninh sẽ cởi hết quần áo, Hawke tức giận trừng mắt nhìn tất cả đàn ông, cắn răng nói

— Cút ra ngoài ngay cho ta! Các người không cút ta cho ngày mai khỏi đi làm nữa!

Vừa nghe thấy lời Hawke hăm dọa, biết được với tài sản cùng thể lực của Bart gia chuyện này dễ như trở bàn tay, Martin liền buông tay. Mắt thấy sự tình nghiêm trọng, anh nhìn về phía Khiết Tây. Khiết tây xoa xoa huyệt thái dương, thở dài nói.

— Quên đi! Quên đi! Tất cả đàn ông lập tức ra ngoài!

Dù sao cũng chỉ còn vài bộ quần áo, bọn cô có thể tự xoay sở. Không muốn bị mất bát cơm, bọn người kia đành phải dừng việc của mình đi ra ngoài. Cách cửa đóng lại, Hawke lúc này mới phát hiện không còn thấy Ninh Ninh, anh khẩn trương nhìn quanh bốn phía, mới thấy ở sau tấm rèm có đôi chân nhỏ.

— Anh nghĩ rằng tôi sẽ cho cô ấy thay áo ở ngay tại ngoài đây sao? Cho dù tôi muốn, cô ấy cũng không lớn mật đến trình độ này. Cô không phải người mẫu chuyên nghiệp, chúng tôi đương nhiên sẽ không miễn cưỡng cô.

Sheila kéo anh ngồi trên ghế có bánh xe, buồn cười trêu chọc anh nói.

— Cô ấy chỉ cởi áo khoác thôi. Bên trong vẫn còn đầy đủ quần áo. Tên tiểu tử này sao lại ghen đến thế?

— Dì muốn đẩy cháu đi sao? Sheila! Chết tiệt! Cháu muốn ở lại này, Sheila –

Anh đặt hai chân lên sàn, có chết cũng không chịu rời đi.

— Người ở đây chỉ có gây sự. Lộ Lộ, Kylie, lại đây nắm chân hấn lên! Salsa, mở cửa ra!

Khiết Tây đi tới hỗ trợ Sheila, chỉ huy người mẫu, bắt hai chân anh lên ghế, đẩy mạnh một cái ra khỏi phòng.

— ****! Các người muốn làm gì?

Hawke mặt đỏ tai hồng hết lớn, bởi vì bị trói ở trên ghế, không thể phản kháng đồng phụ nữ này. Hai phút sau, Sheila cùng Khiết Tây từ trong cái phòng liên tục phát ra tiếng phản kháng kia đi ra. Hai người đứng nhìn cô gái trước mặt, song song bật cười. Thấy xung quanh im lặng, hai cô liền nhìn. Ninh Ninh ngượng ngùng.

— Khó coi lắm sao? Sao mọi người đều im lặng!

Ninh Ninh nhẹ giọng mở miệng, bắt an nhìn Sheila cùng Khiết Tây. Trong lòng bàn tay hơi hơi ẩm ướt mồ hôi, nhìn mọi người.

— Không có! Không có! Rất đẹp!

Sheila cười hân hai má của cô.

— Tìm cô mặc bộ này quả nhiên là không sai.

Khiết Tây mỉm cười nắm tay Ninh Ninh, đi vào trước gương.

— Cô xem! Người mẫu cao thì không đáng yêu. Cô gái nhỏ nhắn thì không đủ lạnh lùng, không có cảm giác như búp bên được tráng men, may mắn Sheila giúp ta tìm được cô giúp đỡ.

Ninh Ninh nhìn chính mình trong gương. Đó là váy cưới của cô dâu, trên châu, kim cương trên áo đối lập với mái tóc màu đen của cô. Tuy rằng không tin mình có thể xinh đẹp như thế nhưng trong gương quả thật cô rất giống một cô búp bê xinh đẹp.

— Tốt lắm, đến cô rồi đấy! Nhớ kĩ không được biểu hiện gì hết.

Khiết Tây cười cười dặn dò.

— Sẽ phá hư bộ sưu tập.

Cuối cùng một người đã trở lại, Ninh Ninh thở sâu rồi đi ra ngoài. Vừa đến phía trước, bốn phía tia sáng huỳnh quang liền chiếu thẳng vào cô. Cô cực lực trấn định, theo từng bước đã được học, từng bước một đi phía trước. Ok, tốt lắm, cho tới bây giờ mọi chuyện đều thực thuận lợi. Cô nói cho chính mình, rồi mới từ từ xoay người. Sau một giây liền chết đứng tại chỗ. Cô biết mình nên đi trở về, lại chỉ có thể nhìn người đàn ông điển trai mặc bộ vest màu trắng trước mặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Tia sáng huỳnh quang chiếu sáng càng gần, cô nghe được phía dưới có người xôn xao. Rồi anh bước đến bên cô.

Hawke bước đến trước mặt cô, vẽ mặt cực kì dịu dàng.

— Lấy anh!

Hawke bước đến trước mặt cô, vẽ mặt cực kì dịu dàng.

— Lấy anh!

— Anh điên rồi!

Ninh Ninh trừng lớn mắt.

— Không có.

Vẽ mặt anh mang theo sự chân thành.

— Đang biểu diễn đúng không?

Nhất định là biểu diễn. Nếu không làm sao anh lại thay trang phục đồng bộ với cô.

— Không phải!

Anh mỉm cười.

— Vì sao anh lại nói vậy?

— Bởi vì anh yêu em!

Mặt cô sắc tái nhợt nhìn anh, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, thở cũng không dám thở, nước mắt nhanh chóng rơi xuống. Thấy cô rơi nước mắt, Hawke có chút hoảng, hơn nữa cô lại chậm chạp không mở miệng. Sợ cô không đồng ý, anh không suy nghĩ nhiều. Dưới tình thế cấp bách, chạy đến ôm lấy cô, nhảy xuống sân diễn, xuyên qua rừng phóng viên cùng khách chạy ra hội trường.

— Hawke, anh làm cái gì vậy? Mau buông tôi xuống!

Vài phóng viên thấy thế liền đưa máy lên chụp lia lịa, Ninh Ninh một trận kinh hoàng chân cô dường như còn đạp vào đầu người khác.

— Chuyện này thật sự rất vớ vẩn!

— Hawke, mau buông tôi xuống!

Trong đầu cô chỉ cần hỗn loạn nhưng vẫn nhớ đến việc mình còn đang mặc trang phục diễn của Khiết Tây, liền nắm lấy cravat của anh bối rối bảo anh cho cô xuống.

— Anh có chuyện muốn nói với em. Ở đây không tiện.

Anh vừa nói vừa ôm cô chạy ra hướng bãi đỗ xe.

— Anh bị điên à?

Ninh Ninh nắm lấy vai áo anh, tức giận nói.

— Anh làm hỏng đồ của Khiết Tây rồi. Chúng ta đã chia tay, anh quản tôi làm gì?

— Bởi vì em phải lấy anh!

Tìm được chiếc xe tải cũ kĩ kia, anh liền nhét cô vào xe.

— Tôi không muốn!

Cô buồn bực nói. Anh xếp gọn những tầng váy cưới, đưa tay nựng hai má cô, mỉm cười tuyên bố nói.

— Em sẽ!

Anh đột nhiên đến như vậy gần, hại Ninh Ninh lại vì anh mà ngẩn ngơ, anh thừa dịp hai giây cô sững sờ kia, đem váy hoàn toàn nhét vào trong xe, rồi mới đóng cửa lại, đi đến bên ghế kia ngồi xuống.

— Tôi không thèm!

Cô phục hồi tinh thần lại xấu hổ muốn mở cửa xuống xe, tầng tầng lụa trắng lại chặn tầm mắt cô, trở ngại động tác của cô. Cô còn chưa tìm được cửa, anh đã nhấn chân ga chạy xe ra đường lộ.

— Hawke, dừng lại!

Cô nói còn chưa nói xong, liền bởi vì cái cua quẹo cả người nằm úp sấp trên đùi anh, cô lập tức luống cuống tay chân mặt đỏ cả lên.

— Không còn kịp rồi, trừ phi em muốn xuống xe đối mặt với đám chó săn kia.

Thấy cô xấu hổ đến đỏ bừng mặt, anh nhìn không được bật cười.

— Nếu em không muốn bị té lần nữa thì thắt dây an toàn đi!

Đáng giận, đều do mấy cái tầng áo vướng tay vướng chân làm hại. Ninh Ninh ngồi vững lại, xấu hổ túm đống váy lại. Rồi ngó vào kính chiếu hậu quả nhiên nhìn thấy một đám phóng viên chạy từ buổi biểu diễn, tìm kiếm anh và cô. Họ đâu thể ngờ cô hiện tại đang ở trong một chiếc xe tải cũ kĩ thế này. Đưa tay với lấy dây thắt an toàn, cô phát hiện có cái gì ngậm ngậm tóc của cô. Cô sợ hãi hét lên thì nhìn thấy một con dê nhỏ đang ngậm tóc của cô.

— Cái gì đây?

Cô bối rối kéo tóc trở về.

— Dê con!

Liếc mắt nhìn thấy Ninh Ninh sợ mất hồn, Hawke nhe răng cười.

— Thú cưng của anh.

— Anh nuôi thú cưng từ khi nào? Còn chiếc xe này nữa?

— Buổi sáng hôm nay!

Anh lái xe vào đường cao tốc, lại nhìn cô một cái, mới nói.

— Tôi qua, Bạch Vân cho anh biết em bị Sheila lừa đi làm người mẫu.

— Tôi không có bị lừa.

Cô mở miệng chặn lời anh.

— Tôi xem xong hợp đồng. Thấy dì Sheila ghi sai vài chỗ, tôi tìm dì ấy bảo sửa lại. Dì ấy nói hợp đồng tạm thời không tìm thấy nên dùng đỡ hợp đồng này.

Anh sửng sốt, quay đầu nhìn cô.

— Nhìn phía trước!

Ninh Ninh lấy tay đẩy mặt anh ra phía trước mới mở miệng hỏi.

— Anh lúc trước cũng bị lừa thế sao?

Hawke cứng đờ, rầu rĩ nói.

— Anh đi tìm dì ấy hỏi chuyện. Vừa lúc đó lại có một người mẫu bị thương nhờ anh giúp đỡ. Bởi vì hiện trường thực hỗn loạn, anh đã vội vàng ký rồi mới mới phát hiện người mẫu anh thế thân là... nữ! Dì ấy bảo đảm là chỉ buổi diễn này hơn nữa qua hai ngày sẽ sửa hợp đồng. Anh cứ nghĩ như thế ai ngờ...

— Nỗi lòng thấu trời xanh!

Cô mở miệng giúp anh nói xong. Anh đỏ mặt, nhìn phía trước, xấu hổ nói.

— Anh đi tìm dì ấy mới biết đó không phải là hợp đồng tạm thời mà là hợp đồng cả năm.

— Cho nên dì ấy vừa lấy chuyện anh muốn biết cùng hợp đồng uy hiếp anh?

Cô ở trên xe tìm khăn giấy, lại không tìm được.

— Đúng!

Hawke nghiêng người đưa tay lấy khăn giấy dưới gầm đưa cho cô.

— Cảm lấy!

— Sau đó thì sao? Anh có biết được chuyện mình muốn biết không?

Ninh Ninh đón lấy khăn giấy lau đi nước mắt, nước mũi.

— Được mới sợ!

Anh sắc mặt khó coi oán giận

— Bà dì đáng ghét kia, lần nào cũng nói quanh quẩn, chỉ nói những chuyện đau khổ không liên quan. Suốt một năm, anh bị bà ta quay như đẽ.

— Đó là do anh ngốc!

Cô hít hít cái mũi. Hawke cười khỏ, lại tranh thủ thời gian liếc cô nhìn cô một cái liền bị cô cắt ngang.

— Nhìn phía trước!

Ninh Ninh đá anh một cái.

— Tôi chưa muốn đi gặp Diêm Vương!

Anh quay lại đầu, chú ý phía trước nhưng không cách nào bỏ qua hốc mắt đỏ hoe cùng giọng nói khàn khàn của cô. Thấy cô im lặng không nói, anh nhìn không được lại trộm ngắm cô. Ra khỏi đường cao tốc, không bao lâu liền thấy cửa sắt của Bart gia, anh lái xe đi vào. Cô ngồi ở trên xe không hề động đậy, mắt nhìn về phía trước, hốc mắt vẫn đang hồng hồng.

— Tôi sẽ không lấy anh!

Tim anh nhói lên, cổ họng căng thẳng.

— Vì sao?

— Tôi không muốn lấy người đàn ông suốt ngày đi tìm cái chết!

— Anh không có.

Cô khóc nức lên, vẫn nhìn về phía trước, không chịu quay đầu nhìn anh.

— Ninh Ninh!

Hawke đưa tay ôm cô xuống xe, Ninh Ninh đem mặt chôn vào đầu vai anh, tiếp tục khóc ầm ức. Anh thở dài, ôm cô đi về phòng. Anh quay người lại, liền thấy ở cửa sổ người hầu đang nhìn lén vội vã tản đi. Đi đến cửa lại thấy Chad cùng Phổ Âu hai người làm bộ bận rộn lau thảm cùng tay vịn. Anh không trách bọn họ, dù sao anh cũng là lần đầu tiên ôm cô dâu trở về. Hơn nữa phía sau đuôi còn có một con dê nhỏ đang cắn gấu váy cô dâu. Nhìn gấu váy đã bị dê con nhai rách, anh đoán Khiết Tây mà phát hiện sẽ xách dao đi chém anh.

Ninh Ninh khóc suốt từ ngoài cổng cho đến khi về phòng, Hawke không biết an ủi cô như thế nào, chỉ có thể ôm cô đến trên giường, ngậy ngốc lấy khăn giấy đưa cho cô.

— Đừng khóc! Em đừng khóc! Anh không phải đi tìm cái chết. Anh chỉ là...

Anh biết cũng phải đến lúc nói cho cô gái này biết nhưng quả thật rất khó nói ra.

— Chính là như thế nào?

Cô giọng nói nghẹn ngào ngẩng đầu nhìn anh. Thấy cô trên mặt tràn nước mắt, ánh mắt, cái mũi đều khóc đỏ lên khiến anh không còn tâm trí suy nghĩ nhanh chóng nói hết.

— Chính là có đôi khi anh nhìn thấy thế giới đều là màu xám, đến cuối cùng mọi âm thanh đều nghe không thấy. Anh chỉ biết mình phải làm gì đó. Nếu không anh sẽ không chịu được!

— Vì sao?

Anh dùng ngón cái lau nước mắt của cô.

— Em nhớ anh đã nói anh không phải là con ruột của cha không?

— Ừm!

Trước năm anh mười lăm tuổi, anh vẫn chưa phát hiện. Cho đến một ngày trong lúc vô ý phát hiện nhóm máu của anh và cha khác nhau. Cho nên anh đi hỏi Chad cùng Phổ Âu. Bọn họ đều tùy tiện nói có lẽ cho qua. Anh hỏi chuyện liên quan đến Quỳnh Sâm, bọn họ cũng không nói nhiều lời. Anh biết bà từng là người mẫu, cho nên chính anh đi thăm dò, mới tìm được Sheila.

— Anh đến hỏi Sheila chuyện mẹ anh?

— Đúng! Nhưng cô chỉ nói cho anh biết mẹ mang thai anh rồi mới lấy cha.

Anh nhếch khóe miệng, tự giễu cười nói.

— Anh sinh ra không bao lâu thì mẹ liền qua đời. Anh đối với mẹ không có ấn. Chỉ nhớ mẹ rất đẹp, mẹ cười cũng rất đẹp tựa như là thiên thần. Cuối cùng anh nghĩ mẹ là người rất dịu dàng. Sau đó anh mới biết được, trong nhà không ai dám nhắc đến bà là vì cha đã cấm mọi người. Bà ấy chính là độc trùng.

— Hawke, hãy nghe tôi nói –

Cô mở miệng muốn ngăn anh lại nhưng không được.

— Bà ấy căn bản không muốn sinh anh ra. Bởi vì mang thai sẽ không thể kiếm tiền, kiếm không đến tiền sẽ không mua được thuốc phiện. Bà không biết cha đứa trẻ là ai nhưng bà vẫn không thể không sinh. Bởi vì cô ngốc đến khi phát hiện mình mang thai đứa nhỏ đã quá lớn không thể bỏ. Bà hận đứa trẻ kia!

— Không phải như vậy!

Cô hét lớn một tiếng, hai tay ôm lấy mặt anh, muốn anh nhìn mình, mở miệng nói.

— Bà không hận anh! Anh có nghe không? Tôi không biết anh nghe những chuyện đó ở đâu nhưng tin tức tôi biết được chắc chắn đúng hơn. Khi bà biết mình mang thai liền cai thuốc phiện.

— Không thể! Bà ấy còn không biết cha đứa nhỏ là ai. Loại phụ nữ như thế anh làm sao tin bà yêu thương anh?

Anh cười cười.

— Đúng, bà ấy rất yêu anh!

Không thể tưởng tượng anh nhiều năm như thế, vẫn cho rằng mẹ mình không cần anh, Ninh Ninh đau lòng nhìn anh, chỉ cảm thấy rất muốn khóc.

— Anh nghe tôi nói đi! Mẹ anh đúng là có nghiện, bà cũng không biết ai là cha anh nhưng bà rất yêu anh. Bà là cô nhi nên khi làm người mẫu rất nhanh nổi danh. Nhưng nổi tiếng đi lên với ganh ghét, cạnh tranh, dục dũ cùng áp lực xuất thân không tốt, làm cho bà không có cảm giác an toàn. Hơn nữa bà khi ấy rất trẻ, không thể xử lý áp lực khổng lồ, cho nên bà chỉ có thể dựa vào thuốc phiện để trốn tránh.

Anh nói không ra lời, chỉ có thể cứng ngắc khiếp sợ trừng mắt nhìn cô. Ninh Ninh ôm lấy mặt anh tiếp tục nói.

— Sheila cùng Khiết Tây từng thử giúp bà cai nghiện, bà lại bởi vì đã nghiện nên nửa đêm lấy trộm tiền của hai cô đi mua thuốc phiện. Các dì đưa bà đến trại cai nghiện, bà thật sự đã cai được một thời gian. Nhưng là hoàn cảnh của bà có quá nhiều dự hoặc, bà dễ dàng có thể lấy được thuốc phiện, cho nên bà lại bắt đầu hút thuốc phiện. Cuộc sống của bà càng ngày càng thối nát. Cho đến một ngày, bà biết mình mang thai. Đứa nhỏ kia làm cho bà lần đầu tiên thấy mạng sống của mình có ý nghĩa.

Anh không thể hô hấp, anh không có cách nào nghe tiếp, anh không tin người phụ nữ kia yêu đứa nhỏ. Anh muốn rời đi nhưng là Ninh Ninh không buông tha anh, cô ôm lấy anh, buộc anh phải nghe hết. xo

— Mẹ anh biết Sheila cùng Khiết Tây đã không còn sức giúp bà. Bà cũng không thể dựa vào mình mà cai nghiện nhưng bà rất muốn, rất muốn sinh đứa nhỏ. Cho nên bà đi cầu xin người đàn ông có thể giúp bà.

— Bà ấy vì hút thuốc phiện mà chết.

Anh đem mặt chôn ở gáy của cô, đau khổ mở miệng.

— Không phải! Có lẽ là do thuốc phiện đã làm suy yếu cơ thể bà. Nhưng trong suốt hai năm cuối đời, bà không có đụng tới nó.

Cô có thể cảm giác lồng ngực anh chấn động, Ninh Ninh đau xót, dịu dàng nói

— Cha anh ngay từ đầu đã biết anh không phải con mình. Quỳnh Sâm rất tốt, ông thực thích bà, cho nên ông giúp bà từ bỏ độc nghiện, còn cưới bà. Nhưng thân thể của bà không chịu được nữa cho nên sau khi sinh anh bà đã qua đời. Anh nghĩ đi! Nếu bà khi đó còn hút thuốc phiện, anh có thể khỏe mạnh thế này sao? Tôi không biết anh nghe từ đâu chuyện của mẹ nhưng anh cũng nên biết lời đồn rất đáng sợ. Đặc biệt xem trong mắt người chung quanh, loại phụ nữ như cô lại được lấy một người đàn ông thành đạt, giàu có, mọi người có ghen ghét mà bịa chuyện không?

Nghe đến đó, Hawke rút cuộc nhin không được đau khổ trong lòng, bật khóc. Phát hiện anh khóc, Ninh Ninh lại đỏ ửng hốc mắt, cô không nói thêm nữa, chính là mặc cho anh ôm.

Tối rồi, bầu trời đầy sao.

— Anh đúng là ngu ngốc, đúng không?

— Đúng!

Cô không khách khí ngăn gọn, làm cho Hawke nở nụ cười, hốc mắt lại không thể không chế ướat át, nằm ở trên giường ôm lấy cô, anh khàn khàn mở miệng nói.

— Em làm sao biết được chuyện này?

— Em đi hỏi?

— Hỏi ai?

Anh hoang mang nhíu mày. Phở ầu sao? Hay là Chad? Nhưng lúc trước dù cho anh dùng phương pháp gì, hai người đều giấu kín, không hé răng nửa lời.

— Cha anh!

— Ông...

Hawke sửng sốt.

— Tối hôm qua Bạch Vân đưa cho em ba bộ ảnh. Em xem xong không nhận được nửa đêm chạy tới phòng của Bart lão gia hỏi cho ra lẽ.

— Nửa đêm?

Anh kinh ngạc ngồi dậy, nhìn cô.

— Em chờ không nổi đến buổi sáng.

Cô nói.

— Ông không đuổi em ra sao?

Anh thì thào mở miệng.

— Không có.

Ninh Ninh nhúc nhích, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

— Ông với em là bạn.

Hawke không thể tin nở nụ cười, còn cười đến ngã xuống giường.

— Có gì buồn cười sao?

Nhìn anh cười đến như vậy, Ninh Ninh lấy tay đánh vào ngực anh.

— Không có.....

Hawke bắt lấy tay cô, cười nhìn cô nói.

— Anh chưa từng nghĩ đến chuyện hỏi cha, huống chi lại là nửa đêm như em.

— Vì sao?

Ninh Ninh ngồi chồm hồm ở bên người anh, đôi mi thanh tú nhíu lại.

— Không có phép tắc.

Anh đưa tay kéo cô đến bên, hôn một cái. Anh không nghĩ cha sẽ nói. Anh vẫn nghĩ cha xem mẹ như một loại độc nên cấm mọi người nói về mẹ.

— Em nghĩ ông rất yêu mẹ anh.

Cô đưa tay vuốt mái tóc vàng, dịu dàng nói.

— Không cho phép mọi người đàm luận là muốn thay cô duy trì hình tượng hoàn mỹ, ông muốn anh nhớ mỗi khi nhớ đến mẹ sẽ hiện lên một người mẫu xinh đẹp, không phải một kẻ nghiện. Chuyện ông sưu tầm ảnh cũng đủ thấy ông yêu...

— Anh?

Anh không nhớ rõ trong nhà có ảnh của mẹ.

— Anh đợi chút, em lấy cho anh xem.

Cô bước xuống giường thiếu chút nữa đụng phải con dê con đang say ngủ.

— Anh đi với em!

Anh theo cô xuống giường.

— Cẩn thận, dê con!

Cô cảnh cáo anh.

— Đừng đập trúng nó.

Anh suýt chút quên mất mình còn có thú cưng. Thấy dê con quỳ rạp dưới sàn, anh mỉm cười.

— Nó đang ngủ sao?

— Ừm!

Ninh Ninh đi ra ngoài.

— Anh đặt tên cho nó chưa?

— Chưa!

— Anh làm sao có được con dê này?

Hawke nắm tay cô, cười nói.

— Nói ra dài lắm!

— Dù sao hiện tại em cũng không có việc gì làm.

Cô hậm hừ một tiếng đi vào thang máy. Anh đi theo phía sau cô.

— Hôm qua anh nghe được em tham gia buổi biểu diễn của Khiết Tây, muốn trở về gấp để nói em đừng bị Sheila lừa. Nhưng là máy bay bị Lam Tư lấy đi New York rồi, vé máy bay lại bán hết nên anh quyết định lái xe về. Lộ Khắc ở trong thang máy muốn anh nói với ba mẹ, chú dì, cậu mợ, anh chị em của em ở sông bạc dưới lầu anh thật sự rất yêu em, ngăn cản bọn họ đừng tiếp tục thay em trút giận nữa.

Cho nên anh mới từ thật xa về để nói yêu cô. Cô cứng đờ, lạnh lùng nói.

— Anh không cần phải làm vậy. Em không biết bọn họ lại làm thế. Lát nữa em sẽ gọi cho Nana bảo họ dừng tay.

— Ý anh không phải vậy! Anh bị dọa đến ngất người!

Bị dọa đến ngất người. Nói yêu cô khủng bố đến thế sao? Ninh Ninh một trận buồn bực tức giận quay đầu trừng mắt nhìn anh.

— Vậy anh về đây làm gì?

— Bởi vì anh phát hiện... anh yêu em!

Anh cười nói. Thấy anh nói như là sự thật hiển nhiên, Ninh Ninh ngẩn ngơ, hai má lập tức đỏ hồng. Anh mỉm cười.

— Lúc đi trên đường, anh luôn suy nghĩ về lời Lộ Khắc nói. Anh ấy hỏi anh vì một cô gái không ngại đường xa, nguy hiểm, băng qua sa mạc, trèo đèo lội suối trở về là đáng hay không? Rồi khi xe chết máy, anh đứng

ở ven đường từ trời tối cho đến khi hừng đông, anh phát hiện mình không cần xe. Anh lúc đó chỉ muốn nhìn thấy em.

Ninh Ninh đỏ mặt, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, đầu óc toán loạn, tim cũng đập thành thịch.. Thang máy đến lầu một, cô xấu hổ xoay người bước đi.

— Anh nói vớ vẩn!

— Đây, anh nói thật!

Hawke đuổi theo ra thang máy, giữ chặt tay cô mở miệng.

— Lúc trước anh vẫn cho rằng sự tồn tại của mình không cần thiết, hơn nữa thế giới này cũng chẳng là gì đối với anh. Nhưng em đã nói, em hạnh phúc khi anh sống.

Nguy rồi, cô bắt đầu muốn khóc. Người đàn ông này đúng là rất đáng ghét...

— Đây, đừng khóc!

Anh không bắt cô ngắt đầu, đưa tay lau nước mắt cô.

— Em nói đúng, anh bị làm hư rồi. Anh thích em lạnh lùng, thích em nói lời thật lòng với anh, thích em trực tiếp phá tan đi cái gãi dối kia khiến anh hiểu được mình rất quý giá. Em tựa như ánh mặt trời, sáng soi tất cả, kể cả những nỗi đau thương, uất ức của anh đồng thời cũng khiến thế giới của anh từ từ có màu sắc.

Cô nghẹn ngào ra tiếng, hai vai rung động, anh ôm cô vào trong lòng.

— Cho nên anh ngăn chiếc xe tải duy nhất chạy qua, cùng anh nông dân trao đổi xe. Chiếc xe của anh dù cho có đẹp đẽ nhưng chạy một chút liền chết máy. Còn chiếc xe tải kia, tuy cũ kỹ, nhiều lần chậm chạp làm anh muốn phát điên, còn có một con dê con cứ lấy đầu anh làm cỏ mà nhai, giữa đường anh còn nói chuyện với nó nhưng anh biết những chuyện này cả đời anh cũng chưa có dịp thử qua.

Ninh Ninh đem mặt chôn vào ngực anh, tức giận chính mình tự nhiên lại khóc cho nên cô dùng sức đem nước mắt cùng nước mũi lau trên áo anh.

— Anh yêu em ngay thẳng, anh yêu những cử chỉ bất đồng của em, anh yêu ánh mắt nhìn sự việc khác với anh của em.

Hawke ôm cô, tùy tiện cho cô chà đạp áo anh, nhẹ giọng nói.

— Ninh Ninh lấy anh được không?

Cô dừng động tác, không thể hé môi, lâu lúc sau mới nói.

— Anh thì có gì tốt?

Nghĩ không ra ưu điểm của mình, Hawke cười khổ thừa nhận.

— Tuy rằng anh không biết nấu cơm giống Khẩu ca, cũng không phải mãnh nam như Lộ Khắc nhưng anh... rất đẹp trai.

Ninh Ninh ở anh trong lòng rầu rĩ.

— Đẹp trai thì sao, có làm ra được cơm ăn không?

— Khách sạn sắp xây dựng của anh sẽ có đến ba trăm đầu bếp.

Anh nhất thời chỉ biết có biện pháp này. Ninh Ninh hít hít cái mũi, im lặng mãi một lúc rồi mới nói.

— Em đồng ý!

— Cái gì?

Không nghĩ tới cô sẽ đồng ý, Hawke ngây người một chút.

— Em nói em đồng ý!

Ninh Ninh ngẩng đầu, nhìn anh.

— Anh có thể cưới em!

— Vì ba trăm đầu bếp sao?

Anh thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

— Anh không muốn sao? Không muốn thì thôi vậy!

Cô quay đầu bước đi.

— Đồng ý!

Hawke vội vàng kéo cô lại, ôm chặt lấy.

— Muốn! đương nhiên là muốn. Chúng ta ngày mai lập tức đi đăng kí.

— Anh là đồ ngốc!

Cô ở anh trong lòng mắng một câu. Hawke ôm lấy cô, nhắc nhở.

— Em đồng ý rồi thì không được đổi ý!

Nghe nhịp tim đập của anh, Ninh Ninh vòng tay ôm anh, nhỏ giọng nói.

— Em yêu anh!

Anh sửng sốt.

— Không có gì!

Cô đỏ mặt rời vòng tay anh, xoay người chạy đi.

— Em đi lấy ảnh cho anh!

Váy cưới màu trắng phía sau cô bay lên, cô nắm lấy váy nhanh chân chạy trên hành lang, nhiều lúc còn suýt té ngã. Nhìn cô hốt hoảng chạy đi, Hawke sửng sốt tại chỗ, rồi khuôn mặt tuấn tú chậm rãi lộ ra nụ cười. Anh biết anh không có nghe lầm cô nói “Em yêu anh!” Trên mặt anh mang theo nụ cười ngây ngô đuổi theo cô, chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh đều sáng lấp lánh, rạng rỡ. Đúng như lời Khấu ca nói chỉ cần sống nhất định sẽ gặp kì tích.

—

Phòng ăn sáng.

— Em lấy Hawke sao?

Nghe được Hawke tuyên bố, Khấu Thiên Ngang nhíu mày hỏi Âu Dương Ninh Ninh đang say sưa ăn sáng.

— Ừm!

Ninh Ninh gật đầu.

— Em nói rồi cô ấy nói yêu em!

Hawke thấy cô thừa nhận, không khỏi đứng lên ngây ngô cười vui vẻ.

— Nói thật...

Khấu Thiên Ngang em trai cười như một thằng ngốc không nhận được mở miệng hỏi Ninh Ninh.

— Cái loại tự kỉ, cứng đầu, tùy hứng, ngu xuẩn, không phụ trách nhiệm, lại thích để tâm vào chuyện vặt vãnh, ngu ngốc, em rốt cuộc yêu nó vì điểm nào?

— Khấu ca!

Hawke nhíu mày trừng mắt.

— Gương mặt cùng dáng người của anh ấy.

Ninh Ninh đầu cũng không ngẩng lên, trả lời ngắn gọn gọn gàng. Hawke sửng sốt, vốn sợ đến xanh mặt cô gái bên cạnh nói ra là vì ba trăm đầu bếp mới lấy anh. Ai ngờ cô lại nói thế này, anh đứng lên lại ngây ngô cười, dào dạt đắc ý nói.

— Đây, cô ấy nói cô ấy yêu em!

— Đúng vậy! Yêu gương mặt cùng dáng người!

Bạch Vân uống một ngụm cà phê, cổ nhin cười. Khẩu Thiên Ngang lại không chút khách khí cười to ra tiếng.

— Anh chị không hiểu. Ninh Ninh...

Hawke đắc chí đưa tay ôm Ninh Ninh, lại bị cô dùng một tay xịch gương mặt đẹp đẽ của anh ra.

— Tránh ra, em đang ăn.

Khẩu Thiên Ngang chụp lấy cái bàn cười lớn, Bạch Vân che miệng phòng ngừa cà phê phun ra. Ngay cả Chad vừa định uống café cũng đều nhin không che giấu nụ cười. Thấy mắt Hawke lấp lánh, gương mặt tức giận, Ninh Ninh liền đưa bánh ngọt cho anh.

— Này!

— Em yêu anh sao?

Anh tỏ vẻ đáng thương.

— Nếu không thì lấy anh làm gì?

Cô tức giận nhìn anh, nói thềm một câu.

— Ngu ngốc!

Hawke ôm cổ cô, cảm thấy vừa hạnh phúc vừa đáng thương. Bởi vì anh đột nhiên phát hiện, anh cả đời này đều bị cô gái này ăn sạch. Ai, hạnh phúc đúng là phức tạp. Sau đó anh liền phát hiện cô cũng vòng tay ôm lấy anh. Một chút lo lắng lại dâng lên, anh lại lần ngây ngô cười. Bởi vì thế giới của anh đã đẹp hơn một chút.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-may-man-ngu-nham-giuong>